Jude Deveraux

Pakvietimas

Jude Deveraux

PAKVIETIMAS

Romanas

UDK 820(73)-3
De402

Jude Deveraux
The Invitation
New York, Pocket Star Books, 1994

Deveraux, Jude
De402 Pakvietimas: romanas/ Jude Deveraux; [iš anglų kalbos vertė Janina Masaitienė]. — Kaunas: Tyrai, 2000. — 224 p.

ISBN 9955-01-049-5

Garsi Amerikos lakūnė Džekė O'Neil grįžta į savo gimtąjį miestelį, iš kurio prieš dvidešimt metų pabėgo, trokšdama išvysti tolimus kraštus ir patirti daug nuotykių. Bet dabar viskas atrodo kitaip, jos širdis ilgisi kitų dalykų.

UDK 820(73)-3

Copyright © 1994 by Deveraux Inc.
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Janina Masaitienė, 1999
© Leidykla "Tyrai", 2000
Redaktorė *Giedrė Širvytė*
Meninė redaktorė *Daiva Zubrienė*
Maketavo *Teresė Petraitytė*

ISBN 9955-01-049-5

SL 250. 7 sp. l. Užsak. Nr. 245
Leidykla "Tyrai", A. Jakšto g. 8, 3000 Kaunas
Iš užsakovo pateiktų pozityvų spausdino
AB spaustuvė "Spindulys", Gedimino g. 10, 3000 Kaunas

Pirmas skyrius

1934

Džekė skrido lėktuvu. Taigi Džekė jautėsi laiminga.

Skrisdama aukštai, gaudydama vėjus, mirkčiodama besileidžiančiai saulei, Džekė išsitiesė. Lėktuvas taip pat išsitiesė. Džekė sujudėjo. Lėktuvas irgi sujudėjo. Tarsi lėktuvas būtų jos antroji oda. Ji galėjo taip lengvai valdyti lėktuvą, lyg tai būtų jos ranka ar koja. Šypsodamasi moteris pakreipė vieną sparną žemyn, kad galėtų grožėtis negyvenama Kolorado vieta aukštuose kalnuose.

Iš pradžių ji nepatikėjo tuo, ką išvydo. Tyruose, per mylią nuo artimiausio kelio, stovėjo automobilis. Manydama, kad jis paliktas, Džekė dar kartą pasuko lėktuvą žemės link. Vakar automobilio čia nebuvo. Gal kam reikia pagalbos?

Ji nusileido kiek galėdama žemiau. Tiek, kad nekliudytų pušelių, kurios vietomis buvo dvidešimties pėdų aukščio. Apskriejusi ratą antrą kartą, ji pamatė vyrą, stovintį automobilio šešėlyje. Jis pakėlė ranką sveikindamas ją. Nušišypsojusi Džekė pasuko lėktuvą namo. Jam nieko neatsitiko. Kai tik nusileis Eternity* vietovėje, tuoj pat paskambins šerifui, kad siųstų pagalbą įstrigusiam keliauninkui.

Moteris sukikeno. Keleiviai neretai įstrigdavo Kolorade. Pasižiūrėję į plokščią kraštovaizdį, nuspręsdvo pasigrožėti gamta iš arčiau. Jie nekreipdavo dėmesio į dygliuotus augalus, kurių didumas sulig mažuoju piršteliu, ir į akmenis, kurių aštrumo nenugludindavo net kasmetinės liūtys.

Gal todėl, kad juokėsi ir nežiūrėjo, ką darė, Džekė nepastebėjo paukščio. Jis buvo vos ne ėriuko dydžio ir skrido tiesiai į lėktuvo propelerį. Ji abejojo, ar būtų išvengusi susidūrimo, jei net būtų pamačiusi. Dabar viskas įvyko labai greitai. Vos prieš akimirką ji skrido namų link, o dabar jos apsauginiai akiniai aptiško krauju ir apsivėlė plunksnomis. Lėktuvas krito žemyn.

Džekė buvo viena iš geriausių Amerikos lakūnių. Ji tikrai turėjo patirties. Teises skraidyti lėktuvu ji gavo būdama aštuoniolikos. O dabar, trisdešimt aštuonerių, jautėsi tarsi sena vilkė. Bet susidūrimas su paukščiu pareikalavo iš jos visų žinių ir įgūdžių. Kai variklis ėmė trūkčioti, Džekė suprato, jog reikia leistis. Ji staigiai nusiplėšė apsauginius akinius, kad geriau matytų, ir ėmė dairytis vietos, kur nusileisti. Juk reikėjo plačios ilgos proskynos be medžių ir uolų, kad nenulaužtų lėktuvo sparnų.

---

* Eternity *angl.* — amžinybė. *Vert.*

Vienintelė galimybė — tai senasis kelias į apleistą Eternity miestą. Džekė nežinojo, kuo šis kelias per daugelį metų apžėlė ir ko ten pribarstyta, bet kito pasirinkimo neturėjo. Vienu mirksniu ji apsisprendė ir ėmė leistis. Tačiau kelią užstojo luitas, matyt, atristas per pavasario atlydį. Ji meldėsi, kad lėktuvas sustotų nespėjęs atsitrenkti į didžiulį akmenį.

Laimė ją apleido. Lėktuvas rėžėsi į akmenį. Ji dar spėjo išgirsti silpstantį sulaužyto propelerio barškėjimą. Daugiau nieko nebegirdėjo. Galva atsitrenkė į vairalazdę, ir ji neteko sąmonės.

Kai šiek tiek atsitokėjo, pajuto porą stiprių vyriškų rankų, kurios ją nešė toliau nuo lėktuvo.

— Ar jūs riteris, gelbėjantis mane? — lyg per sapną paklausė ji.

Džekė pajuto, kaip kažkas šiltas teka per veidą. Kai perbraukė per veidą ranka, moteriai pasirodė, kad ten kraujas, bet akys prastai rodė, o ir dienos šviesa sparčiai blėso.

— Ar aš sunkiai sužeista? — paklausė ji, nors ir žinojo, kad tas vyras nepasakys tiesos. Ji buvo mačiusi porą vyrų, sumaitotų per lėktuvo katastrofą. Jie gulėjo mirdami, o visi juos guodė, sakydami, kad rytoj viskas bus gerai.

— Nemanau, — atsakė vyriškis. — Tik truputį sumušėte galvą.

— Na, tuomet nieko tokio. Nėra galvos, kietesnės už mano.

Jis vis dar ją nešė. Atrodė, kad jos svoris nieko jam nereiškė. Nors ir labai svaigo galva, Džekė atlošė ją, norėdama pažvelgti į jį. Blausioje šviesoje jis atrodė didžiulis. Bet Džekė prisiminė, kad ji ką tik susitrenkė galvą per lėktuvo avariją. Dabar moteriai atrodė, kad vyriškis turi tris galvas ir šešias akis. Dar niekam taip nepasisekė kaip jai. Jos lėktuvas sudužo vidury laukų, bet ją išgelbėjo gražus vyras.

— Kas jūs? — paklausė ji staiga pasijutusi mieguista.

— Viljamas Montgomeris, — atsakė jis.

— Montgomeris iš Čendlerio?

Kai jis atsakė "taip", Džekė prigludo prie jo plačios krūtinės ir laiminga atsiduso. Jai nereikėjo jaudintis dėl to vyro ketinimų. Montgomeris iš Čendlerio buvo garbingas ir teisingas. Šis vyras niekada nepasinaudotų situacija. Montgomeriai buvo dori ir verti pasitikėjimo.

Kai jie jau buvo gerokai nutolę nuo lėktuvo ir priartėję prie jo automobilio, kurį Džekė vos vos įžiūrėjo prietemoje, vyras švelniai pasodino ją ant žemės. Ranka suėmė jos smakrą ir pažvelgė jai į akis.

— Noriu, kad pasiliktumėte čia ir palauktumėte manęs. Einu atnešiu iš mašinos antklodžių. Paskui užkursime laužą. Ar kas nors ieškos jūsų, jei negrįšite?

— Ne, — sušnibždėjo Džekė. Jai patiko jo balsas. Patiko autoritetingas tonas. Atrodė, kad jam rūpėjo viskas. Ir ji taip pat.

— Manęs irgi niekas neieškos, nes ketinau čia nakvoti, — tarė jis. — Kol manęs nebus, pasistenkite nemiegoti. Ar girdite mane? Jei jūsų galva sutrenkta ir užmigsite, tai galite niekada nepabusti. Ar supratote?

Lyg per miegus Džekė linktelėjo. Ji pasižiūrėjo į nueinantį vyriškį. "Labai gražus vyras", — pamanė, atsigulė ant žemės ir čia pat užmigo.

Netrukus jis purtė ją.

— Džeke! Džekvilina! — šaukė jis, kol ji nenoromis atsimerkė ir pažvelgė į jį.

— Iš kur žinote mano vardą? — paklausė. — Ar mes anksčiau buvome susitikę? Man teko sutikti daug Montgomerių. Visų neprisimenu. Sakėte, kad jūsų vardas — Bilis?

— Viljamas, — tvirtai atsakė jis. — Mes buvome susitikę, bet nemanau, kad prisiminsite. Tai buvo nereikšmingas susitikimas.

— Reikšmingas susitikimas, — sukrutėjo jos lūpos, o akys ir vėl užsimerkė. Bet Viljamas ją pasodino, apsupo pečius antklode, paskui ėmė trinti jai rankas.

— Nemiegokite, Džeke, — išgirdo ji. — Nemiegokite. Kalbėkite su manimi. Papasakokite man apie Čarlį.

Kai jis paminėjo jos velionį vyrą, ji liovėsi šypsotis.

— Čarlis mirė prieš dvejus metus, — atsakė ji.

Viljamas bandė parinkti pagalių, bet tuo pačiu neišleido jos iš akių. Temo. Jis vos įžiūrėjo, kas ant žemės. Jam buvo tekę daug kartų susitikti su jos vyru, ir šis Viljamui patiko: stambus, tvirtas žilaplaukis vyras, daug juokęsis, daug kalbėjęs, daug gėręs ir skraidęs taip, kaip niekas neskraidė.

Dabar, žiūrėdamas į mieguistą Džekę, suprato, kad jai reikia šilumos, maisto ir kad jis turi priversti ją nemiegoti. Dabar ji buvo ištikta šoko ir sužeista, todėl galėjo neišvysti ryto aušros.

— Džeke! — garsiai ištarė jis. — Koks buvo jūsų didžiausias melas?

— Aš nemeluoju, — mieguistai atsakė ji. — Nemoku gerai meluoti. Visada išaiškėja.

— Žinoma, kad meluojate. Visi meluoja. Tuomet sakote kokiai nors moteriai, kad jos skrybėlaitė graži, kai iš tikrųjų toji pasibaisėtina. Aš gi jūsų neklausiau, meluojate ar ne? Klausiu, koks didžiausias jūsų melas? — jis krovė malkas ir klausinėjo.

Viljamas kalbėjo garsiai, neleido jai užsnūsti.

— Meluodavau mamai apie tai, kur būdavau, — pasakė Džekė.

— Anoks čia melas, — atsakė jis.

Ji kalbėjo taip tyliai, kad jis vos girdėjo.

— Pasakiau Čarliui, kad jį myliu.

— O jo nemylėjote? — skatino ją kalbėti Viljamas. Jis numetė malkų glėbelį prie jos kojų.

— Iš pradžių ne. Jis buvo vyresnis už mane dvidešimt vieneriais metais. Galvojau apie jį kaip apie tėvą. Bėgdavau iš pamokų ir leisdavau popietes su juo bei lėktuvais. Pamilau lėktuvus, vos tik juos išvydau.

— Vadinasi, ištekėjote už Čarlio dėl lėktuvų?

— Taip, — atsakė ji, o balsas išdavė kaltę. Moteris atsisėdo tiesiai ir pridėjo ranką prie kruvinos galvos, bet Viljamas nuėmė Džekės ranką, atgręžė jos veidą į save ir nosine nušluostė kraują.

Įsitikinęs, kad galva prakirsta nedaug, jis paragino:

— Tęskite toliau. Kada supratote, kad mylite jį?

— Aš apie tai visai negalvojau kokį penketą metų. Paskui Čarlio lėktuvas pasimetė per sniego audrą. Kai pagalvojau, kad galiu jo daugiau niekada nepamatyti, supratau, kaip labai jį mylėjau.

Ji valandėlę nutilo ir pažvelgė į Viljamą, kuriantį laužą.

— O jūs? — pakausė ji.

— Aš tikrai nesakiau Čarliui, kad jį myliu.

Džekė šyptelėjo:

— Ne, o jūs kaip melavote? Koks buvo didžiausias jūsų melas?

— Pasakiau tėvui, kad ne aš įlenkiau automobilio sparną.

— Mmm, — tarė Džekė šiek tiek budriau. — Nelabai didelis melas. Gal prisiminsite geresnį?

— Pasakiau mamai, kad ne aš suvalgiau visą žemuogių pyragą. Po to pamelavau broliui, kad jo laidynę sulaužė sesuo. Pasakiau...

— Gerai jau, gerai, — tarė juokdamasi Džekė. — Matau, kad jūs nepataisomas melagis. Pasiduodu. Geriau atsakykite, kokį blogiausią dalyką moteris gali pasakyti vyrui?

Viljamas negaišo.

— Paklausti, kuris sidabro spalvos audinys jam patinka labiau?

Džekė vėl šyptelėjo. Jai vis labiau patiko tas vyras, ir jos miegai ėmė sklaidytis.

— O kokį blogiausią dalyką vyras gali pasakyti moteriai? — paklausė Viljamas.

Džekė atsakė taip pat greitai:

— Kai vaikštai po parduotuves, o vyras klausia: "Ką iš tiesų tu nori pirkti?"

Kikendamas jis paėjėjo keletą žingsnių iki automobilio, atidarė dureles ir išėmė, ko reikėjo prie laužo.

— O kokius gražiausius žodžius vyras gali pasakyti moteriai?

— Aš tave myliu. Žinoma, jeigu jis tikrai myli. O jums? Kokie moters žodžiai patys gražiausi jums?

— Taip, — atsakė jis.

— Kas “taip”?

— “Taip” yra gražiausias moters žodis, sakomas vyrui.

Džekė nusijuokė:

— Į bet kokį klausimą? Nesvarbu, ko klausiama, jūs vis tiek norėtumėte išgirsti “taip”?

— Būtų puiku nors kartą iš moters lūpų išgirsti “taip”.

— Oi, palaukite! Negi toks gražus vyras kaip jūs nė karto negirdėjo moters sakant “taip”?

Laikydamas rankose krepšį su maistu ir gertuves, jis nusišypsojo Džekei.

— Na, kartą ar du, bet ne daugiau.

— Gerai. Dabar mano eilė klausti. Kokį maloniausią darbą padarėte, bet niekam apie tai neprasitarėte?

— Manau, kad prisidėjau prie Denverio ligoninės statybos. Anonimiškai nusiunčiau pinigų.

— Oho, — pasakė ji ir prisiminė, kokie turtingi buvo Montgomeriai.

— O jūs? — priminė jis.

Džekė ėmė kvatotis.

— Buvome vedę maždaug ketverius metus. O su Čarliu niekada nepagyvensi vienoje vietoje tiek, kad bent kaimynų pavardes sužinotum, ką jau kalbėti apie tikrą įsikūrimą. Tačiau tais metais mes išsinuomojome nedidelį gražų namelį. Ten buvo jauki virtuvė ir aš nusprendžiau Padėkos dienai paruošti nuostabius pietus. Porą savaičių tik apie tuos pietus ir tekalbėjau. Aš planavau ir viską pirkau. Atėjo Padėkos diena, atsikėliau ketvirtą ryto ir paruošiau kalakutą. Čarlis išėjo iš namų apie vidurdienį, bet pažadėjo grįžti penktą, kai jau viską bus galima patiekti ant stalo. Jis ketino atsivesti keletą lakūnų iš aerodromo. Turėjo vykti vakarėlis. Jau ir penkta, o Čarlio nebuvo. Atėjo ir praėjo šešta, paskui septinta. Vidurnaktį užmigau susirietusi į kamuoliuką. Rytą pamačiau Čarlį, knarkiantį ant sofos, o savo puikiuosius pietus, nuėjusius niekais. Žinote, ką aš padariau?

— Ne, bet stebiuosi, kad Čarlis liko gyvas.

— Aš sugalvojau blogesnį dalyką: nutariau neleisti jam net paragauti tų skanių valgių. Viską sukroviau į brezentinius krepšius, nuvažiavau į aerodromą, sėdau į Čarlio lėktuvą ir išskridau į kalnus. Tada mes gyvenome Vakarų Virdžinijoje. Išvydau seną nusilupusiais dažais trobelę, prisiglaudusią prie kalvos. Iš jos kamino rūko retas dūmelis. Aš numečiau krepšius tiesiai į priebutį.

Džekė pritraukė kelius prie krūtinės ir atsiduso.

— Iki šiol niekam apie tai nesakiau. Tiesa, vėliau išgirdau tą šeimą kalbant, kad angelas atsiuntė jiems gėrybių iš dangaus.

Laužas įsidegė. Viljamas nusišypsojo jai.

— Man patiko šis pasakojimas. O ką pasakė Čarlis, negavęs net paragauti kalakuto?

Ji gūžtelėjo pečiais:

— Čarliui tas pats, ką valgyti. Jam svarbiau kiekis, o ne kokybė.

Moteris pažvelgė į jį.

— O koks blogiausias dalykas kada nors jums nutiko?

Viljamas atsakė negalvodamas.

— Tai, kad gimiau turtingas.

Džekė tyliai sušvilpė:

— Ar nemanote, kad tai geriausias dalykas?

— Gal. Ir geriausias, bet kartu ir blogiausias.

— Atrodo, suprantu. — Ji žiūrėjo, kaip Viljamas iš gertuvės pylė vandenį ant servetėlės, o po to, viena ranka suėmęs jos smakrą, ėmė valyti žaizdą galvoje.

— Kokia jūsų giliausia, juodžiausia paslaptis? Tokia, kurios niekada niekam nepasakėte? — paklausė jis.

— Jei pasakyčiau, tai jau nebūtų paslaptis.

— Negi manote, kad aš kam nors pasakysiu?

Džekė pakreipė galvą ir pasižiūrėjo į vyriškį. Laužo liepsna nušvietė jo gražų veidą: tamsią odą, juodas akis ir tokius pat juodus plaukus bei ilgą Montgomerių nosį. Gal dėl neįprastų aplinkybių: tamsios nakties, gaubiančios juos, besikūrenančio laužo — ji pasijuto šiam vyrui artima.

— Būdama ištekėjusi už Čarlio, bučiavau kitą vyrą, — sukuždėjo ji.

— Ir tai visa paslaptis?

— Bet aš elgiausi blogai. O jūsų paslaptis?

— Aš nutraukiau kontraktą.

— Kas čia blogo? Jeigu jūs apsigalvojote...

— Čia buvo sulaužytas pažadas. Ir *ji* pamanė, kad labai blogai pasielgiau.

— O, suprantu, — nusišypsojo Džekė ir rankomis apsivijo kelius. — O koks jūsų mėgstamiausias valgis?

— Ledai.

Ji nusijuokė:

— Ir mano. Mėgstama spalva?

— Mėlyna. O jūsų?

Ji pažvelgė į jį:

— Taip pat mėlyna.

Jis atsisėdo šalia jos, nusivalė rankas. Kadangi Džekė drebėjo nuo šalto kalnų oro, jis apkabino ranka jos pečius taip paprastai, kaip paprasta yra kvėpuoti, ir priglaudė galvą prie savo krūtinės.

— Neprieštaraujate?

Džekė negalėjo iš gerumo net kalbėti, jausdama kito žmogaus prisilietimą. Čarlis visada mėgo ją apkabinti. Ji dažnai sėdėdavo jam ant kelių, o jis garsiai jai skaitydavo kokį nors žurnalą apie lėktuvus.

Moteris nepajuto, kaip ją vėl apėmė miegas, bet Viljamo balsas pažadino.

— Dėl ko jūs labiausiai gailitės gyvenime? — paklausė jis.

— Kad negimiau be jokių įspūdingų figūros išlinkimų, — greitai atsakė ji.

Ji skųsdavosi Čarliui, kad vaikinai nelaikė jos moterimi, nes ji atrodė kaip ir jie: kampuotas veidas, kvadratiniai žandikauliai, platūs pečiai, tiesios šlaunys ir ilgos kojos.

— Jūs turbūt juokaujate? — netikėdamas paklausė Viljamas. — Jūs viena iš gražiausių mano kada nors matytų moterų. Neprisimenu, kiek kartų sustodavau pamatęs jus, praeinančią Čendlerio gatve.

— Tikrai? — Ji pajuto, kaip miegai visai išlakstė. — Ar jūs nepainiojate manęs su kita?

— Jūs esate įžymioji Džekvilina O'Neil. Esate laimėjusi turbūt visus už skraidymą skiriamus apdovanojimus. Jūs pabuvojote visose pasaulio vietose. Kartą tejetą dienų buvote pasiklydusi Montanos sniegynuose, bet sugebėjote iš ten išsikapstyti.

— Tiesą sakant, aš nusiritau nuo kalno.

Laimei, patekau į kažkokio kaubojaus stovyklavietę.

Vyras žinojo, kad ji meluoja, nes buvo skaitęs viską, kas tuo metu buvo apie ją parašyta. Per sniego audrą sudužus lėktuvui, ji klampojo pėsčia, dieną orientavosi pagal saulę, o naktį — pagal žvaigždes. Taip pat iš medžio šakų dėliojo didžiules streles ant sniego, kad ieškantys lėktuvai matytų, kuria kryptimi ji nuėjo. Šypsodamasis Viljamas apglėbė ją tvirčiau ir apsidžiaugė, kai ji dar labiau prie jo prigludo.

— O kaip aš vaikštau? — paklausė Džekė, apsimesdama abejinga, kad jis nepagalvotų, jog laukia iš jo komplimento.

— Ilgais žingsniais ir tvirtai. Suaugę vyrai sustoja pasižiūrėti, kaip jūs einate. Pečiai atlošti, galva iškelta, o gražius tankius plaukus kedena vėjas...

Džekė nutraukė jį juokdamasi:

— Kur jūs buvot visą gyvenimą?

— Čia, Čendleryje. Ir laukiau tos dienos, kada grįšite.

— Jums galėjo prireikti laukti amžinai, nes aš niekada nemaniau grįžti. Buvau didelė nepasėda. Norėjau ištrūkti iš mažo uždaro miestelio. Troškau keliauti, daug ką pamatyti.

— Ir visa tai gavote. Ar viskas buvo taip gerai, kaip manėte?

— Iš pradžių taip, bet po septynerių ar aštuonerių metų ėmiau ilgėtis tokių dalykų, kaip gėlių lysvė. Norėjau sėti sėklas ir stebėti, kaip iš jų auga augalėliai. Norėjau būti tikra, kad toje pačioje vietoje atsibusiu ir kitą rytą.

— Taigi po Čarlio mirties grįžote į nuobodų seną Čendlerį?

— Taip, — nusišypsojo ji prie jo krūtinės. — Nuobodų seną Čendlerį, kuriame niekas nesikeičia, ir žmonės viską žino vienas apie kitą.

— Ar jūs dabar laiminga?

— Aš... Ei! Kodėl turiu jums atsakyti į visus klausimus? O jūs? Kodėl man neteko jūsų sutikti anksčiau? A, tiesa, buvo vienas "nereikšmingas susitikimas". Nemanau, kad mes buvome kada susitikę. Antraip būčiau jus prisiminusi.

— Ačiū. Priimu kaip komplimentą. — Jis atšlijo nuo jos, kad pametėtų į laužą malkų. — Kaip manote, gal vertėtų ką nors įmesti į pilvą? Sumuštinį? Raugintą agurkėlį?

— Vilioja, — atsakė Džekė.

Jai pasirodė, kad Viljamas nenori kalbėti apie jų originalų susitikimą tikriausiai todėl, kad ji ignoravo jį. Džekė taip elgdavosi su vyrais. Saugojo savo išdidumą. Vaikinui, pakvietusiam į šokius, ji atsakydavo geriau šoksianti su varle nei su juo, užuot pasakiusi tiesą, kad neturi naujos suknelės.

Ji užaugo Čendleryje. Tėvas mirė, kai jai buvo dvylika. Motina, laikiusi save pietų gražuole, šešerius metų pratysojo ant sofos. Jos turėjo draudimo pinigų. Dar atsiųsdavo motinos brolis. Bet jų vos užteko. Džekės priežiūrai liko senas namas miestelio pakrašty. Jo stogas grasino bet kurią dieną užgriūti ant galvų. Kai kitos mergaitės mokėsi, kaip reikia dažyti lūpas, Džekė plaktuku kaukšėjo ant stogo. Ji skaldė malkas, lopė tvorą, remontavo priebutį. Kai sulūžo seni mediniai laipteliai, sumeistravo naujus. Ji mokėjo dirbti su pjūklu, bet neturėjo supratimo apie nagų dildę.

Kai Džekei buvo aštuoniolika, vieną dieną virš miestelio praskrido lėktuvas. Nuo jo uodegos driekėsi ilgas plakatas, skelbiantis apie aviacijos šventę. Džekės motina, buvusi sveika kaip ridikas, apsimetė alpstanti, kad tik Džekė neišeitų iš namų. Bet Džekė nepakluso. Kaip tik tada ji ir sutiko Čarlį. Kai po trijų dienų jis išskrido, Džekė išskrido kartu su juo. Kitą savaitę jie susituokė.

Jos motina išvyko pas brolį į Džordžiją. Tas nesitaikstė su jos "ligomis" ir pristatė ją prižiūrėti savo šešių vaikų. Sprendžiant iš jos laiškų, kuriuos Džekė gaudavo iki pat motinos mirties prieš keletą metų, kai paliko Čendlerį ir sugrįžo pas savus, jos motina jautėsi ten laiminga.

— Dvidešimt metų, — sušnibždėjo Džekė.

— Kas?

— Dvidešimt metų, kai išvykau iš Čendlerio. Kartais atrodo, kad tai buvo tik vakar. O kartais, kad prieš tris amžius. — Ji pažvelgė į jį. — Ar mes buvome susitikę tada, kai dar gyvenau Čendleryje?

— Taip, — atsakė Viljamas šypsodamasis. — Aš jus dievinau, bet jūs nė karto nepažvelgėte į mane.

Ji nusijuokė:

— Tikiu. Jaunystėje aš labai išdidi buvau.

— Jūs ir dabar tokia.

— Išdidi, bet ne jauna.

Tą akimirką, pažvelgusi į Viljamą, Džekė pamanė, kad jis pyksta ant jos. Ji norėjo jo paklausti, kas atsitiko, bet vyriškis atsistojo, apėjo aplink laužą, prisitraukė ją ir pabučiavo į lūpas.

Per savo gyvenimą Džekė buvo bučiavusis tik su dviem vyrais: Čarliu ir lakūnu, galėjusiu nesugrįžti iš skrydžio. Bet nė vienas iš tų pabučiavimų nebuvo panašus į šitą. Jo bučinys išdavė, — norėčiau mylėtis su tavimi, praleisti naktis šalia tavęs, liesti ir glausti tave.

Kai jis ją paleido, Džekė su trenksmu dribtelėjo ant žemės.

— Manau, šiek tiek jaunystės jumyse dar likę, — tarė Viljamas ir pamaišė lazda laužą.

Džekė nieko neatsakė, bet nenuleido nuo jo akių. Kaip ji neprisimena jo? Mokykloje buvo koks pustuzinis Montgomerių. Bet Viljamas? Lyg tokio ir nebuvo. Tiesa, tie Montgomeriai prieš pavardę rašydavo kokį penketą ar šešetą vardų. Gal jį mokykloje vadino kitaip? Kokiu Žiburiu ar Karaliumi. O gal mergaitės tarp savęs vadino Gražuolėliu?

Po to, kai Viljamas ją pabučiavo, jie abu tylėjo. Pirmasis tylą sulaužė vyras.

— Gerai, jeigu jums leistų pasakyti tris norus, kokie jie būtų.

Ji prasižiojo sakyti, bet vėl užsičiaupė ir droviai žvelgė į jį.

— Na, drąsiau, — tarė jis. — Jie negalėtų būti nedori. Kokie gi?

— Ne, tai, kad nedori ar blogi. Jie... jie labai nuobodūs.

— Džekė O'Neil, įžymiausia lakūnė, mąsto nuobodžiai? To negali būti.

Džekė tiesiog nenorėjo jam pasakyti savo norų, nes bijojo jį nuvilti. Jis, atrodo, žinojo apie ją viską, ką galima žinoti iš laikraščių. Tik laikraščiai daug ką perdėdavo. Gyvenime viskas buvo paprasčiau.

— Norėčiau kur nors apsistoti. O Čendleris man jau pažįstamas, — atsakė. — Dabar, kai daug kur pabuvojau, galiu pasakyti: Čendleris — puiki vieta. Bet negaliu gyventi ten, kur neuždirbsiu pinigų.

Ji pakėlė ranką, kai Viljamas norėjo kažką pasakyti, ir tęsė toliau:

— Žinau, žinau. Jūsų šeima ir Tagertai gerai moka siųsdami mane skristi su kokiu nors pavedimu. Bet negaliu priklausyti nuo vieno žmogaus. Noriu sukurti savo verslą, pasamdyti keletą jaunų lakūnų. Norėčiau skraidinti keleivius bei krovinius, galbūt ir paštą, nuo čia iki Denverio. Bet norint tai padaryti, reikia tvirtai čia įsikurti.

— Bet... — Viljamas nežinojo, kaip dėlioti žodžius, kad neįžeistų jos.

Džekė jautė, ką jis norėjo pasakyti.

— Džekė O'Neil, geriausia amžiaus lakūnė, atsisakė skraidinti paštą iš Kolorado į Rytų pakrantę... Aviacijos karalienė nenori vežioti spalvotų atvirukų. Oi, koks siaubas! O, kokia tragedija! Ar ne šitaip pagalvojote?

Viljamas panarino galvą, bet ji spėjo pamatyti, kad jo veidas raudonas kaip laužo liepsna. "Raustantis vyras. Nieko sau", — pamanė ji.

— Visi tie nutrūktgalviški skrydžiai jauniems. Aš jau savo atskraidžiau.

Jis vėl prisėdo šalia jos.

— Esu tikras, kad panorėjusi įkursite savo verslą. Tam yra būdų.

"Jeigu turi tiek pinigų, kiek Montgomeriai", — pamanė ji, bet garsiai to, suprantama, nepasakė.

— Net labai labai geras lakūnas darbui privalo turėti savo lėktuvą, o manasis prisiplojęs nosimi prie trijų tonų luito.

— Suprantu.

Nuleidęs akis, vyriškis apkabino ją.

— Sakykite antrąjį norą.

— Na, jau ne. Pirmiausia jūs sakykite savo pirmąjį.

— Aš turiu tik vieną norą. Norėčiau turėti ką nors savo. Kažką tokio, ko negalima nusipirkti ir už Montgomerių pinigus. — Jis pažvelgė į ją. — Dabar jūsų eilė. Antras noras?

— Garbanoti plaukai? — klausimu atsakė ji ir privertė jį nusišypsoti.

— Pasakykite man tiesą. Juk turi būti gyvenime trokštamų dalykų ir be verslo. — Jis pasakė tokiu tonu, tarsi Džekė būtų jį nuvylusi, nes nepanoro skraidančio kilimo ar pasaulinės taikos. — Ar norėtumėte kito vyro?

Jo balse buvo tiek vilties, kad ji nusijuokė.

— Ar jūs siūlotės man į vyrus?

— O priimtumėte pasiūlymą? — jis paklausė beveik rimtu tonu.

Džekė pabandė pasitraukti nuo jo, bet jis ją sulaikė.

— Koks jūsų antras noras? — paklausė moteris.

— Tikriausiai norėčiau būti toks geras vyras, kaip mano tėvas.

— Jūs meluojate ne geriau už kokį Mikę Melagėlį.

Jis nusijuokė, ir įtampa, tvyrojusi tarp jų, išsisklaidė.

— Vadinasi, nepasakysite savo kitų norų?

— Jei pasakysiu, pasirodysiu juokinga.

— Pabandykite.

Kažkas ją vertė kalbėti atvirai. Jeigu dabar kalbėtųsi su kokiu nors Čarlio draugu, tai pasakytų, kad nori laimėti apdovanojimą ar ką nors žaisminga, bet dabar ji norėjo pasakyti teisybę.

— Gerai. Labiausiai už viską noriu paprastumo. Pirmuosius dvylika metų turėjau sergantį tėvą ir hipochondrikę motiną. Paskui šešerius metus tik "sergančią" motiną. Norėjau eiti į šokius mokykloje ir panašiai, bet motinai vis reikėdavo manęs. Pastaruosius dvidešimt metų skraidžiau, keliavau, gyvenau jaudinantį gyvenimą. Kiekviena diena atnešdavo kokį naują įvykį. Čarlis buvo tiek nepasėda, kiek namisėda buvo mano motina. Aš pietavau Baltuosiuose Rūmuose, apkeliavau pusę pasaulio šalių, sutikau daug garsių žmonių. Paskui... — Džekė dirstelėjo į jį. Bet prieš keletą metų ji pasielgė taip, kaip, jos nuomone, ir turėjo būti, o spauda ją padarė didvyre. — Paskui laikraščiuose pasirodė mano nuotraukos, — baigė ji.

— Amerikos didvyrė, — tarė jis, o jo akys suspindo.

— Gal. Nesvarbu, kas ten buvo, bet man viskas patiko.

— O paskui mirė Čarlis, ir viskas pasikeitė, — tarė jis beveik pavydžiai.

— Ne. Tai buvo dar anksčiau. Tuomet, kai supratau, kad žmonėms teikia džiaugsmą mano autografai, o man pačiai — ne. Nesupraskite manęs klaidingai. Aš mėgau savo darbą. Bet paskui, kai Čarlis ir aš skirtingais lėktuvais tris paras be miego skraidėme virš degančio miško, man pranešė, kad skambina Amerikos prezidentas ir nori pasveikinti su atliktu žygdarbiu. Aš atsisėdau ant kėdės kažkokiame aukštame kabinetėlyje ir nusprendžiau: "Gana". — Džekė nusišypsojo. — Manau, kad tuomet, kai jau Jungtinių Valstijų prezidento pasveikinimas nedžiugina, o kelia tik nuobodulį, ateina laikas kažką gyvenime keisti. Tiesiog daryti kažką kita.

Viljamas valandėlę patylėjo.

— Jūs pasakėte norinti paprastumo. O kas yra paprasta?

Moteris šyptelėjo.

— Iš kur man žinoti? Niekada negyvenau paprastai. Bet nemanau, kad paprasta sulaukti prezidento skambučio, gerti šampaną oro balione, gyventi viešbučiuose, vieną dieną jaustis turtuole, o kitą — vargše. Tai žavi, bet ir vargina.

Jis tyliai nusijuokė.

— Pasitvirtina tiesa, kad visi norime to, ko neturime. Aš turbūt gyvenau patį paprasčiausią gyvenimą pasaulyje. Lankiau reikalingas mokyklas, studijavau verslo administravimą, o baigęs mokslą, grįžau į Čendlerį padėti vadovauti šeimos verslui. Labiausiai jaudinantis dalykas mano gyvenime — tai trys dienos Meksikoje, praleistos kartu su broliu.

— Taip?

— Kas?

— Ir ką gi jūs veikėte Meksikoje tas tris dienas?

— Valgėme. Apžiūrinėjome. Žuvavome. — Jis nutilo. — Ko jūs juokiatės?

— Jauni gražūs vyrai svetimoje vietoje! Ir tik grožisi Meksikos vaizdais? Argi jūs net neišgėrėte?

— Ne, — šypsojosi Viljamas. — O kokį labiausiai jaudinantį įvykį išgyvenote jūs?

— Sunku išrinkti iš daugelio. — Džekė nuleido galvą. — Kartą vienas Venecijos grafas pabandė nuplėšti mano drabužius.

— Ir jums tai atrodo jaudinantis įvykis? — šaltai paklausė jis.

— Tačiau tai atsitiko lėktuvui skrendant dviejų tūkstančių pėdų aukštyje. Grafas per visą lėktuvą atropojo iki manęs. Bet — pora lėktuvo pasiūbavimų, ir jis vėl nuriedėjo iki savo kėdės. Nors jis šaukė, kad lėktuvas — tai vienintelė vieta, kur jis dar nebuvo mylėjęsis su moterimi.

Viljamas nusijuokė.

— Papasakokite daugiau. Man patinka klausytis apie jūsų gyvenimą. Jis įdomesnis už manąjį.

— Nemanau. Bet kartą teko nusileisti sustojus varikliui, be ratų ir tik su puse sparnų. Tai buvo tikrai jaudinantis įvykis. Netgi labiau, negu maniau iš pradžių.

— Kokios šalys jums labiausiai patiko?

— Visos. Ne, aš rimtai. Kiekviena šalis turi savo privalumų, o blogybių stengiuosi nematyti.

Viljamas nutilo ir įsižiūrėjo į ugnį.

— Čarlis buvo laimingas tiek metų galėdamas gyventi su jumis. Pavydžiu jam.

Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į jį.

— Jūs idealizuojate mane.

— Jus? Taip. Garbinau jus iš tolo.

— Bet jei tada, jaunystėje, būtumėte prisipažinęs mane mylįs ir pasiūlęs net keletą Montgomerių milijonų, aš vis tiek nebūčiau pasilikusi Čendleryje.

Jie vėl sėdėjo greta. Viljamas laikė uždėjęs ranką jai ant pečių. Abu žiūrėjo į laužą.

— Ko jums reikia, kad galėtumėte pradėti savo krovinių gabenimo verslą? — paklausė jis.

— Jūs rimtai?

— Kuo rimčiausiai.

Ji neskubėjo atsakyti. Nors galvoje ir buvo iššokęs gumbas, bet smegenys liko savo vietoje. Čarlis jai įkalė, kad lakūnas be pinigų visada turi ieškoti lėktuvų mylėtojo su stora pinigine. Džekė nenorėjo naudotis tuo vyriškiu, bet jis nuobodžiauja ir nežino, kur dėti pinigus. Gal tai padės jam užmušti nuobodulį.

Moteris giliai įkvėpė bandydama nuvyti kaltės jausmą. Jeigu šis vyras nori ką nors padaryti dėl jos, tai tik todėl, kad ji — Amerikos didvyrė. Bet jeigu Džekė priims iš jo pinigus, jie bus naudojami ir ne vien tokiems altruistiškiems tikslams. Juk jai reikės ir duonos ant stalo, ir drabužio ant pečių.

— Poros gerų lengvų lėktuvų. Mechaniko. Angarų. Keleto senų lėktuvų dalims, be to, pinigų lakūnų algoms, kol išgalėsiu mokėti pati.

— O daugiau nieko? Pavyzdžiui, partnerio?

Džekė suprato, kad jis jai siūlosi. Dabar ne laikas priimti tokį sprendimą. Iš galvos vis dar tekėjo kraujas, ir ji truputį svaigo. Vis dėlto buvo malonu galvoti apie šį vyrą kaip apie savo partnerį. Šypsodamasi moteris pažvelgė į jį.

— Kas jūsų tėvai? — paklausė.

— Džeisis ir Nelė.

— A, tai viską paaiškína. Jie tapo pusės mietelio tėvais.

Visą gyvenimą Viljamas girdėjo, juokaujant, kad jų šeimoje daug vaikų.

— Iš viso tik dvyliką vaikų, — atsakė jis, kraustydamas pikniko krepšį. Jame buvo nemažai maisto ir pustuzinis gertuvių. Net nepaklausęs, ėmė tepti sumuštinį. Džekė nustebusi žiūrėjo, kad jis viską daro taip, kaip būtų dariusi ji pati: storai prikrovė pjaustytos jautienos, uždėjo garstyčių, pomidorų padažo, paskui marinuotų daržovių. O kad nepermirktų duona, patiesė ant jos porą salotų lapų. Džekė matė, kad jis visiškai nežiūrėjo, ką dirbo jo rankos, o nukreipė visą dėmesį į savo mintis. Jai buvo keista, kad jis mokėjo paruošti jos mėgstamą sumuštinį, kuris, beje, buvo unikalus.

— Tik pažiūrėkite, ką padariau, — tarė Viljamas. — Norėjau padaryti jums sumuštinį, o pasidariau pagal savo skonį. — Jis pažvelgė į ją. — Kokio jūs norėtumėte?

— Lygiai tokio.

Gražus jo veidas buvo rimtas, bet paskui Viljamas nusišypsojo.

— Tikrai? Mano sumuštiniai niekam nepatinka.

— Mano irgi, — atsakė ji ir ištiesė ranką. — Jei duosite puselę, tai kitą sumuštinį užtepsiu aš. Tik užuot dėjusi marinuotų daržovių, aš dedu alyvuogių.

— O paskui visi skundžiasi, kad jos nukrenta.

— Idiotai. Nežino, kaip reikia laikyti sumuštinį.

Jie pažvelgė vienas į kitą ir nusišypsojo.

— Draugystės sumuštinis? — paklausė Džekė, ir jie abu nusijuokė. — O kokia jūsų nuomonė apie kečupą?

— Negaliu pakęsti.

— Svogūnus?

— Nenuginčijama. O kukurūzų spragėsiai?

— Galėčiau penėtis tik jais. O jūs?

— Irgi. — Jis pasirėmė alkūne ir pažvelgė į ugnį. Ji matė, kad jis nori pasakyti kažką svarbaus. — Jei pasiūlyčiau pinigų naujiems lėktuvams ir viskam, ko dar reikia, ar laikytumėte mane savo partneriu?

— Ar esate kada skridęs? — Džekei nerūpėjo, skrido jis ar ne, bet tas klausimas suteikė jai laiko pamąstyti. Net jei jis nebūtų Montgomeris ir neturėtų nuolatinių pajamų, ji galėtų pasikliauti šiuo vyru. Kartais aviacijoje atsitinka baisių dalykų, pavyzdžiui, lėktuvų katastrofų, bet ji abejojo, ar tas vyras sutriktų net patekęs į vulkaną. Ji žinojo, kad pribrendo draugystei su vyru. Praėjo dveji metai po vyro mirties ir metai nuo jos sugrįžimo į Čendlerį. Moteris buvo vieniša. Ji pavargo valgyti ir miegoti viena, sėdėti ilgus vakarus viena, neturėdama su kuo nė žodeliu persimesti. O tas vyras buvo labai patrauklus tiek išvaizda, tiek būdu.

— Aš dvejus metus mokiausi skraidyti, — ramiai atsakė jis, žiūrėdamas į ją beveik maldaujančiomis akimis.

— Gerai, — irgi ramiai atsakė ji ir pajuto kūnu nubėgant šiurpuliuką. Jai patiko tas vyras. Labai patiko. Patiko, kaip ja rūpinosi, ką kalbėjo, patiko jo judesiai, netgi kaip jis valgė ir ką valgė. Patiko, kaip jis ją bučiavo ir tas jausmas, kurį patyrė jo bučiuojama. Džekė neprisimena, kad jai kada nors taip būtų patikęs dar koks vyras. Ją traukė vyrai. Ir ji būtų melagė, jei to neprisipažintų, bet kartu jautė skirtumą tarp seksualinio potraukio ir noro prie jo prisiglausti, valgyti kukurūzų spragėsius ir pasakotis paslaptis.

Čarlis buvo pasamdęs vieną lakūną, kuris buvo toks gražus, kad jai užimdavo žadą. Kai pirmą kartą jį pamatė, iš rankų jai iškrito veržlėraktis ir vos nesudavė Čarliui per galvą. Kai jis būdavo šalia, Džekė vaikščiodavo tarsi užsiūta burna. Bet po kelių savaičių moteris priprato prie jo išvaizdos. Ir dar pamatė, kad jo išvaizda jam pačiam patinka labiau negu jai. Po šešių mėnesių ji net neprisiminė, kad jis kažkada jai pasirodė gražuolis. Per savo ilgą ir laimingą vedybinį gyvenimą su Čarliu ji suprato, kad svarbiausia vyro ir moters santykiuose yra draugystė.

— Gerai, — tarė ji ir ištiesė ranką paspausti. — Bet su viena sąlyga.

Jis paėmė jos ranką ir tvirtai laikė.

— Su bet kokia.

— Turite man pasakyti savo giliausią, tamsiausią paslaptį. Ir tik tiesą, o ne pasaką apie kokį ten kontraktą.

— Jūs atkakliai deratės, Džeke O'Neil.

Ji nepaleido jo rankos.

— Pasakykite, arba nedirbsime kartu.

— Gerai, — pamažu nusišypsojo jis. — Padarykite man sumuštinį su alyvuogėmis, kol aš pasakosiu apie Meksiką.

— Ką? — paklausė ji pakėlusi antakius.

Žmogaus gyvenime būna stebuklingų akimirkų. Ta naktis buvo būtent tokia — stebuklinga. Vėliau Džekė manė, kad naktis buvo puiki visais atžvilgiais. Ją išgelbėjo gražus vyriškis, kuris ja rūpinosi. Žiūrėjo, kad jai būtų šilta, patogu, kad ji būtų pavalgiusi. Dar daugiau — jis privertė ją jaustis gerai. Be to, žinojo apie kiekvieną jos akrobatinį triuką, kiekvieną patirtą avariją, atsiminė visus jos pasiektus rekordus. Tartum jis būtų ją įsimylėjęs daugelį metų.

Jiedu kalbėjosi, tarsi būtų buvę seni draugai. Draugai, o ne meilužiai. Džekei dažnai įkyrėdavo vyrai, kurių vienintelis tikslas — bandyti įsitempti moterį į lovą. Jie girdavosi ir nuolat kalbėdavo, kiek daug turi pinigų, kiek žemių jiems priklauso ir kuo jie yra geresni už kitus vyrus. Bet su Viljamu ji jautėsi kaip su gera drauge.

Ji net nepajuto, kada jis paguldė ją ant antklodės ir padėjo galvą ant savo šlaunies. Atsirėmęs nugara į medį, jis glostė jos plaukus ir skatino ją pasakoti apie save: apie gyvenimą su Čarliu, apie sunkumus, pergales, pralaimėjimus.

Mainais jis papasakojo apie savo gyvenimą. Džekei jis atrodė idealus. Gyvenime niekas su juo nebuvo žiaurus, nebuvo tokių, kas jo nemėgtų, be to, jam nereikėjo dėl nieko kovoti.

— Gyvenimas verčia mane susidomėti savimi. Jeigu jis mane egzaminuotų, kažin ar aš išlaikyčiau?— paklausė jis ir susiraukė prieš laužą. — Ar galėčiau ką nors padaryti be tėvo pinigų ir garsios Montgomerio pavardės?

— Žinoma, galėtumėte, — atsakė Džekė. — Nustebtumėte, ką galima padaryti, kai labai reikia.

— Nutupdyti lėktuvą, kai į jo propelerį atsimuša erelis?

— Ar taip ir buvo?

— Jūs taip lengvai leidotės lėktuvu, lyg sėstumėtės ant kėdės. Ar neišsigandote?

— Nebuvo kada. Reikėjo daug ką padaryti. Ei! — žaismingai pažvelgė į jį. — Kodėl jūs nevedęs? Kodėl jokia moteris jūsų dar nepasičiupo?

— Nesutikau moters, kokios norėčiau. Man patinka moteris su galva ant pečių.

— Ir be jokios abejonės, gražia galva, — sarkastiškai tarė Džekė.

— Tas ne tiek svarbu, kiek tai, kas yra galvoje.

— Žinote? Jūs man patinkate. Tikrai.

— O jūs man visada patikote.

Ji valandėlę patylėjo.

— Norėčiau prisiminti jus praeity.

— Bus dar laiko. Gal jums šalta? O gal norite valgyti ar gerti?

— Ne. Jaučiuosi puikiai.

— Kaip ir dera jums.

Džekę sutrikdė toks jo komplimentas. Ir kartu patiko.

— Kada jūs norite pradėti mūsų... a... partnerystę? — paklausė ji, o iš tikrųjų norėjo paklausti: “Kada mes pradėsime kartu leisti laiką?”

— Keletą dienų būsiu išvykęs į Denverį. Paimsiu iš banko pinigų. Grįšiu šeštadienį. Ką pasakytumėte, jeigu šeštadienį popiet prisistatysiu pas jus? Gal galėtumėte duoti sąrašą, ką galėčiau nupirkti Denveryje?

Ji nusijuokė:

— Gal porą lėktuvų iš pradžių.

— Kurie jums patiktų?

Jis buvo tiek rimtas, kiek ji lengvabūdė. Ir Džekė staiga surimtėjo.

— Gal “Wacos”, — atsakė ji ir pagalvojo, kad ateityje neblogai būtų ką nors sunkesnio skraidinti tuzinui turtingų keleivių.

— Gerai. Pažiūrėsiu, ką galėsiu padaryti.

— Štai kaip? Aš tik spragteliu pirštais ir atsiranda lėktuvai?

— Ir aš su jais. Turėsite su lėktuvais priimti ir mane.

Tai nebuvo didelė bausmė.

— Manau, nėra iš ko rinktis, — ji pasirąžė, nusižiovavo ir patogiau paguldė galvą ant jo kelio.

— Dabar jau galite numigti, — tarė jis ir apsuko ją antklode.

— O jūs? — mieguistai paklausė ji. — Ir jums reikėtų pamiegoti.

— Ne, aš budėsiu. Prižiūrėsiu laužą.

— Ir saugosite mane, — sumurmėjo ji ir užsimerkė.

Ne, ji nemanė, kad iškils kokių nors problemų dėl to vyro artumo. Šypsodamasi ji paniro į miegus. Jautėsi labai saugiai, tarsi miegotų namuose, savo lovoje, o ne tyruose, kurių tolumoj staugė kojotai.

Antras skyrius

— Labas rytas.

Džekė atsisėdo ant kietos žemės. Valandėlę ji nesusigaudė, kur esanti. Mirkčiodama nuo ryškios dienos šviesos, ji žiūrėjo į moterį, sėdinčią ant akmens priešais ją.

— Gal norėtumėte kavos?

Pasitrynusi akis ir slėpdama žiovulį, Džekė paėmė ištiestą puodelį.

— Kas jūs?

— Viljamo sesuo.

— A, — ištarė ji vis dar per daug sustingusi, kad galėtų paklausti daugiau. Ji apsidairė aplinkui. Viljamo automobilio nebuvo, bet jo vietoje stovėjo nedidelis sunkvežimiukas.

Moteris, tamsiaplaukė, maždaug trisdešimties metų gražuolė, šypsojosi.

— Jūs turbūt sutrikote? Papasakosiu, kas atsitiko. Naktį mama regėjo pranašystę, kaip mes vadiname. Ji visada kažkaip sužino, jei kas nors iš vaikų sužeistas ar jam gresia pavojus. Kadangi ji beveik visada teisi, tėvas išklausė jos ir šį kartą sužinojo, kad Viljamas paklydo. Buvo maždaug trečia ryto. Aš buvau atsikėlusi, todėl pasakiau: "Važiuosiu". Surasti Viljamą nebuvo sunku, nes jis paliko žemėlapį su nuorodomis, kur važiuos. — Jos antakiai pakilo seseriškai pašaipiai. — Viljamas — labai atsakinga persona. — Jos balsas buvo sarkastiškas, palydimas mirktelėjimų, tarsi ji būtų maniusi, kad Viljamas truputį persistengia.

Džekė žiojosi ginti jo, bet apsigalvojo.

— Ir jūs suradote mus, — tarė ji.

— Spėju, kad mano motina nujautė jums iškilusį pavojų. — Ji kryptelėjo galva į Džekės lėktuvą, vis dar prisiplojusį prie akmens.

— Kur jis?

— Viljamas? O, jis turėjo išvykti. Sakė kuo greičiau turįs skubėti į Denverį ir nupirkti kai ką svarbaus. Ką svarbaus, nepasakė nei man, nei tėveliui. — Ji žiūrėjo į savo kavos puodelį. — Gal jūs žinote, ko jis taip išskubėjo?

Džekė pritraukė kelius prie krūtinės ir neatsakė. Ji galvojo apie tai, kad Viljamas labai atsakingas. Ir vėl pajuto perbėgant šiurpuliuką per ją. Puiku turėti šalia savęs vyrą, žinantį, kas yra atsakomybė. Čarlis buvo labai linksmas. Žmonės jį mėgo. Bet jiems nereikėjo su juo gyventi. Čarlis niekada neprisimindavo, kur ką padėjęs. Džekė sakydavo, kad pusę savo gyvenimo praleido ieškodama ko nors, ką Čarlis padėjo nežinia kur. Kartą jis susitarė ateiti pietauti pas du žmones tuo pačiu laiku. Džekei teko gelbėti jį iš nepatogios padėties. Niekada nekildavo klausimo, kiek Čarlis parnešė pinigų namo. Jis niekada neparnešdavo tiek, kiek gaudavo. Kartą jie pasirodė aviacijos šventėje, kiaurai praskrido per degantį kluoną dideliam kelių šimtų fermerių bei jų šeimų džiaugsmui. Bet pasirodymo organizatorius padarė klaidą išmokėjęs Čarliui pinigus, kol tas dar buvo bare. Čarlį parnešė namo kitą dieną, jis buvo tiek girtas, kad nepastovėjo ant kojų. Gautų pinigų neliko nė cento: jis vis pirko ir pirko visiems gėrimus. Ne, prie vyro atsakingumo Džekė nebuvo pratusi.

— Kai tik būsite pasiruošusi, su tėveliu parvešime jus namo, o lėktuvo ką nors nusiųsime.

— Ačiū. Būtų gerai, — išgėrusi paskutinį kavos gurkšnelį, ji atsistojo ir pasirąžė. Negalėjo nesišypsoti. Vakar Viljamas pasakė viskuo pasirūpinsiąs, o šiandien jau pradėjo rūpintis. Jis ne tik atsakingas, bet ir laikosi duoto žodžio.

Prieš daug metų Eternity buvo klestintis miesčiukas netoli Denverio, pakeliui į San Franciską. Miestelis iškilo čia, nes būtent šioje vietoje buvo rasta sidabro. Ilgus metus jo gyventojai klestėjo. Netrukus išaugo namai. Rumunas dailidė, statęs juos, greitai čia praturtėjo. Jo namai buvo gerai pastatyti ir tvirti. Ne tokie kaip daugelyje tokių miestelių, išlaikantys vos dešimtmetį.

Kai sidabras pasibaigė, dauguma gyventojų išvyko, palikę miesčiuką merdėti. Bet 1880 metais atėjo trumpas pagyvėjimas. Turtinga jauna moteris iš turtuolių rytiečių Montgomerių šeimos persikėlė čia gyventi ir atidarė drabužių parduotuvę, kuri sutraukė turtingus žmones iš apylinkių, esančių net per šimtą mylių. Bet toji moteris įsimylėjo, ištekėjo, ėmė auginti vaikus ir apleido parduotuvę. Po truputį išvyko vis daugiau žmonių. Čia gimę vaikai irgi apleisdavo namus. Išvykstančių namus ir žemes pirko tos moters vaikai. Galų gale kiekvienas namas, kiekviena žemės pėda ėmė priklausyti Montgomerių giminei.

Dvidešimtojo amžiaus pradžioje miestelyje beveik niekas negyveno. Čia buvo pilna tuščių namų, patyrusio dailidės dėka išsilaikiusių kelis dešimtmečius.

Beveik prieš dvejus metus, ką tik mirus Čarliui, Džekė gavo laišką iš vieno Montgomerio. Laiške jis rašė, kad jo šeimai, gyvenančiai kaimyniniame Čendlerio mieste, reikėtų krovinių pervežimo paslaugų. Maršrutas toks: Čendleris—Denveris—Los Andželas. Jeigu ją domintų šis darbas, jis sudarytų sąlygas. Ji priėmė jo pasiūlymą, bet tik po šešių mėnesių persikėlė į

Čendlerį. Mirus Čarliui, ji labai sielvartavo ir negalvojo apie savo ateitį. Bet ji suprato, kad su Čarliu numirė ir daug jos ambicijų. O gal tai Čarlis stūmė ją aukščiau. Kad ir kaip ten buvo, bet daugiau nenorėjo gyventi keliaudama po pasaulį ir dalyvaudama pasirodymuose iš baimės kvapą sulaikiusių žiūrovų miniai.

Ji nusiuntė ponui Montgomeriui detalų sąrašą, ko jai reikėtų: nusileidimo aikštelės, angaro keturiems lėktuvams (ji turėjo vilčių dėl ateities) ir patogaus namo, kurį galėtų vėliau nusipirkti, nes jos svajonė buvo turėti nuosavą namą, kurio niekas negalėtų atimti.

Priėmusi sprendimą, ji turėjo pagalvoti, ką daryti su Čarlio mechaniku Pitu. Ji pažinojo Pitą dar tada, kai buvo mergaitė: susipažino su juo tą pačią dieną, kai sutiko Čarlį. Jis visada dirbo su Čarliu ir vėliau. Bet tai nereiškė, kad ji ką nors apie jį žinojo. Pitas retai kada pratardavo kokį žodį. Jo tylus buvimas buvo beveik nepastebimas, bet jis buvo visur, kur ir Čarlis, visiškai lojalus jam.

— Ar jis niekada nekalba? — kamantinėdavo Džekė Čarlį, kai jie gulėdavo lovoje. Kartais ji net pamanydavo, ar nereikia dirstelėti po lova: gal ten Pitas?

Čarlis tik juokėsi iš jos.

— Tu nepakankamai įvertini Pitą. Gal jis ir nekalba, bet viską mato ir girdi. Ir labai geras mechanikas.

— Jis mane veikia, — atsakė ji, bet Čarlis tik nusijuokė ir ėmė ją bučiuoti.

Po to jie retai minėdavo Pitą. Jis buvo, ir viskas. Kaip lėktuvas.

Ji ėmė suprasti, koks vertingas buvo Pitas. O kai tas mažytis laibas žmogelis pamatė, kad Džekė ištikima Čarliui, kad neketina pabėgti nuo jo su kitu vyru, nepridaro jam rūpesčių, ėmė rūpintis ir ja. Jis patikrindavo ir jos lėktuvus. Matydavo tai, ką turi matyti mechanikas.

Ilgainiui Džekė priprato prie jo, retkarčiais jį pašnekindavo ir jo tylus buvimas kažkaip ją ramino. Kai jinai jį kalbindavo, jis nepateikdavo jai jokio patarimo, nieko nekomentuodavo. Jis tik išklausydavo jos ir leisdavo pačiai suprasti savo problemas.

Po Čarlio mirties atrodė natūralu, kad Pitas lieka padėti jai, bet nusprendusi persikelti į Čendlerį ji nežinojo, ką su juo daryti. Džekė pasakė jam ir tikėjosi išgirsti atsakymą, kad jis eis pas kurį nors Čarlio draugą lakūną. Pitas jos klausėsi, klausėsi, o jo vėjų nugairintas veidas nieko nesakė. Kai ji baigė kalbėti, jis pakausė:

— Kada mes išvykstame?

Tie jo žodžiai išdavė jo ištikimybę. Džekė žinojo, jog tai didelė duoklė. Čarlis sakė, kad Pitas — snobas. Jis dirba tik pas geriausius. Jokie pinigai jo nesuvilios, jei nesi geriausias. Todėl pasakęs, kad vyksta su ja, Pitas išsakė savo komplimentą ir pritarimą dėl jos sprendimo. Impulso apimta, moteris pabučiavo jo kietą skruostą ir pamatė, kaip Pitas paraudo.

Taigi ji nuskrido į Čendlerį, o Pitas atvažiavo jos mašina ir atitempė visą priekabą būtinų daiktų, tai yra lėktuvo dalių ir mechaniko prietaisų. Nei ji, nei Pitas neturėjo jokių baldų ir beveik jokių drabužių.

Džekė neturėjo supratimo, ką suras apleistame miestelyje. Ji tikėjosi pamatyti susmegusius žemėn namus su vėjo kiaurai perpučiamomis sienomis. Jiems su Čarliu buvo tekę gyventi tokiose vietose. Bet tai, ką ji ten rado, buvo gražu. Ponas Montgomeris atnaujino miestelio viešbutį. Šis buvo paprastas, bet mielas. Vestibiulio sienos buvo naujai išklijuotos grietinėlės spalvos apmušalais su rožytėmis. Ąžuolo apdaila neseniai nulakuota. Iš Čendlerio į Eternity nutiesti telefono laidai, todėl ji galėjo turėti telefoną. Pirmame aukšte buvo įrengtas rožinės spalvos marmuro vonios kambarys. Viskas tviskėjo švara.

Miestelio arklides teko perstatyti į didžiulį angarą, kad blogu oru būtų kur laikyti lėktuvą. Kai kas buvo padaryta ir Pito labui (Čarlis būtų skaniai pasijuokęs). Kalvio dirbtuvėlė virto įrankių ir prietaisų sandėliu. Kai Pitas pamatė, kiek joje naujų, gerų įrankių, vos neapsiverkė.

Lauke ponas Montgomeris nutiesė labai

gerą pakilimo ir nusileidimo taką. Laukuose už miesto gulėjo trys sudužę lėktuvai, kuriuos galima ardyti dalimis.

Niekada gyvenime Džekė nesijautė taip laukiama kaip dabar. Čendleris buvo netoli, todėl nesijautė atskirta. Tačiau tuo pačiu laiku niekas nesikėsino į jos asmeninį gyvenimą. Jautėsi grįžusi namo.

Be to, žinojo, kad visa tai per daug gerai, ir eidama pas poną Montgomerį derėtis dėl algos buvo pasirengusi kovoti. Ji girdėjo Čarlio žodžius: "Laikykis, vaikuti. Neleisk apmauti savęs. Užsiprašyk pačios didžiausios sumos." Kai pamatė poną Montgomerį, kurį ji pažinojo, delnai sudrėko nuo prakaito. Ji taip troško gyventi šiame miestelyje, kad pati būtų primokėjusi už teisę čia pasilikti.

Po trisdešimties minučių ji išėjo priblokšta: ponas Montgomeris pasiūlė jai triskart tiek, negu ji būtų užsiprašiusi. Jis davė jai pasirašyti sutartį dvejiems metams. Taigi galės nusipirkti baldus! Galės nusipirkti viską, kas bus jos!

Dabar, praėjus metams, moteris vaišino arbata savo gražaus namo svetainėje.

— Kas tau darosi? — paklausė Džekės jos draugė Terė Pelman, kai toji įėjo su padėklu rankose. Ji išleisdavo savo uždarbį, visą iki paskutinio cento, namui –gražinti. Visur išpūsti foteliai, gili sofa samanų ir rožinės spalvų apmušalais, rankų darbo kilimas, riešutmedžio stalas, daug antikvarinių vertybių.

— Nieko man nėra, — atsakė Džekė, statydama padėklą su gražiu arbatinuku ir puodeliais ant stalo priešais sofą.

Niekas, kas pažinojo Džekę, nenutuokė, kaip ji trOško gražių daiktų. Čarliui jų nereikėjo. Jis manė, kad daiktai tik slegia žmogų."Visiškas niekas", — tarė jis apibūdindamas daiktus.

— Gali man nemeluoti, Džekvilina O'Neil. Aš — ne spauda, kuriai gali pudruoti smegenis. Puikiai žinau, kad kažkas tavo gyvenime nutiko!

Šypsodamasi Džekė atsisėdo į fotelį, užtiestą gėlėtu medvilniniu audiniu. Gurkšnodama arbatą, žiūrėjo į savo draugę. Abiem joms buvo po 38-erius, bet niekas, pažiūrėjęs į jas, negalėjo pasakyti, kad jos vienmetės. Po mokyklos baigimo Džekė išmaišė pusę pasaulio, o Terė ištekėjo kitą dieną po išleistuvių, pagimdė tris sūnus. Dabar vyriausiam buvo devyniolika, viduriniajam — aštuoniolika, o jaunėliui — septyniolika. Su kiekvienu vaiku Terė priaugo svorio, buvo stora ir net pati manė esanti sena. Kai Džekė priekaištaudvo jai, kad nesirūpina savimi, Terė atsakydavo:

— Vaikams ir Ralfui rūpi, ką aš dedu ant stalo, o ne kaip atrodau dėdama. Net jei atrodyčiau kaip artistė, jie to nepastebėtų.

— Na, papasakok man, — nekantravo Terė

plačiai išplėstomis akimis. — Tu sutikai kažkokį vyriškį?! — aiktelėjo ji. — Atspėjau? Mes, moterys, tokios kvailės. Net vedybos neapsaugo mūsų nuo įsimylėjimo. O jei jau vedybos neapsaugo, tai niekas ir neapsaugos. Na, tai koks jis? Kur jūs susipažinote?

Džekė troško papasakoti Terei apie Viljamą, bet nenorėjo pasirodyti kvaila. Kažin ar Viljamą paveikė toji naktis taip, kaip ją? Gal jis jau pamiršo ir ją, ir jų partnerystę? Čarlis būtų pamiršęs. Čarlis išgėręs dėdavosi prieš žmones geriausiu jų draugu. Kurdavo planus, sužadindavo jų entuziazmą, bet po dvidešimt keturių valandų, kai reikėdavo pradėti vykdyti planus, jis vargiai juos prisimindavo. Tuo pačiu ir žmones. Žinoma, Džekė turėdavo taisyti padėtį ir teisinti Čarlį prieš kitus.

— Nėra jokio vyro, — kiek galėdama ramiau pasakė Džekė. — Tiesą sakant, yra, bet ne taip, kaip tu manai. Prisimeni, kai prieš porą dienų nukrito mano lėktuvas?

Terė papurtė galvą, negalėdama patikėti. Jos nuomone, po lėktuvo katastrofos derėjo gulėti ligoninėje, gydytis ir priiminėti gėles. O Džekė kalbėjo labai nerūpestingai, tarsi nukristi su lėktuvu tas pat, kaip nueiti į grožio saloną.

— Taip, prisimenu, — atsakė Terė, žavėdamasi savo draugės drąsa.

— Ten buvo vyriškis ir...

— Ką? Tu sutikai vyrą vidury laukų? Kuo jis vardu? Iš kur? Ar jis ką nors bandė?

Džekė nusijuokė. Kai mokėsi mokykloje jos beveik nebendravo. Terės šeima buvo normali, o Džekės keista ir ekscentriška. Jos geriau pažino viena kitą vėliau. Kai abiem buvo po dvidešimt, Terė pasiuntė Džekei sveikinimą, nes tuomet Džekė buvo laimėjusi savo pirmąsias varžybas. Terė rašė, kad jos sūnelis prarijo vapsvą, o toji dar spėjo įkąsti jam į liežuvį, kad vyras ant kojos užsimetė įpakavimo dėžę ir mėnesį laiko nėjo į darbą, kad ji ką tik sužinojo besilaukianti trečiojo vaiko. "Dabar man trūksta tik bulvinio medalio ir mano gyvenimas bus visavertis, — rašė ji. — Prašau parašyti man apie savo nuobodų gyvenimą, kad galėčiau palyginti su savuoju, džiaugsmu kunkuliuojančiu."

Laiškas paveikė Džekę. Ji gaudavo daugybę laiškų iš savo pažįstamų. Juos rašę žmonės būtinai užsimindavo, kad vargu ar ji juos prisimins, kai dabar tapo įžymybe. Tarsi tai, kad ji laimėjo rungtynes ir apie ją parašė laikraščiuose, vienu mostu būtų juos visus ištrynę iš jos atminties. Ar kad šventėse sutikti žmonės pakeitė "nereikšmingas personas", likusias mažame miestelyje.

Apsidžiaugusi Džekė parašė Terei apie varžybas ir žmones, su kuriais teko susipažinti, ir ką jausdavo skrisdama virš minios per aviacijos šventes. Iš pradžių pasakojo apie savo džiaugsmus, o paskui ir apie širdies skausmą: apie lėktuvų avarijas, iš gyvenimo išėjusius jaunus vyrus bei moteris. Rašė apie Čarlį ir apie tai, kaip jo neatsakingumas kartais jai įgrisdavęs iki gyvo kaulo. Ji prisipažino Terei pavydinti jos ramaus, pastovaus gyvenimo ir vyro, besidominčio tik ja, namais ir vaikais.

Terė niekada neparašė Džekei, ką jai pačiai reiškė jos laiškai. Jie buvo geriausia jos gyvenimo dalis. Ji panaudodavo visą savo kūrybingumą, kad Džekei skirti laiškai būtų įdomūs, juokingi ir, svarbiausia, lengvi bei šviesūs. Ji džiaugėsi, kad tokia įžymi moteris kaip Džekė, rašė jai labai asmeniškus laiškus ir ja pasitikėjo. Džekė ėmė žiūrėti į Terę, kaip į labai išmintingą moterį, galėjusią irgi pamatyti pasaulio, bet pasilikusią namie, sukūrusią šeimą ir auginančią vaikus.

Terė taip ir neatvėrė draugei akių. O kartais ji rašydavo sarkastiškai. Nors visada turėdavo sąmojingų pastabų apie Ralfą ir berniukus, bet jos gyvenimo paveikslas atrodydavo toks puikus, kad ji pati iš jo imdavo ir pasijuokdavo.

Iš tiesų Terė ištekėjo už pirmo pasitaikiusio, nes bijojo likti senmerge. Nors jis būtų palaukęs vaikų, bet ji bijojo, kad Ralfas gali ją palikti, jei jų nebus, ir ji pastojo pačią pirmą savaitę po vedybų, o gal ir vestuvių naktį. Dabar jau ir pati to nežinojo. Ji niekada nerašė Džekei tiesos apie savo gyvenimą: kad jos vyras leisdavo laiką gerdamas su draugais alų, o namuose laikydavo prieš save išskleidęs laikraštį ir miegodavo. Ji rašė Džekei taip, tarsi jos gyvenimas būtų paimtas iš Betės Kroker romano. Pasakojo apie daržą, kur su vyru augino gausybę daržovių ir žalumynų berniukams. O iš tiesų, kai vyras metė ketvirtą iš eilės darbą, jos tėvas sukasė tą daržiuką už jų namo, kad jai būtų lengviau išmaitinti šeimą. Žinoma, berniukams vien daržovių neužtekdavo, todėl Terė daug laiko praleisdavo jas konservuodama, kad po to galėtų keisti į mėsą su vienu viengungiu ūkininku, turinčiu kiaulių fermą.

Terė rašė Džekei, kad Ralfas sekmadienius visada praleisdavo su šeima. Iš tiesų jis sekmadienį atsimiegodavo už šeštadienio naktį, praleistą su draugais.

Ji piešė saldų paveikslą, kaip mažos mylinčios rankytės atneša jai gėlyčių, o mažos burnytės gardžiuojasi skaniais valgiais. Terė sudėdavo visas vaizduotės galias į laiškus draugei. Bet iš tiesų jos didysis terorizavo kaimynų mergytę, mažasis drabstė maistą po virtuvę, o pati Terė turėjo bėgti į vonios kambarį, nes ją supykindavo trečiasis, spurdąs po širdimi, ji vis svarstė, kaip tokį gyvenimą perteikti laiškuose Džekei.

Kai berniukai ūgiu pasivijo tėvą ir nustojo Terės klausyti, susirašinėjimas su Džeke jai įgavo dar daugiau svarbos. Jos vyro dėmesys sūnums buvo grynai vyriškas: kuo daugiau eibių jie prikrėsdavo mokykloje, kuo labiau mokytojai jais skųsdavosi, tuo labiau jis didžiuodavosi savo berniukais. Terė bandė pasikalbėti su juo, įtikinti, kad šitaip jis skatina juos elgtis negerai, bet jo nepaveikė, nes jis pats buvo taip užaugintas. Teri žinojo, kad jis negali išbūti darbe ilgiau kaip aštuonis mėnesius, nes visada šokdavo prieš savo darbdavius. Tėvo pavyzdžiu berniukai irgi kivirčydavosi ne tik su mokytojais, bet ir su parduotuvių savininkais bei kitais žmonėmis, kas tik stodavo jiems skersai kelio.

Tikrasis Terės gyvenimas visai nepanėšėjo į tą, apie kurį ji rašė Džekei. Dabar, kai vaikai beveik suaugo ir retai būdavo namie, šviesiausios valandėlės Terės gyvenime buvo vizitai į apleistą miestą pas Džekę. Ji nežinojo, ar Džekę pasiekė tiesa apie jos gyvenimą. O tai būtų buvę nesunku išgirsti, nes Čendleryje visi viską žinojo apie vienas kitą. Bet atrodė, kad Džekė nežinojo tiesos. Čendleriečiams Džekė buvo garsenybė, ir jie neskubėjo kvaršinti jai galvos visiškai negarsios Terės Pelman gyvenimo smulkmenomis.

Taigi kaip galima dažniau Terė lankė Džekę, ir abi jos palaikė fasadinę Terės gyvenimo pusę: pastovią gero vyro meilę, tris gražius vaikučius, išaugusius į šaunius vyrus, ir mielus, jaukius namus.

— Nieko panašaus nebuvo, — atsakė juokdamasi Džekė. — Jokios romantikos. Na, jis pabučiavo mane, bet...

— Tu sudaužei lėktuvą, iš kažkur išniro gražuolis vyras, išgelbėjo tave, — pakėlė ji antakius, — bučiavo, o tu sakai kad nieko panašaus nebuvo. Taigi, Džeke, kas buvo?

— Tere, tu nepataisoma. Turbūt nebūsi laiminga, kol aš neištekėsiu ir nepastosiu.

— Kodėl tau nepavargti kaip visoms kitoms moterims?

— Jei nežinočiau tiesos, kaip labai tu myli savo šeimą, pamanyčiau, kad ir tu vargsti...

— Greičiau papasakok!

— Kad tikrai nėra ką pasakoti. — Dabar jau Džekė manė, kad tai, kas vyko tarp jos ir Viljamo buvo vienpusiška. Ji nenorėjo pasakoti Terei, kokius jausmus tada išgyveno, nes nežinojo, ar jis irgi juos patyrė. O labiausiai ji nenorėjo pasakyti, kad tas vyras — Džeisio ir Nelės Montgomerių sūnus. Kažkodėl Terei atrodė, kad visi Čendlerio vyrai, išskyrus jos pačios, nieko neverti. Ji ilgai visus juos pažinojo ir manė, kad nesukurti aistrai ir meilei. Terei atrodė, kad kuo vyras egzotiškesnis, tuo geresnis. Kartą ji paklausė Džekės, kaip ji, būdama Prancūzijoje, neįsimylėjo kokio prancūzo.

— O kodėl ne egiptiečio? — juokėsi Džekė. — Jie gražiausi vyrai pasaulyje.

Dabar Džekė draugei paaiškino:

— Tai buvo grynai dalykinė pažintis. Aš užsiminiau norinti imtis krovinių gabenimo verslo, o jis, pasirodo, ieško partnerio tokiam verslui. Jis išvyko į Denverį nupirkti poros lėktuvų.

— Ir tai viskas?

— Taip, viskas.

Terė pastatė puodelį, atsilošė ir įsistebeilijo į draugę.

— Aš neišeisiu iš čia, kol visko nepapasakosi. Paskambinsiu Ralfui, kad atvežtų mano drabužius. Jei berniukai labai pasiilgs mamos, manau, neprieštarausi, jei jie irgi čia apsigyvens. Jie visai neįkyrūs.

Nuo tokio grasinimo Džekė vos ištvėrė nepasipurčiusi. Terė puikiausias pavyzdys, jog meilė — akla, nes tie jos pusiau beraščiai, pasileidę sūneliai buvo tik jos vienos džiaugsmas. Neseniai vienas iš jų atvažiavo parvežti Terės namo. Jis užspaudė Džekę virtuvės kampe ir ėmė taukšti, kaip tokia moteris kaip Džekė "miršta iš norėjimo pasimylėti su vyru", kaip jis noriai "užgesins jos karštį".

Džekė skaudžiai užmynė jam ant kojos ir "netyčia" numetė ant jo keptuvę. Nuo to karto Džekė pati pasisiūlydavo Terę parvežti namo, nes jos draugė neįstengė įsigyti savo mašinos.

— Jis... jis man patiko, — tarė Džekė.

Ji ir norėjo su kuo nors pakalbėti apie Viljamą, ir nenorėjo. Džekė daug metų buvo ištekėjusi, bet iš tikrųjų niekada nebuvo įsimylėjusi. Už Čarlio ji ištekėjo, kad galėtų išvykti iš Čendlerio. Čarlis tą žinojo, bet nekreipė dėmesio, kaip buvo pratęs nekreipti dėmesio į nieką. Jis noriai ištarė vedybų priesaiką ilgakojei mergaitei, mylėjusiai lėktuvus ir darbą taip, kaip jam dar neteko matyti. Po dvidešimties jų pažinties valandų Čarlis pajuto, kad ji neapleis jo ir juo rūpinsis. Per visus jų gyvenimo metus ne jis, o Džekė rūpinosi, kad būtų sumokėtos sąskaitos, kad jie turėtų stogą virš galvos. Ji švelnino visas Čarlio problemas ir darė jų gyvenimą, kiek įmanoma, ramesnį. Jis atsimokėjo jai už tai, parodęs pasaulio.

— Jis man patiko, — pakartojo Džekė. — Jis buvo ten, kai patyriau avariją, rūpinosi manimi, mudu kalbėjomės. "Kalbėjomės taip, tarsi visą laiką būtume pažinoję vienas kitą, — pamanė ji sau, — kalbėjome ir nenorėjome sustoti, kalbėjome, lyg būtume draugai, seni draugai, geriausi draugai".

— Kas jis?

— Ai, lyg ir Viljamas. Gerai neprisimenu.

— Ar jis gyvena Čendleryje?

— Tikrai nesu tuo tikra, — ji kalbėjo greitai, kad Terė nepaklaustų jos, kaip ji sutiko būti partnere žmogaus, kurio net pavardės nežinojo. — Tere, tikrai, tu per daug įsivaizduoji. Nieko nebuvo. Savo gyvenime esu sutikusi tūkstančius vyrų, šimtus mokiau skraidyti. Ir šitas niekuo nesiskiria nuo tų kitų.

— Gali meluoti sau, bet ne man. Raudonuoji kaip mokinukė. Tai kada aš jį pamatysiu?

— Nežinau. Jo sesuo sakė, kad jis grįš lyg ir šeštadienį.

Šeštadienis neišėjo jai iš galvos. Trečią po pietų Džekė planavo ryšėti baltai geltoną prijuostę su raukinukais ir plačiomis juostomis ant baltos palaidinukės. Ji pasikvėpins keliose strateginėse vietose, o po to krosnyje keps naminę duoną. Jis matė ją su odiniu lakūnės kostiumu, plaukai buvo pabrukti po odiniu šalmu su medvilniniu pamušalu, todėl moteris nusprendė pasirodyti jam kitokia, na, tarkime, moterimi, mokančia šeimininkauti, o galbūt tinkančia būti kieno nors žmona.

Džekė sukluso išgirdusi Terės juoką.

— Ak, mieloji, blogai. Dabar tu primeni mane, kai man buvo aštuoniolika. — Terės balso tonas aiškiai sakė, kad tai, kas tinka aštuoniolikmetei, kvaila trisdešimt aštuonerių metų moteriai.

Pasigirdo automobilio signalas. Džekės galva akimirksniu atsigręžė į langą. Terė vėl ėmė juoktis.

— Tai mano vyresnėlis, — tarė ji.

— Pakviesk jį išgerti pieno su sausainiais, — tarė Džekė, tikėdamasi, kad pavyks išvengti nurenginėjančio "berniuko" žvilgsnio.

— Ne, man jau reikia grįžti, — atsakė Terė, drąsiai bandydama nuslėpti nelaimingą balso toną. Kai ji drįsdavo išeiti iš namų ir neatsiliepti į menkiausią jų šūktelėjimą ar piršto krustelėjimą, vyras ir sūnūs jausdavosi išduoti, todėl bausdavo ją aukštyn kojom apverstais namais. Ji žinojo, kad ras ant grindų išdrabstytą maistą, paliktas atdaras duris ir atskridusį musių spiečių bei alkanus vyrus, besiskundžiančius, kad valandų valandas niekas nedavė valgyti.

— Paskambinsiu tau sekmadienį. Turėsi viską man papasakoti, — tarė ji beveik bėgte bėgdama iš Džekės namų, nes jos sūnelis net užgulęs mygo signalą, be perstojo kurtinančiai pypiantį.

Trečias skyrius

Kitomis dienomis Džekė stengėsi būti protinga, bet nieko iš to neišėjo. Ji bandė kalbėti su savimi, įrodyti sau, kad yra suaugusi moteris, o ne lengvabūdė mergaitė spinduliuojančiomis akimis, bet pati nesiklausė savo išvedžiojimų. Ji keikė save už tai, kad gimė moterimi. O kas, beje, čia bloga? Moteris sutinka vyrą, kuris gražiai su ja elgiasi, ir po minutės jau pradeda planuoti savo vestuves. Ji teigė sau, kad jų susitikimas buvo kuo paprasčiausias ir kad nepaprastas jai pasirodė tik todėl, kad ji užsigavo galvą. Jei jos protas būtų buvęs blaivus, jai nekiltų visokių minčių dėl to incidento.

Ji prisivertė prisiminti daugumą vyrų, su kuriais buvo tekę susipažinti. Kartą ji plaukė laivu su Čarliu ir labai gražiu vyru... na, daugiau negu gražiu. Jis buvo kerinčiai patrauklus. Aukštas, tamsiaplaukis, krištolo skaidrumo mėlynų akių. Aštuoniolika metų jis studijavo aibę dalykų įvairiuose universitetuose. Jis nepaprastai įdomiai kalbėjo. Buvo protingas, išsilavinęs, išvaizdus. Jam netrūko nieko, ko galėtų iš vyro reikalauti moteris. Bet nors jie ir praleido drauge ištisas keturias dienas, nes Čarlį kankino jūros liga, jinai jo neįsimylėjo. Dabar ji manė, kad galbūt taip atsitiko todėl, jog buvo ištekėjusi moteris. O Viljamas — tai pirmas įdomesnis gražus vyras, kurį sutiko, kai jau buvo vieniša moteris.

Bet ji nusišypsojo apie tai pagalvojusi. Po Čarlio mirties ją stebino, kiek daug vyrų ateidavo "pareikšti savo pagarbos". Ji gedėjo Čarlio, svarstė, ką darys toliau. Ir staiga tiek vyrų ėmė siūlyti jai viską, ko tik ji norėjo. Vienatvė ir nuolatiniai kvietimai sutrikdė jos gedulą. Nepraėjus nė mėnesiui, ji ėjo pietauti ir į kiną, taip pat į automobilių lenktynes ir iškylas. Ir visur ji išgirsdavo: "Kiek turite brolių ir seserų?" arba "Kur lankėte mokyklą?", arba "Keliose lenktynėse nugalėjote?", arba "Kokias šventes šventėte?", arba "Kaip jums patiko pietūs Baltuosiuose Rūmuose?"

Po šešių mėnesių jai nusibodo tie patys ir tie patys pokalbiai. Negi niekas neturėjo pasakyti ką įdomaus? Pavyzdžiui, paklausti: "Koks didžiausias jūsų melas?" O Viljamas paklausė. Ji nesiliovė galvojusi apie tai. Ir sumuštinį jis užtepė tokį, kokį mėgo ji labiausiai. Ne tradicinį su lydytu sūriu ar jautiena ir garstyčiomis, o tikrą sumuštinį.

Praėjus metams po Čarlio mirties, ji persikėlė į Čendlerį, nes pavargo nuo asistavimo, pavargo nuo žmonių, viską bandžiusių gyvenime ir trisdešimties metų jau mirštančių iš nuobodulio. Džekė baiminosi, kad likusi su jais pati taps tokia. Ji norėjo bendrauti su žmonėmis, kurių balse skambėtų nuostaba, kai jie kalbėtųsi apie lėktuvus:

— Ir kaip toks daiktas gali pakilti?

Žodžiai, kažkada vertę ją pykti dėl jų kvailumo, dabar žavėjo savo paprastumu. Jai patiko Čendleris ir jo žmonės, ne kažin ko pasiekę gyvenime, bet be jų pasaulis būtų buvęs ne toks.

— Ir dabar čia, nuobodžiame miestelyje, ji sutiko vyrą, sugebėjusį padaryti tai, ko nepadarė nė vienas, išskyrus Čarlį, — sudominti ją.

Ketvirtadienį ji tvarkėsi namuose. Penktadienį važiavo į parduotuves ir išleido drabužiams dukart daugiau nei paprastai per tris mėnesius skirdavo drabužiams. Bet kai parsivežė pirkinius namo, niekas jai nepatiko. Išrausė visus senus atsivežtinius drabužius. Vis negalėjo nuspręsti, kaip jai atrodyti: ar seksualia pasauliete, ar miela namų šeimininke. O gal pasipuošti pagal užsakymą siūtomis kelnėmis bei šilko marškiniais ir pamėgdžioti kino žvaigždę namų aplinkoje?

Šeštadienio rytą ji manė, kad visas jos gyvenimas priklausys nuo šios dienos popietės. Žinojo, kad viskas, ką ji išsirinko apsirengti, netiko. Ji pabudo pikta ant savęs, kad elgėsi lyg meilės ištroškusi mergaitė, ir tiek visko prisigalvojo. Gal tas vyras iš viso nepasirodys? O jeigu ir pasirodys, kaip pažiūrės į ją, išsipusčiusią lyg lėlę, tarsi ruoštųsi į mokyklos šokius. O kas, jeigu jis ateis darbo drabužiais, pasiruošęs išbandyti lėktuvo variklį? Kas tada, jeigu jis tikrai visai nepasirodys?

Ji nuėjo į angarą, perstatytą iš arklidžių, užlipo ant kopėčių ir mėgino nuimti sugadintą propelerį nuo avariją patyrusio lėktuvo. Pirmiausia Džekei iš rankų iškrito veržliaraktis, paskui nusilaužė pusę nago, dar vėliau nusibrėžė ryškiai raudoną laką nuo kito nago. Iškėlusi rankas prieš šviesą, nusišaipė: "Mano gražiosios rankelės". Paskui gūžtelėjo pečiais: gal taip ir geriau, kad nesistengė padaryti jam įspūdžio.

Vilkėdama tepaluotais drabužiais, kažkada buvusiais šviesiai pilkos, o dabar virtusiais nenusakomos spalvos, Džekė stovėjo ant kopėčių ir veržliarakčiu suko įlenktą propelerį. Ji nubraukė nuo akių plaukus, o ant skruosto liko tepalo dėmė. Žvilgtelėjo žemyn ir pamatė porą kojų su brangiais batais. Ji nusišluostė veidą rankove ir dar labiau išsitepė, po to pamatė gražų vyrą, žiūrintį į ją aukštyn labai rimtai, tarsi lauktų iš jos kažko.

— Jums reikia pagalbos? — paklausė ji. Į Eternity nuolat užsukdavo turistai, paklydę arba norintys apžiūrėti mirusį miestą.

— Prisimeni mane? — paklausė jis labai gražiu balsu.

Ji liovėsi sukti varžtą ir pažvelgė žemyn. Kažkas pažįstamas. Bet ji negalėjo jo prisiminti. Be abejonės, jis gyveno Čendleryje, ir jie kartu lankė mokyklą.

— Atleisk, bet negaliu prisiminti.

Šypsodamasis jis paklausė:

— O šitą ar prisimeni? — jis kažką laikė ištiestoje rankoje, bet ji iš aukštai nematė.

Smalsumo apimta, ji nulipo žemyn ir atsistojo priešais jį. Nors Džekė buvo laikoma aukšta moterim, bet vyras gerokai pranoko ją ūgiu. Iš arčiau jis atrodė matytas. Moteris paėmė nuo delno gražų mažmožį. Tai buvo mokyklinis ženkliukas. Mėlyname fone aukso raidėmis įrašyta: ČM. Iš pradžių Čendlerio mokyklos ženklelis nieko jai nepriminė, bet paskui, žvelgdama į tamsias rimtas vyro akis, ėmė juoktis.

— Tu esi tas pats mažasis Bilis Montgomeris! Būčiau nepažinusi. Na, ir užaugai. — Žengtelėjo žingsnelį atgal ir nužvelgė jį. — Tu tiesiog gražuolis. Turbūt turi šimtus merginų? Kaip gyvena tėvai? Ką jie dabar veikia? Oi, turiu tau tūkstantį klausimų! Kodėl tik dabar atvažiavai aplankyti manęs?

Šypsena jo veide išdavė, kad jam patinka toks entuziastingas susitikimas.

— Neturiu jokių merginų. Tu — vienintelė, kurią aš mylėjau.

Džekė vėl nusijuokė.

— Tu nepasikeitei. Vis toks pat rimtuolis. — Visai nesivaržydama padavė jam ranką. — Kodėl tau neužeiti. Išgersime puodelį arbatos, papasakosi apie save. Prisimenu, kaip baisiai elgdavausi su tavimi.

Paskui, kai jie ėjo, moteris pažvelgė į vyriškį ir ištarė:

— Sunku patikėti, kad aš tau keisdavau vystyklus.

Šypsodamiesi ir laikydamiesi už rankų, jie kartu įžengė į jos namus. Kai Bilis buvo mažas, jis mažai kalbėjo. Tylėjo jis ir dabar.

Džekė paniro į prisiminimus. Ji prižiūrėdavo jį, jo sesutes ir broliukus. Tai buvo pirmas jos darbas, o jis — pirmas kūdikis, suteikęs patyrimo apie nešvarius vystyklus. Po pirmos darbo dienos grįžusi namo, pasakė motinai niekada neturėsianti vaikų, o mažus vaikus reikia laikyti daržinėje, šiauduose, kol išmoks prašytis.

Bet Bilis jai patiko. Buvo ramus ir visada darė tai, ko norėjo Džekė. Jeigu ji pasiūlydavo garsiai paskaityti knygą, tai kiti vaikai norėdavo žaisti beždžionėlėmis. Jei Džekė pasiūlydavo ristis nuo kalniuko, vaikai užsimanydavo tyliai sėdėti namie ir žaisti su lėlytėm ar traukinukais. Tik Bilis buvo kitoks. Jis visada norėdavo to, ką siūlydavo Džekė. Iš pradžių ji manė, kad jis labai paklusnus, bet kai paskui ne vieną kartą Bilio motina paklausdavo jos, atėjusios, ką ji ketina žaisti su vaikais, ir Džekė pasakydavo, tai Bilio motina juokdavosi:"Ir Bilis sakė, kad šiandien norėtų žaisti būtent taip."

Jai patiko saugoti ramų berniuką, bet nemėgo, kai jis prisistatydavo "ne darbo laiku". Miestelyje pamatęs Džekę, palikdavo savo šeimą ir bėgdavo prie jos. Jis nebijojo perbėgti gatvę prieš pat arklį ar automobilį. Berniukas norėdavo būti su Džeke, kur tik ji būdavo. Džekės motina erzino ją, sakydama, kad Bilis ją įsimylėjęs. Net ir vakarais Bilis išdygdavo prie jos slenksčio. Jis tapo jos mažu įkyriu broliuku, kurio ji neturėjo ir niekada nenorėjo turėti.

Jos motina susitarė su Bilio motina, kad Džekė prižiūrės Bilį tris popietes per savaitę. Džekė užpyko tai išgirdusi, bet motina buvo neperkalbama, tuomet Džekė nutarė atsikratyti vaiku. Ji ketino mirtinai jį išgąsdinti. Kai jai buvo penkiolika, ji elgėsi tarsi tikra padauža, o penkiametis Bilis atrodė ne pagal metus didelis ir tvirtas. Džekė įlipdavo į medį, o Bilį palikdavo visą valandą apačioje. Ji manė, jog berniukas pasiskųs motinai, bet jis niekada nesiskųsdavo. Jo kantrybė buvo begalinė. Atrodė, kad jis turėjo šeštą pojūtį, ką gali daryti ir ko ne. Būdamas penkerių jis negalėjo suptis ant virvės, pririštos prie medžio šakos, nukarusios virš upės. Bet septynerių jis stvėrė tą virvę ir ėmė suptis. Džekė matė, kad jis bijojo, bet vis tiek suposi, o paskui šoko į vandenį ir atplaukė prie jos "šuniuku". Iš pradžių ji neketino sveikinti jo su pergale, bet paskui nusišypsojo ir mirktelėjo jam akį. O pats Bilis ją apdovanojo viena iš retų savo šypsenų.

Nuo to laiko jie dar labiau susidraugavo. Džekė išmokė jį gerai plaukti ir leido padėti jai namuose. Bilis, paprastai kalbėdavęs tik tada, kai turėdavo ką pasakyti, ištarė, kad Džekės namuose smagiau negu jo. Jų namuose viską daro tarnai, o čia visus darbus reikėdavo dirbti patiems.

Vieną kartą Bilio motina išleido Bilį su Džeke į kiną. Džekei, kuri neturėjo pinigų, kinas buvo sensacija. Prie kino teatro ji pamatė gražiausią jų klasės berniuką ir sustojo su juo pasisveikinti, o Bilis, įsispraudęs tarp jų, šešių pėdų ūgio paaugliui pareiškė, kad Džekė atėjo į pasimatymą su juo. Tik po pusės metų draugai mokykloje liovėsi ją erzinę, kad jos trijų pėdų ūgio asmens sargybinis geriausiu atveju savo kumšteliais pasieks tik jų kelius.

— Ar tu turi jį pakelti ant rankų, kai nori pabučiuoti linkėdama labos nakties? — šaipėsi jie.

Septynmetį Bilį miestelyje vadino Džekės šešėliu. Jis visur ją sekiojo, o ji nieko negalėjo padaryti. Ji šaukė ant jo, sakė negalinti pakęsti, bet berniūkštis vis tiek neatstojo.

Kartą ją, septyniolikmetę, iš mokyklos namo lydėjo vienas berniukas. Jie sustojo prie pašto dėžučių. Berniukas ištiesė ranką norėdamas išimti iš Džekės plaukų medžio lapą. Tuo metu iš krūmų kaip laukinė katė iššoko septynmetis Bilis ir puolė nieko neįtariantį kavalierių. Džekė iš gėdos būtų įmaniusi kiaurai žemę prasmegti. Bilis įmurkdė jį į kelio purvą. Džekė atitraukė Bilį ir puolė atsiprašinėti. Kitą dieną mokykloje vėl visi šaipėsi iš Džekės, krūmuose slepiančios neūžaugą meilužį.

Bilio motina, maloni moteris, atėjo atsiprašyti Džekės už savo sūnaus veiksmus.

— Jis labai tave myli, Džeke, — teisino ji Bilį, tačiau septyniolikmetė Džekė ne tą norėjo išgirsti. Jai norėjosi išgirsti, kad ją myli mokyklos futbolo komandos kapitonas, o ne perpus už ją mažesnis berniūkštis.

Po to atsitikimo ji nekalbėjo su Biliu trejetą savaičių, bet atsileido, kai vieną rytą rado jį miegantį ant priebučio laiptų. Jis iššoko pro miegamojo langą, palaukė, kol atvažiuos pienvežis, paskui pasislėpė tarp pieno bidonų. Kai vairuotojas sustojo prie Džekės namų, jis išlipo, susirietė į kamuoliuką ant jos laiptelių ir užmigo. Suradusi jį, Džekė pasakė, kad jis — tai jos Egipto piramidės dydžio prakeikimas. Bet Džekės motina manė, kad Bilis šaunus.

Bilis slankiojo paskui ją ir tą dieną, kai ji sutiko Čarlį ir pamilo lėktuvus.

— Ar lėktuvus tu myli labiau už mane? — paklausė Bilis.

— Geriau jau moskito įgėlimas negu tavo meilė, — atkirto ji.

Bilis kaip visada nieko neatsakė. Šitaip jis priversdavo ją pasijusti blogiau, negu imtų verkti kaip kiti vaikai. Bet Bilis buvo keistas berniukas, labiau panašus į senį nei į mažą vaiką.

Kai bėgo su Čarliu, Džekė bijojo apie tai akis į akį pasakyti motinai, todėl paliko laiškelį. Pusiaukelėje į aerodromą ji impulsyviai apsisuko atgal, sustabdė pažįstamą vairuotoją ir tas pavežėjo ją iki Bilio namų. Ten vyko gimtadienio vakarėlis. Vienuolika Bilio broliukų ir sesučių kartu su pakviestais draugais dūko taip, kad atrodė, jog ten įvyks žemės drebėjimas, bet Bilio tarp jų nesimatė. Jo motina, visai rami per tokį chaosą, pastebėjo Džekę ir parodė jai į priebutį. Ten, kamputyje, sėdėjo Bilis ir skaitė knygą apie lėktuvus. Kai Džekė pažvelgė į jį, pamanė, kad gal ir mylinti jį šiek tiek. Pamatęs ją, Bilis, labai retai šypsojęsis, visas nušvito.

— Tu niekada manęs neaplankydavai, — ištarė jis, ir Džekė pasijuto kalta. Tikriausiai buvo per daug atžagari šiam berniukui.

Bilis pažvelgė į jos lagaminą.

— Tu skrendi su jais? — Jo balsas nuskambėjo verksmingai.

— Taip, skrendu. Tau vieninteliam apie tai prasitariau, o motinai palikau laiškelį.

Bilis supratingai linktelėjo, kaip daro suaugę.

— Ji nebūtų tavęs išleidusi? — paklausė.

— Priverstų mane pasilikti.

— Taip, ji galėtų.

Ji buvo pripratusi, kad jis kalba kaip senis, bet negalėjo pakelti liūdesio jo balse.

Džekė ištiesė ranką ir sušiaušė tamsius jo plaukus.

— Iki pasimatymo, vaike, — tarė ji ir buvo benueinanti, bet staiga Bilis apsivijo rankomis jos liemenį ir nepaleido.

— Džeke, aš tave myliu. Mylėsiu tave visada.

Ji parpuolė ant kelių ir taip pat apkabino jį. Paskui atstūmė ir paglostė plaukus:

— Na, gal aš irgi truputį tave myliu.

— Ar tekėsi už manęs?

Džekė nusikvatojo.

— Aš ketinu tekėti už storo senio ir skristi su juo pamatyti pasaulio.

— Negali to padaryti, — sušnibždėjo jis. — Aš pirmas tave pamačiau.

Atsistojusi Džekė pažvelgė į berniuką, į angeliškais skruosteliais riedančias ašaras.

— Turiu eiti. Vieną gražią dieną mudu pasimatysime, vaike. Aš tiesiog esu tuo tikra. —

Pati Džekė netikėjo tais žodžiais. Ji ketino niekada negrįžti į tą miesteliūkštį. Ji skrido išvysti pasaulį! Impulsyviai, kaip ir dažnai elgdavosi, ji išsegė iš savo palaidinukės mokyklos ženklelį ir padavė jam. Kam jai reikalingas kažkokios mokyklos ženklelis nežinia kokiame mieste?

Bilis liūdnai žiūrėjo į ženklelį ir nepamatė, kaip skubiai Džekė nuėjo.

— Ar tu parašysi man? — paklausė jis vydamasis ją, bet nepavydamas.

— Žinoma, vaike, — atsakė ji pro petį. — Žinoma, kad parašysiu.

Bet, žinoma, ji niekada jam neparašė. Tiesą sakant, Bilį ji buvo prisiminusi daugių daugiausia kokį pustuzinį kartų. Tada, kai ji su Čarliu ir draugais kvatodavo kokiame mažame mietelyje. Prie bendrų linksmybių ji pridėdavo pasakojimą apie mažąjį Bilį, asistavusį jai nuo dvylikos iki aštuoniolikos. Porą kartų ji pagalvojo, ką jis galėtų veikti. Turėdamas Montgomerių pinigus ir ryšius, jis galėjo daryti, ką norįs.

— Gal jis jau vedęs ir turi šešis vaikus, — kartą po jos pasakojimo tarė vienas vaikinas.

— Negali būti. Jis dar vaikas. Aš pati keičiau jo vystyklus.

— Džeke, tau praverstų truputis aritmetikos.

Savo siaubui, ji paskaičiavo, kad Biliui tuomet turėjo būti beveik dvidešimt penkeri.

— Pasijutau sena, — nusijuokė ji. — Atrodo, pralėkė tik kokie treji metai, kai išskridau iš Čendlerio.

Džekė aiktelėjo, kai Čarlis priminė, kad jie vedę jau septyniolika metų.

Taigi dabar, po daugelio metų, ji susitiko su mažu berniuku, kažkada apsikabinusiu ją ir prisiekusiu amžiną meilę. Tik jis neatrodė taip, kaip tas berniukas, kurį ji prisiminė. Dabar tai vyras — šešių pėdų ūgio, plačiapetis, liaunų šlaunų, labai gražus.

— Aš tave pavaišinsiu karštu šokoladu ir sausainiais, — kalbėjo ji, norėdama priminti, kad palyginti su ja jis tebėra vaikas.

— Man geriau būtų kavos, — atsakė jis, praleisdamas ją pirmiau.

Viduje Džekė jautėsi nepatogiai.

— Kaip tavo namiškiai? — paklausė ji.

— Viskas gerai. O tavo motina?

— Mirė prieš porą metų, — atsakė ji pro petį ir nuėjo į virtuvę.

Bilis sekė paskui ją.

— Man labai gaila. Leisk, aš tau padėsiu, — ištiesė ranką virš jos galvos, norėdamas paimti dėžutę su kavos pupelėmis.

Džekė atsigręžė. Jos akys atsidūrė prie saulėje įdegusio Bilio kaklo, po to pakilo iki smakro, kampuoto, tarsi išskaptuoto skulptoriaus kalto. Vieną akimirką jai pritrūko kvapo. Paskui ji susitvardė ir išslydo iš jo glėbio.

— O Dieve, tu labai panašus į savo tėvą. Kaip jis?

— Toks pats, kokį tu matei prieš ketvertą dienų.

— Taip, žinoma, aš...

Bilis nusišypsojo taip, kaip šypsomasi tik iš dviem žinomo dalyko, o paskui patraukė kėdę nuo stalo, stovėjusio jos gražioje virtuvėje, ir parodė ranka jai atsisėsti.

— Aš užplikysiu kavą, — tarė jis.

— Tu moki?— nustebo Džekė, įsitikinusi, kad vyrai nemoka nieko buitiško. Jie gali kariauti dideliuose karuose, vadovauti stambiam verslui, laimėti premijas, bet be moterų nemoka pavalgyti ar išsirinkti drabužių.

Į kavos malūnėlį Bilis įpylė tiek pupelių, kiek jų tiksliai reikėjo ir ėmė sukti rankenėlę. Visą tą laiką žiūrėjo į ją šypsodamasis.

— Na, papasakok man apie save, — šypsodamasi jam taip, kad primintų, jog ji keitė jam vystyklus, paragino Džekė.

— Mokiausi, baigiau, dabar padedu tėvui.

— Vartai Montgomerių milijonus?

— Daugiau ar mažiau.

— O žmona, vaikai? — jai pasirodė negalimas daiktas, kad berniukas kurį ji prižiūrėjo, turėtų savo vaikų.

— Sakiau tau, kad tu — vienintelė moteris, kurią amžinai mylėsiu. Tą dieną, kai tu išskridai...

— Tą dieną tau buvo aštuoneri, o tavo nosytė tesiekė mano diržo sagtį, — nusijuokė ji.

— Nuo to laiko aš paaugau, — tai sakydamas, Bilis supylė sumaltą kavą į kavinuką. Džekė negalėjo nepastebėti, kad jis ne tik paaugo, bet ir užaugo.

— Tai kaip laikosi tavo šeima? — turbūt jau trečią kartą paklausė ji.

Bilis ištraukė iš vidinės kišenės piniginę ir išėmė pluoštelį nuotraukų.

— Dukterėčios ir sūnėnai. Na, bent dalis jų.

Kol kava stovėjo, kad prisitrauktų stiprumo, vyriškis pasilenkė prie Džekės ir aiškino, kas ten matosi. Buvo čia ir grupinių, ir individualių nuotraukų. Moteriai patiko šio vyro sentimentalumas, nes jis nešiojosi vaikų nuotraukas, žinojo jų amžių ir galėjo viską apie juos papasakoti. O Džekė prisiminė jų tėvus ir motinas. Ir tik viena tamsiaplaukė mergytė buvo tokio amžiaus, kaip jos motina tuomet, kai Džekė išvyko iš namų.

— Rodos, aš senstu, — sumurmėjo Džekė. Bet širdyje ji nė metais nepaseno nuo tada, kai išskrido iš Čendlerio. Ji vis dar jautėsi aštuoniolikametė, kuriai reikia daug ką atlikti, kol subręs ir ims elgtis kaip suaugusi. Moteris vis dar nežinojo, ko nori iš gyvenimo. Džekė praleido ilgą jaunystę skraidydama lėktuvais, dalyvaudama lenktynėse ir pasirodymuose, kur savo lakūniškais triukais stebino pasaulį, o dabar jau beveik buvo pasiruošusi susitupėti ir tapti suaugusia moterimi. Ištekėti už "tikro" vyro, kuris dirbtų nuo devynių iki penkių, po darbo grįžtų namo ir skaitytų laikraštį. Galbūt jau būtų laikas ir vaikų turėti. Dvi mokyklos draugės jau turėjo vaikaičių.

— Tu niekada nepasensi, Džeke, — tyliai jai į ausį pasakė Bilis.

Ji pajuto jo kvėpavimą ant savo odos ir suvirpėjo. Kas čia darosi, kad ją veikia tokio vaiko kaip Bilis artumas?

— O kaip... — pradėjo ji ir nutilo išgirdusi lėktuvą. Iš garso ji suprato, kad lėktuvas leidžiasi.

Ji išbėgo pro duris prie nusileidimo tako. Bilis — paskui ją. Prisidengusi ranka akis nuo saulės, ji žiūrėjo į artėjantį lėktuvą. Per akimirksnį Džekė suprato, kad lakūnas nėra įgudęs: per daug greitai nusileido visai žemai.

Lakūnas sugebėjo nutūpti, bet sunkiai. Džekė jau planavo pasidalyti su juo savo patirtimi. Kitą kartą, jei netyčia kliudys seno namo ant kalvos kaminą, lėktuvas patirs avariją.

Bilis aplenkė prie lėktuvo skubančią Džekę ir ištiesė rankas lipančiam lakūnui. Džekė suprato, kad lėktuvą vairavo moteris. Tik moteris galėjo būti tokia liauna ir grakšti. Ir tik graži moteris taip mielai priimtų ištiestas ją nukelti žemėn rankas. Lakūnė nusiėmė šalmą ir akinius. Ant pečių pasklido nakties juodumo plaukai. Ji pažvelgė į Džekę.

— Aš taip tikėjausi padaryti jums įspūdį, bet užuot padariusi, vos neužsimušiau. Keletas medžių ir... — Ji pažvelgė į Bilį: — Aš tik vos vos nenumušiau kamino?

— Nieko panašaus.

Priekaišto žodžiai apmirė Džekės lūpose. Staiga prisiminė tuos laikus, kai pati norėjo padaryti įspūdį Čarliui. Tik ji skraidė dar blogiau. Užuot pamokslavusi, moteris nusišypsojo merginai.

— Ar prisimeni mano pusseserę Reinatą?

Džekė netikėdama pažvelgė į merginą.

— Tai tu mažoji Rei?

Anuomet Reinata buvo storuliukė penkiametė amžinai suteptais drabužėliais ir nubrozdintais keliukais. Visada bėgiodavo paskui vyresnius vaikus, parpuldavo ir užsigaudavo. Dabar ji buvo aukšta, graži, nuotakos amžiaus sulaukusi mergina.

— Žinoma, kad prisimenu, — atsakė Džekė, nes ir šį kartą pasijuto žilaplauke prieš dar vieną “suaugusį vaiką”.

Moterys paspaudė rankas, o po to Džekė pakvietė Reinatą kavos.

— Norėčiau, bet štai atvažiuoja sunkvežimis!

Džekė stovėjo, kur stovėjusi, o Rei, kupina jaunatviškos energijos, pasileido į kelią, kuriuo artėjo didelis sunkvežimis Eternity tolumoje.

— Manau, reikėtų padėti, — tarė Bilis ir leidosi paskui pusseserę.

Sutrikusi Džekė nusekė paskui juos. Kas čia darėsi? Rei atskrido naujutėlaičiu, gal tik vakar iš gamyklos išleistu "Waco" lėktuvu. Kaip tik apie tokį lėktuvą ji pasakojo savo išgelbėtojui Viljamui. Ar čia koks sutapimas, ar tą lėktuvą atsiuntė Viljamas?

Kai ji priėjo prie sunkvežimio, iš jo jau krovė daiktus ir nešė į viešbutį, kurį nuomojo iš Bilio tėvo. Tai buvo lova ir patalynė, kėdės, pora staliukų, lempos, drabužiai ir pakabos. Tokia situacija atėmė Džekei žadą.

— Gal galėtum paaiškinti, kas čia darosi? — patraukusi į šalį Bilį, paklausė moteris. — Ir gal malonėtum paliepti tiems vyrams liautis nešti daiktus į mano namus? Man jau gana baldų.

Bilis atrodė nustebęs.

— Bet paskutinis aukštas tuščias. Tu juk jo nenuomoji?

— Ne. Tavo tėvas...

— A, aš nupirkau iš jo tą viešbutį. Pardavė už penkis dolerius. Mėginau išsiderėti už vieną dolerį, bet jis nė girdėti nenorėjo. Iš pradžių tas sukčius užsiprašė dešimties, bet nebūčiau verslininkas, jei sutikčiau. Nesileisiu mulkinamas net savo paties tėvo.

Džekė suprato, kad jo pasakojimas labai linksmas, bet tą valandėlę ji visai nenorėjo juokauti.

— Kas čia darosi?

— Turbūt turėjau paprašyti tavo leidimo. Čia tavo namai. Na, bent trys aukštai, bet tikrai neturėjau tam laiko. Skubėjau kuo greičiau įvykdyti pavedimus, kad galėtume kuo greičiau pasiruošti atidarymui. Pamaniau, kad būtų daug geriau gyventi šioje vietoje, negu kasdien važinėti iš Čendlerio, todėl nupirkau iš tėvelio viešbutį, pasamdžiau žmones sutvarkyti viršutinį aukštą. Mama surado man baldų palėpėje ir...

— Palauk minutę, — ji vos nešaukė. — Ką tu turi bendro su atidarymo švente? Ką aš turiu bendro su ten vyksiančiomis lenktynėmis?

Bet, ištarusi tuos žodžius, ji jau žinojo atsakymą. Stovintis greta jos ir šešėliu pridengiantis ją nuo saulės jaunas vyras buvo ne Bilis Montgomeris, bet jos gelbėtojas Viljamas, jos riteris, ištraukęs ją iš sudužusio lėktuvo, vyras, sudominęs ją savo kalbomis, privertęs ją susidomėti gyvenimu ir dar kartą pagalvoti apie meilę. Būtent tas vyriškis kartu su ja fantazavo apie ateitį. O šis vyras, kurį ji buvo pradėjusi įsivaizduoti savo mylimuoju, buvo mažasis Bilis.

Pirmas ją apėmęs jausmas buvo sutrikimas.

— Manau, kad įvyko klaida. Turi susirinkti visus daiktus ir grįžti atgal į Čendlerį.

Nuleidusi galvą, kad jis nepamatytų jos paraudusio veido, ji nuėjo į viešbutį. Kai vyrai pro duris nešė staliuką, Viljamas sulaikė ją už rankos.

— Džeke...

— Ar tavęs nemokė, kaip kreiptis į suaugusius? Tau aš — ponia O'Neil.

Jis nepaleido jos rankos:

— Manau, mums reikėtų pasikalbėti apie tai.

— Nemanau, kad mes iš viso turėtume kalbėtis. — Po to ji suriko vyrui, einančiam prie sunkvežimio: — Ei, daugiau nieko neneškite į vidų! Mažasis Bilis čia nepasiliks.

Vyrai prunkštelėjo. "Mažasis Bilis" gerokai buvo praaugęs ją ir, be jokios abejonės, daug daugiau svėrė.

— Padarykite pertraukėlę, — tarė nešikams Bilis.

Vis dar tvirtai laikydamas ją už rankos, jis nuvedė ją gatve, apaugusia žydinčiomis smiltininėmis druskėmis. Be žodžių įtraukė ją į pastatą, kur kažkada buvo smuklė. Viduje stovėjo keletas nešvarių stalų ir dešimtys sulūžusių kėdžių. Jis tvirtai pasodino ją ant vienintelės kėdės su keturiomis kojomis.

— Paklausyk, Džeke...

Kaip žaisliukas kūlverstukas ji pašoko nuo kėdės.

— Nieko nebandyk man aiškinti. Įvyko didelė klaida. Noriu, kad susirinktum savo daiktus... — ji nutilo. — Tai yra išeiti turiu aš, nes šis viešbutis yra tavo. — Jai suskaudo širdį nuo pačios ištartų žodžių. Moteris planavo nusipirkti visą viešbutį kartu su paskutiniuoju aukštu. Kai pirmą kartą priėjo prie Džeisio Montgomerio ir paklausė, kiek turėtų mokėti už aukštą, šis slėpdamas šypseną, padalijo visą sumą į penkias lygias dalis. Tuomet Džekė paprašė išnuomoti du aukštus su dešimties procentų nuolaida, o po pusės metų išsinuomavo dar ir trečią aukštą su dvylikos procentų nuolaida devyniasdešimt devyneriems metams. Šitaip ji galėjo jaustis saugi ir visus pinigus leisti savo namams įrengti. O dabar jai reikia palikti savo gražiuosius namus.

— Aš pradėsiu kraustytis.

— Kas negerai? — paklausė Viljamas, atsistojęs tarp jos ir durų. — Aš nesistengiu įtraukti tavęs į meilės nuotykį. Maniau, kad mes susitarėme būti verslo partneriai. Negi tarp mūsų įvyko kažkas daugiau? Kažkaip neprisimenu.

Džekė vėl atsisėdo, galvodama, kaip jai ištverti šią dieną. Žinoma, jis teisus. Ji elgėsi kaip kokia idiotė. Tarp jų nieko neįvyko, išskyrus tai, ko pati prisigalvojo. Viljamas juk tą naktį žinojo, kas ji ir kad pagal savo metus tiko... na, į vyresnes seseris. Jis žinojo, kad tai jo buvusi auklė.

Vadinasi, viskas, kas, jos manymu, tarp jų vyko, atrodė svarbu tik jai pačiai. Viljamas pabučiavo ją. Bet moteris turėjo pripažinti: tai nebuvo bučinys, įžiebęs pasaulinio masto gaisrą. Na, tąkart gal jai pasirodė, kad jis bučiavo ją iš meilės, bet dabar laikė tą bučinį tik draugišku. O ką jie kalbėjo? Labai normalu. Tiesa, jis neklausinėjo jos apie mokytoją, mokiusią jį, tarkim, antroje klasėje, ar kitokių nuobodybių.

— Kodėl tu į mane taip žiūri?— paklausė jis.

O ji žiūrėjo į jį ir galvojo, kad ne į gera jiems išeis gyvenimas viename viešbutyje, apleistame, izoliuotame miestelyje. Žmonės liežuvaus apie juos, bet blogiausia, kad liežuvaus kaip apie mokytoją ir mokinį. Skandalas neišvengiamas. Džekė manė, kad taip viską matė ir Viljamas. Džekė tam tikra prasme buvo jo mokytoja. Ji parodė jam, kaip gaudyti vabaliukus ir suptis virve, kaip išbūti po vandeniu minutę nekvėpuojant.

Ne, problemų dėl Viljamo nebus. Problema buvo pati Džekė. Ji žiūrės į šį jauną, gražų vyrą, prisimins, kad jis tik berniukas, o pati jausis sena. Sunku suvokti, kad tau ne aštuoniolika, nors širdyje jautiesi aštuoniolikamete. Kartais ištinka šokas pažvelgus į veidrodį ir išvydus senstantį veidą. Joks vyras jau nesakys: "Kai pabundi, atrodai kaip vaikas". Net jei valandą laiko ji krautų ant veido makiažą, jau neatrodytų lyg vaikas. Taip, ji atrodė labai gerai. Ir pati tą puikiai žinojo. Bet taip pat suprato neatrodanti kaip aštuoniolikos metų.

— Manau, būtų geriau, jei tu gyventum Čendleryje, — suaugusios moters tonu pasakė ji. — Būtų geriau, todėl... kad būtų geriau, ir viskas.

— Verslo pradžioje turėsime daug laiko praleisti drauge. Būtų juokinga man kasdien važinėti po keturiasdešimt mylių pirmyn ir atgal. O kas, jei prireiks ką nors aptarti vakare?

— Yra telefonas.

— O jei tau reikės pagalbos dėl lėktuvų ar panašiai?

— Iki šiol apsiėjau be tavo pagalbos. Manau, ir toliau įstengsiu apsieiti.

— O jeigu staiga kiltų kokia problema?

— Palauktum iki ryto. Kaip palaukdavai, kol galėsi atplėšti Kalėdų dovanas.

Jis nuėjo iki baro, uždėjo koją ant turėklo, o alkūne pasirėmė į prekystalį. "Dabar jam trūko tik šešių pistoletų ir atrodytų kaip Laukinių Vakarų šaunuolis," — pamanė Džekė. Taip, ji būtinai turi iškraustyti jį iš Eternity ir kuo toliau nuo savęs.

Kai Viljamas atsigręžė į ją, jo veidas buvo rimtas, kaip ir tada, kai jis buvo dar vaikas.

— Ne, — ištarė vyras. Jis ištiesė jai ranką norėdamas padėti atsistoti. Džekė nesijautė tokia sena, kad jai reikėtų įsitverti ištiestos rankos.

— Ką reiškia "ne"?

— Tai reiškia, kad gyvensiu Eternity, kiek reikės. Aš taip nusprendžiau.

— Tu nusprendei, — beveik iškošė ji. Akimirką Džekė vėl pasijuto aukle, susidūrusia su mažo berniuko nepaklusnumu, bet kai atsitokėjo, suprato žiūrinti į vyro, o ne į vaiko akis. Apsisukusi ji išėjo iš smuklės, o kiekvienas jos žingsnis išdavė pyktį.

Ji šiek tiek paėjėjo. Čia pat driekėsi dykuma, juosianti Eternity, ir Džekė mėgino mąstyti apie viską, kas dabar darėsi. Ją trikdė, kad tą naktį pajuto tokį... tokį stiprų jausmą tam jaunam vyrui. Kodėl jos šeštasis pojūtis nepakuždėjo, kad apie gyvenimą ji išmano daugiau nei jis. Kodėl ji nesuprato, kad šnekasi su dideliu vaiku? Džekė stengėsi prisiminti dar ką nors, kas parodytų, jog jis buvo daug jaunesnis už ją. Gal tiktai, kad jis daugiau juokėsi už ją tą naktį. Kodėl taip yra, kad kuo žmonės vyresni, tuo jie rečiau juokiasi? Turėtų būti priešingai. Su amžiumi reikia vis daugiau juoko, kuris padėtų užmiršti, kur gelia, kur sopa, išjudinti ne tokius judrius kaip anksčiau raumenis. Bet vyresni žmonės vis mažiau juokiasi. Gal kaip tik juokas ir padeda nuspėti amžių? Vaikai juokiasi kokį penkiasdešimt kartų per dieną, dvidešimtmečiai — dvidešimt.

Jei žmogus juokiasi dešimt kartų per dieną, tai jis jau trisdešimtmetis. Kai sulaukia keturiasdešimties, visai neranda iš ko juoktis.

Maždaug prieš metus Džekė buvo nuėjusi pietauti su vienu labai gražiu vyru ir dar trimis poromis. Per pietus niekas nesijuokė, tik kalbėjo apie pinigus, įkaitinius raštus, geriausius sandorius ir panašiai. Kai ją pakvietęs vyriškis paklausė, ar ji smagiai praleido laiką, Džekė atsakė, kad tie žmonės pasirodė jai... na, truputėlį seni. Jos bičiulis šaltai atsakė, kad jo draugai jaunesni už ją pačią.

— Nebent metų atžvilgiu, — atkirto ji. Tai buvo paskutinis jų pasimatymas.

O dabar jos problema tapo vienas jaunas žmogus. Vienas labai jaunas vyras, kurio vardas ir pavardė Viljamas Montgomeris. Džekė privalo juo atsikratyti. Moteris nepasitikėjo savimi. Pirmą kartą pajuto jam potraukį tada, kai jis nešė ją iš lėktuvo. O šiandien tas potraukis vėl atgijo. Gal viskas todėl, kad jau daug mėnesių ji gyveno be vyriškos kompanijos, bet juk prieš tai daug metų buvo praleidusi supama vien vyrų. Tačiau iš tiesų taip nemanė. Bilio rimtumas kažkuo ją traukė. "Po paraliais, — pamanė Džekė, — šitiek metų išgyvenus su Čarliu, galėčiau įsimylėti net juodasnukę beždžionę, jeigu tik tas padaras laikytųsi duoto žodžio ir vadovautųsi savo idėjomis."

Ketvirtas skyrius

Kai Džekė įvažiavo į apleistą miestą, tapusį jos namais, širdis truputį suspurdėjo. Jaukiai švietė lemputė priebutyje. Pro langus sklido šviesa. Viduje kažkas jos laukė. Namas nebuvo tuščias ir šaltas, nes jį sušildė kitas žmogus.

Moteris prisivertė liautis fantazavusi. Tas žmogus viduje buvo tik berniukas, kuris dabar tapo jos verslo partneriu ir niekuo daugiau. Ji tylutėliai uždarė automobilio dureles ir įžengė vidun. Buvo šilta, šviesu, sklido viralo kvapas. Niekada dar šie gražūs namai neatrodė tokie jaukūs.

Vyriškis stovėjo virtuvėje prie kriauklės nugara į ją. Jo rankovės buvo paraitotos, o stiprios įdegusios rankos šlapios nuo muiluoto vandens. Jis kriauklėje plovė indus. Valandėlę Džekė tyliai stovėjo tarpdury stebėdama jį. Moteris žinojo, kad daugybę savo gyvenimo valandų šis vyras praleido įbedęs nosį į knygas, bet jo kūnas buvo atletiškas. Užaugusi Čendleryje, ji žinojo, kad Montgomeriai mėgo mankštintis. Jie irklavo, plaukiojo, jodinėjo, kopė į kalnus, vaikščiojo pėsti, galėjo netgi visai nevažinėti.

Viljamo kūnas buvo gerai išmankštintas. Po plonais medvilniniais marškiniais ryškėjo įdegusi raumeninga nugara — tikras grožio peizažas su raumenų iškilimais ir įdubomis tarp jų. Tvirtos šlaunys, kelnių medžiagą išlenkę kieti sėdmenys. Džekė prispaudė rankas prie šonų, sugniaužė pirštus, kad nugalėtų norą jį paliesti. Moteris norėjo apsivyti rankomis jo liemenį, prisispausti veidu prie jo nugaros. Troško, kad paskui jis atsigręžtų ir pabučiuotų ją.

— Gal norėtum kavos? — ramiai paklausė Viljamas, vis dar atsukęs į ją nugarą. Jo klausimas privertė Džekę šokteléti. Kada jis pajuto, kaip ji žiūrėjo į jį? O gal vyriškis matė jos veidą atsispindint tamsiame virtuvės lange priešais jį?

— Ne, — sušnibždėjo ji ir apsisuko. Žinoma, ji galėjo priimti jo pasiūlymą, pasėdėti su juo, šiek tiek paplepėti. Vakarais ji šitaip sėdėdavo su šimtais vyrų, kalbėdavosi apie lėktuvus arba bendrus pažįstamus, apie politiką arba dar ką nors, kas šaudavo į galvą. Bet nė vienas jos taip netraukė. Ir nė su vienu iš jų ji taip nesijautė. "Kas sukelia potraukį? — svarstė Džekė. — Kodėl su vienu vyru galima sėdėti ir patogiai šnekučiuotis, o su kitu ne?" Dažnai ji matydavo, kaip moterys įsimylėdavo niekuo neypatingus vyrus. Štai dabar ir jos delnai drėko iš susijaudinimo, kai jis buvo šalia. Ji negalėjo ramiai šnekėti ar netgi blaiviai mąstyti šalia jo.

Bet nors ir kokie stiprūs jausmai ją valdė, ji priminė pati sau, kad jai tas vyras — tabu.

Po to Džekė pakėlė galvą ir nusišypsojo Viljamui suaugusio žmogaus šypsena.

— Ar ne laikas į lovytę?

Moteris norėjo įgelti jam, parodydama jo vietą. O jo vieta buvo vaikų miegamajame, bet jai nepavyko. Viljamas tik nusišypsojo Džekei, o ją išpylė karštis.

— Aš nieko prieš eiti į lovą, o tu?

Džekė pajuto raustanti prieš savo valią lyg kokia nekalta aštuoniolikametė. Moteris sutriko ir negalėjo laisvai elgtis, kad jis jaustųsi mažu berniuku, o ji suaugusia, savimi pasitikinčia moterimi.

Pamatęs sutrikusią Džekę, jis nusijuokė, o paskui ištarė:

— Eime į lauką. Kai ką parodysiu.

Draugiškai paėmęs už parankės, išvedė ją laukan.

— Ilgėjausi tavęs šį vakarą, — švelniai tarė, nepaleisdamas jos rankos, kai ji norėjo ištraukti. — Gerai, — linksmai tarė Viljamas. — Elgsiuos gerai. Aš galvojau apie verslo išplėtimą.

Tai patraukė moters dėmesį:

— Išplėtimą? Kaip mes galime išplėsti verslą, jei jis dar nepradėtas? Jauni žmonės mano, kad viskas įmanoma, bet vyresni sužino, kad viskam yra ribos. — Džekė manė pasakiusi tinkamai ir pastatė jį į vietą. Gal jos kūnas ir seka paskui jo, bet jos protas jį pralenkia.

Viljamas, atrodo, net nepastebėjo moters rodomos išminties.

— Kai turi tiek pinigų, kiek jų turiu aš, daugybė dalykų pasidaro įmanomi.

Taip, jeigu tenka rinktis pinigus ar išmintį, visada nugali pinigai. Džekei patiko, kad jis atvirai kalba apie savo turtus. Paprastai ji susidurdavo su žmonėmis, apsimetančiais, kad jiems sunku gyventi, o iš tiesų laikančiais daugybę tarnų, tik ir laukiančių progos pasitarnauti.

Vis tiek moteris neketino praleisti galimybės priminti jam apie amžiaus skirtumą.

— Manau, kad metams bėgant pradedi suvokti, kad yra dalykų, kurių negalima nupirkti už jokius pinigus.

— Ir kokių gi?

“Proto. Išminties. Laimės. Ė...ė...” — dar valandėlę galvojo, paskui pažvelgė į jo besišypsančias akis, į mėnesienos nutviekstus plaukus. Viljamas tvirtai laikė ją už rankos. Džekė atsidusо pralaimėjusi. Ji buvo veiksmo žmogus, o filosofiniai išvedžiojimai vargino ją.

— Na, tai ką tu norėjai pasakyti?

Viljamas nusijuokė. Jo tėviškas juokas ėmė ją erzinti. Ir dar pabučiavo į kaktą, tarsi vaikas būtų ji. O po to, rodydamas į tuščius laukus Eternity pusėje, pasakė:

— Galėtume čia įrengti dar vieną aerodromą, iš kurio galėtų išskristi pora didelių lėktuvų. Gal "Bellanca". Ar toks jų pavadinimas?

— Taip, — tyliai atsakė Džekė. — Toks.

— Galėtume gabenti krovinius iš Denverio į Los Andželą.

— Čia ne Denveris, o Čendleris.

— Mes įrengsime pakilimo ir nusileidimo taką šalia Denverio, o iš Čendlerio vadovausime verslui, pristatysime į Denverį prekes, vešime žmones iš čia, o paskui į Los Andželą.

Viljamas, atrodo, nepastebėjo, kaip pritilo Džekė.

— O kas skraidys tais lėktuvais?

— Gali apmokyti žmones. Turiu keletą pusbrolių, norinčių skraidyti, o galėtum, kaip garsi moteris lakūnė, suburti vien moterišką komandą. Juk tau patiktų. Tiesa? Lengvai jas pritrauktum, jei laimėtum "Didžiąsias lenktynes".

Moteris suprato, kad stengiasi jai įtikti. Kitomis aplinkybėmis būtų buvusi jam dėkinga, bet vos išgirdo apie "Didžiąsias lenktynes", pasitraukė nuo jo.

— Laimėti "Didžiosiose lenktynėse"? Tau galvoj negerai? Aš net neketinu dalyvauti tose lenktynėse, o tuo labiau laimėti.

— Kodėl? — nuoširdžiai paklausė jis. — Tu geriausia pasaulio lakūnė, geresnė už daugelį vyrų ir už visas moteris lakūnes. Juk visus gali aplenkti. Pernai laimėjo lakūnas, turėjęs perpus mažiau patyrimo ir įgūdžių už tave. Jis nulis palyginti su tavimi.

O dangau, kaip buvo malonu, kad ją šitaip garbino. Tuo labiau, kad tai buvo tiesa. Kartą ji skrido su vienu tokiu nugalėtoju ir galvojo, kad jam buvo negalima išduoti teisių netgi tempti už virvutės vaikišką lėktuvėlį. Jis laimėjo ne savo įgūdžių dėka, o todėl, kad jam paprasčiausiai pasisekė.

— Neketinu dalyvauti nei tose, nei kitose lenktynėse, — tarė ji ir apsisuko ant kulnų.

Jis nutvėrė ją už rankos.

— Bet kodėl, Džeke? Geriausia Amerikos, o gal ir viso pasaulio lakūnė, bet nė karto nedalyvavai didelėse lenktynėse. Tu pasiekdavai ištvermės ir greičio rekordus, bet prieš porą metų nustojai. Atrodo, kad visi eina pirmyn, o tu ne. Maniau, kad tau neišlaikė nervai, bet pamačiau, kad tau jų užtenka. Tai kodėl nenori lenktyniauti ir laimėti?

— Nes esu per sena, — pasakė ji bet ką, kad tik jis liautųsi įkalbinėjęs. — Mano refleksai jau ne tokie, kaip šių dienų jaunimo. Aš ilgai skraidžiau, skraidžiau ir...

Viljamas užbaigė vulgariu žodžiu, rodančiu, kad ji bergždžiai stengiasi jį įtikinti.

— Tu man meluoji. Kodėl?

Džekei nepatiko, kai žmonės netikėdavo

tuo, ką ji sakė. Kodėl žmonės nepriimdavo to, ką kiti jiems sakydavo? Kodėl Viljamas nesutiko, kad ji per sena tokioms lenktynėms?

— Aš nemėgstu lenktynių, — atsakė ji. — Tai tik tuščias benzino, taip reikalingo mūsų šaliai, eikvojimas. Kai kitiems žmonėms jo trūksta, lakūnai eikvoja be saiko. Jei būtume vyresni, suprastume, kad pinigus galima išleisti vertesniems dalykams, o ne tuščioms lenktynėms.

Po tokios jos kalbos Viljamas tik prunkštelėjo.

— Amerikos ekonomika prasta todėl, kad čia per maža pinigų apyvarta. Žmonės spaudžia pinigus į kojines ir dreba juos išleisdami. O šaliai reikia, kad būtų išleidžiama kuo daugiau pinigų. Be to, tokios lenktynės prislėgtiems žmonėms suteikia atsipalaidavimą.

Jis nutilo, o po to skvarbiai įsižiūrėjo į ją, tarsi norėtų permatyti moters sielos gelmes. Kai Džekė nuleido galvą, kad nematytų jo akių, Viljamas pirštų galiukais pakėlė jos smakrą aukštyn, ir jų akys vėl susitiko.

— Ar yra dar kas nors? Kodėl nenori pasakyti man tiesos?

Moteris piktai ištrūko iš jo ir pasitraukė į nakties tamsą, į senos drabužių parduotuvės šešėlį, kad jis negalėtų matyti jos akių. "Kvaila, — pamanė Džekė, — tikrai kvaila jausti kaltę dėl to, kad jį nuvylė. Daug žmonių jai siūlydavo dalyvauti lenktynėse, bet ji tik pasijuokdavo iš jų pasiūlymų. Tačiau dabar jautė iracionalų troškimą patikti Viljamui. O žodžiai, išsprūdę jai nuo lūpų, nugąsdino ją pačią.

— Kam? Koks skirtumas, laimėsiu aš kažkokias lenktynes, ar ne? — atrodo, kad ji norėjo pasakyti:"Kodėl aš tau nepatinku tokia, kokia esu?"

— Noriu, kad tave prisimintų, — paprastai atsakė vyras, ir nereikėjo būti genijum, kad suprastum, ką tuo norėjo pasakyti. Istorijos knygose visuomet minimi tik tokie žmonės, kurie daugiausiai nuveikė, geriausiai padarė, toliausiai, greičiausiai, aukščiausiai nuskrido. Jei Džekė nustos siekusi rekordų, jos pasiekimai mirs drauge su ja. Ji pati niekada apie tai nekalbėjo garsiai, bet daug kartų mąstė. Kartais ją apimdavo pyktis su trupučiu pavydo, jog kažkoks lakūnas, nevertas nė mažojo jos pirštelio, įeidavo į istoriją, pasiekęs kokį nors aviacijos rekordą.

— Tu apie tai galvojai, — tarė Viljamas daugiau sau negu jai. Kai Džekė vėl nuo jo nusigręžė, jis giliai atsiduso. — Gerai, aš liausiuos. Šį vakarą. Bet ne visam laikui. Turi pasakyti man tiesą, arba aš turėsiu...

— Ką turėsi? — Džekė norėjo paklausti iššaukiančiu balsu, bet jos balso tonas suskambėjo koketuojančiai.

— Iškviesti tave į dvikovą.

Net tamsoje ji matė, kaip Viljamo akys žiburiavo.

— Ar leisi ginklą rinktis man pačiai?

— Žinoma, — tokiu pačiu tonu atsakė jis. — Kokį tik norėsi. Kardą, pistoletą. — Vyriškio antakiai krustelėjo. — Imtynes.

— Lėktuvą, — atsakė. — Renkuosi lėktuvų dvikovą. — Džekė ėmė juoktis, kai Viljamas sudejavo lyg apimtas agonijos.

Jiems besijuokiant, akys susitiko. Kas gali būti pavojingiau už juoką drauge? Jis galingesnis už visus pabučiavimus pasaulyje. Galima atsilaikyti prieš meilę vyrui, prie kurio traukia tik seksualinis potraukis, bet kaip neįsimylėti vyro, kuris priverčia juoktis. Bendras juokas su vyru priverčia svajoti kartu su juo, nes jis mato ne tik šviesiąją gyvenimo pusę. Jis šypsosis net ir tada, kai reikalai pasidarys prasti.

— Ne, — tyliai ištarė Džekė, nusigręžė nuo jo ir nuėjo namo.

Viljamas stovėjo, kur stovėjęs, ir žiūrėjo į ją, nueinančią.

Penktas skyrius

Po antros bemiegės nakties Džekė suprato, kad turi kažką daryti. Kas naktį ji vartėsi lovoje, klausydamasi, ar neišgirs Viljamo. Žinoma, moteris žinojo, kad jis miega dviem aukštais aukščiau, bet tas nieko nereiškė. Užteko, kad jis buvo čia, ir ji jautė jo artumą.

Trečios dienos rytą ji pabudo apie trečią valandą ir pati su savimi pasikalbėjo kaip protinga suaugusi moteris. Pokalbio išvada tokia: arba jis turi iš čia išsikraustyti, arba ji išsikraustys iš proto. Būdama jaunesnė, Džekė mėgo analizuoti, dėl ko taip padarė, ir jeigu jos elgesys rėmėsi kuo nors vaikišku, sakykim, pavydu, stengdavosi įveikti tą jausmą. Bet per laiką atėjo išmintis, kad viskas yra žmogiška. Kad ir kaip ten būtų, ji turėjo juo atsikratyti. Kas atsitiktų, jei Terė, atvykusi jos aplankyti, rastų ją ir Viljamą gyvenančius viename name. Moteris jau numanė, ką miestelyje kalbėtų apie juos. Jei čia būtų Paryžius, nekreiptų dėmesio į tai, kas užvaldė jos mintis rytą ir vakarą, bet čia buvo gūdus Čendleris, ir trisdešimt aštuonerių metų moteriai netiko prasidėti su dešimčia metų jaunesniu vyru.

Na, jeigu nepakako amžiaus skirtumo, dar buvo Viljamo kalbos apie "Didžąsias lenktynes". Joms reikėjo padaryti galą tuojau pat. Viljamas siekė tik gera. Norėjo, kad ji, laimėjusi lenktynėse, įeitų į istoriją. Tas jo akių spindesys galėjo pridaryti ko nors absurdiška, pavyzdžiui, paskelbti visam miesteliui, kad ji ketina dalyvauti lenktynėse, ar kitaip bandyti pakeisti jos nuomonę.

Rengdamasi Džekė jautėsi liūdna, nes žinojo, kad tai, ką ji dabar daro, tikriausiai yra pats kvailiausias dalykas jos gyvenime, bet net žinojimas nesulaikė jos nuo darymo. Kiekvienas lakūnas galėjo tik svajoti pradėti verslą su tokiu piningingu verslininku kaip Montgomeris. Viljamas nebandė atimti iš Džekės pagrindinio vaidmens ir palikti ją šešėlyje. Vyras pats buvo linkęs likti šešėlyje ir dirbti nuobodų buhalterio darbą. Jis vis sakydavo Džekei:"Esu tikras, kad tu geriau išmanai."

Tai buvo nepakeliama. Bet labiausiai ją siutino tai, kad jai patiko būti su Vijamu. Džekė nežinojo, kaip kitaip tą paaiškinti: Viljamas vertė ją jaustis saugiai.

Jau pirmą dieną jis paklausė, kur ji laikė savo knygas. Išėjo nesusipratimas, kol Džekė suvokė, kad vyriškis nesikėsina į vienintelę knygų spintą jos miegamajame. Jam reikėjo buhalterinių knygų, kuriose būtų surašyta pelnas ir kiek kas skolingas.

— A, šitai, — tarė Džekė ir pradėjo vardyti, kiek miestelio žmonių skolingi jai už naudojimąsi aerodromu, už krovinio pristatymą į Denverį, už prašymą skristi su ja į Trinidadą. Be to, prisiminė mintinai, kas kiek sumokėjo ir kas kiek skolingas. Prisiminė skridimų dienas ir kiek laiko jie truko. Prisiminė, kas mokėjo pinigais, o kas, pavyzdžiui, vištomis.

Išklausęs tokios buhalterijos iš atminties, Viljamas keletą kartų sumirksėjo, o paskui pasakė nupirksiąs jai buhalterinę knygą ir parodysiąs, kaip ją vesti. Stengdamasi būti kuo įžūlesnė, Džekė prašvilpė pro jį iš kambario, įkandin mestelėjusi:

— Manau, nesitiki, kad į kažkokią knygą registruosiu kiekvieną uždirbtą centą.

Džekės planas buvo priversti jį iš čia išsikraustyti, taip pat siekė įrodyti, kad tarp jų, išskyrus verslą, nieko bendra nėra. Bet iš tiesų kvaila buvo apgaudinėti save, nes su kiekviena diena Viljamas jai vis labiau patiko.

Nors ir ką Džekė jam sakė, niekas jo neveikė. Jis buvo tikras ramybės įsikūnijimas. Kai vieną dieną net trys klientai paskambino ir atsisakė planuoto skrydžio į Denverį, ji būtų įmaniusi nurauti plaukus pirmam pasitaikiusiam po ranka. O tas, žinoma, buvo Viljamas. Visą ilgą dieną Džekė graužė jį:

— Žinoma, ką toks vaikas kaip tu gali suprasti apie nusivylimą. Tu dar per mažai gyvenai, kad suprastum, koks kartais sunkus gali būti gyvenimas.

Viljamas nepasakė jai nė žodelio, tik pakėlė vieną antakį taip, kad ji būtų įmaniusi palįsti po stalu. Lengviau jai patikėti, jog jis vaikas, negu jam elgtis vaikiškai.

Kiekvieną minutę Džekė jautė, kad jai darosi vis pavojingiau būti šalia to jauno vyro. Todėl stengėsi laikytis nuo jo kuo toliau. Pirmą vakarą ruošėsi virtuvėje tuomet, kai jos nebuvo, o antrą vakarą jau paprašė, ar galėtų nusileisti iš savo aukšto į jos virtuvę. Ji nematė priežasties, kodėl turėtų neleisti. Vieną minutę net pagalvojo, kaip gera būtų pasėdėti virtuvėje prie stalo ir pasijuokti gurkšnojant vyną. Bet tą vaizdą Džekė nuvijo į šalį. Po to sugalvojo, kad jai per pietus skubiai prireikė važiuoti į Čendlerį parsivežti audinių.

Miestelyje užsuko į valgyklą ir užsisakė patiekalą, kurį virėjas pavadino ypatingu tos dienos patiekalu. Čia prie jos priėjo Reinata.

— Ar neprieštarausite, jei prisėsiu? — paklausė jauna, graži mergina.

— Nė kiek, — atsakė Džekė.

Reinata atsisėdo, užsisakė kokteilį ir klausiamai pažvelgė į Džekę.

— Ar tikrai ketinate tapti pirmąja moterimi lakūne, laimėjusia "Didžiąsias lenktynes?"

Džekei išlakstė visa melancholija.

— Iš kur tai ištraukėte?

— Šiaip, spėju.

Džekė nusišypsojo:

— Atrodo, prisimenu, kad Viljamas man užsiminė apie tai. Jis daro iš manęs heroję. Žinote, dauguma jaunų vyrų taip žiūri į vyresnes moteris.

— Nesu tikra, kaip Viljamas žiūri į jus, — Reinata šypsojosi ir žaidė šiaudeliu.

Džekė pašoko nuo stalo.

— Paklausykite, tarp manęs ir Bilio Montgomerio, išskyrus verslo reikalus, nieko daugiau nėra. Ir kiekvienas, kas ką nors sako, yra prakeiktas melagis! Jis man tik vaikas. Ir nieko daugiau. Aš keičiau jo vystyklus. Kai pažiūriu į jį, visada matau ūsus nuo pieno putniame vaikiškame veidelyje. Man visada norisi paglostyti jo galvytę ir paniūniuoti lopšinę. Man norisi... — ji nutilo, nes visi lankytojai nustojo kalbėję ir sužiuro į ją.

"Nieko sau, — pamanė Džekė. — Jei dar nebuvo įtarimų, tai dabar jau bus."

— Turiu eiti, — sumurmėjo ji Reinatai ir vos ne bėgte išbėgo pro duris.

Taigi dabar tikrai reikia atsikratyti Viljamu. Įžeidimai, atrodo, jo neveikia. Niekada neveikė. Kai jis buvo vaikas, Džekė prikalbėdavo visokių bjaurių dalykų, kad tik jis atstotų nuo jos, bet niekas nepadėjo. Ir gana keista, bet jai pamažu ėmė patikti jo tyli draugija. Jis buvo uola, ar kažkas, į ką galima atsiremti nestabiliame gyvenime.

Taigi, kaip dabar Džekė privers jį pasitraukti? Pasitraukti, kol dar visas miestas nepradėjo kalbėti apie juos abu.

Šeštas skyrius

— Gal, Bili, norėtum su manimi paskraidyti? — kuo saldžiausiu balsu paklausė Džekė. — Norėčiau pamatyti, ką gali padaryti su lėktuvu. — Ji apdovanojo šypsena, atmiežta nuodais. Moteriai reikėjo pasukti galvą, bet ji prisiminė Bilio atsargumą bei apdairumą. Vaikystėje tik vieną kartą jai pavyko juo atsikratyti. Tada privertė jį pereiti rąstu, aukštai permestu per akmenuotą šaltą upelį. Bilis perėjo, bet paskui pasakė:

— Tu man daugiau nepatinki.

Džekė nematė jo visą savaitę. Žinoma, tada neprisipažino, bet ilgėjosi jo. Neištvėrusi užsuko į jo namą — "eidama pro šalį". Jo motina parodė, kur Bilis, ir Džekė nuėjo pas jį. Tąkart nieko nepasakė, — jokio tokio juokingo dalyko, kaip atsiprašymas, — ir Viljamas vėl ėmė sekioti paskui ją, kol Džekė nenusprendė, kad jis įkyrus.

Šįkart moteris manė, kad lėktuvas bus dar vienas rąstas per upelį. Tik dabar ji neis pas jį ir nesusigrąžins.

Viename iš Viljamo pirktų "Wacos" lėktuvų buvo piloto ir mokinio kėdės. Lėktuvą galėjo valdyti ir vienas, ir kitas. Viljamas atsisėdo į piloto kėdę, o Džekė — į kitą. Pitas, jos mechanikas, pasuko propelerį, ir Viljamo valdomas lėktuvas nuriedėjo pakilimo taku. Džekė iškėlė smilių aukštyn, pagirdama jį ir vėl nusišypsojo. Jis atrodė toks mielas, toks niekuo dėtas, o visi jo gestai išdavė, kaip nori padaryti jai įspūdį savo skraidymu. Viljamas buvo labai metodiškas. Džekė dvejojo, ar tik jis nelankė skraidymo pamokų tik todėl, kad skraidė jo herojė.

Bet Džekė žinojo, kad skraidymas, kaip joks kitas dalykas gyvenime, yra talentas. O talento išmokti negalima. Galima išmokti valdyti lėktuvą pagal knygą, netgi įgyti įgūdžių, bet vieni tiesiog turėjo talentą skraidyti, o kiti nebuvo juo apdovanoti.

Prieš keletą metų vienas gamintojas padarė gražų nedidelį viensparnį lėktuvą. Jis manė padarysiąs perversmą aviacijoje. Dėjo labai dideles viltis ir paprašė vieno lakūno išbandyti lėktuvą. Iš pradžių lėktuvas pasirodė geriau negu daug kas manė, bet po keleto valandų neaiškiomis aplinkybėmis sudužo, atsitrenkęs į kalną.

Projektuotojas bandė įrodinėti, kad avarija įvyko dėl piloto kaltės, tačiau dauguma kritikų teigė, kad lėktuvas buvo netikęs. Nuo konvejerio nuriedėjo antras lygiai toks pats lėktuvas. Kitas lakūnas sėdo jo išbandyti. Ir vėl atsitiko lygiai taip pat. Po antros avarijos visi lakūnai persižegnodavo praeidami pro tų lėktuvų prototipą arba balsu juokdavosi.

Netekęs vilties projektuotojas didžiulę pinigų sumą pasiūlė Džekei. Džekė manė taip: jei tau laikas mirti, tai mirtis užtiks visur, ar ore, ar ant žemės. Ji buvo linkusi mirti aukštai nuo žemės, todėl pasiūlymą priėmė. Daug kas jai patarė neskristi, bet ji neklausė.

Šis mažytis lėktuviukas ore buvo tikra lakūno svajonė. Valdyti jį buvo nesunku, o vairalazdė tokia paklusni, kad buvo galima skristi miegant. Džekei visai nesinorėjo leistis ant žemės. Netikėtai, trisdešimčia minučių anksčiau, pirmame bake pasibaigė benzinas. Variklis sučiaudėjo ir nutilo. Nė kiek nesutrikusi Džekė spragtelėjo mygtuką, kad benzinas patektų iš antro rezervuaro. Bet niekas netekėjo. Arba antras bakas buvo tuščias, arba kažkas blokavo benzino tekėjimą į variklį.

— Štai tau, — garsiai sau tarė Džekė ir svarstė, kaip ji pasakys laukiantiems žemėje, kad lėktuvas nukrito dėl degalų tiekimo linijos sutrikimo. Nors mirtis žvelgė į akis, jos galva buvo kuo blaiviausia. Ji dar kartą dirstelėjo į benzino rezervuaro mygtuką. Čia buvo užrašyta "Įjungta" ir "Išjungta". Rodyklė rodė "Įjungta". O gal reikia suprasti atvirkščiai? Ji perjungė į "Išjungta", ir variklis pradėjo dirbti.

Juokdamasi nutupdė lėktuvą ant žemės ir džiaugsmingai informavo projektuotoją, kad vienintelis lėktuvo trūkumas — supainiotas užrašas prie benzino tiekimo mygtuko. Ne kam kitam, o Džekei tai atėjo į galvą. Talentas? Nuojauta? Kas tik norite. Džekė liko gyva, nes skraidyti mokėsi ne iš knygų.

Po dešimties minučių skrydžio su Viljamu ji jau suprato, kad jis niekada nejungtų mygtuko į kitą pusę negu nurodyta. Jis skrido puikiai, darė viską pagal taisykles.

Po trisdešimties minučių toks skridimas Džekei stojo skersai gerklės. Negi jis nesuprato, kad skrydis — tai poezija. O kas gali būti kūrybiškesnis už ją? Viljamas stokojo polėkio. Jis skrido taip, tarsi tarp debesų stirksotų kelio ženklai. Vienu metu jai net pasirodė, kad jis išties ranką ir parodys posūkį į dešinę.

Po keturiasdešimt penkių minučių ji neištvėrė. Ženklais parodė jam, kad dabar lėktuvą valdys ji. Džekė norėjo priversti Viljamą pasakyti, kad jis nebus jos partneriu, o galbūt ir šiek tiek pasirodyti prieš jį.

Pirmiausia ji parodys triuką — lakūno kabinos išvalymą. Nutrūktgalviai lakūnai mėgsta pasigirti, kad jų kabinos idealiai švarios. Jie apverčia lėktuvą aukštyn kojom. Žinoma, reikia prisisegti saugos diržais. Yra buvę atvejų, kad iš lėktuvo iškrito ne tik šiukšlės, bet ir žmonės.

Džekė apvertė lėktuvą ir dar jį pakrutino. Pro nosį praskrido dulkės, purvas, kramtomos gumos popieriukai. Viljamas stipriai laikėsi rankomis įsirėmęs į kabinos šonus.

Džekė išgarsėjo per pasirodymus šiurpindama minias žiūrovų. Kuo drąsiau pasirodydavo, tuo daugiau pinigų gaudavo. O mokėdavo jai labai gerai.

Toliau sekė sukimaisi ir vartymaisi. Ji pasivartė keletą kartų, paskui kilo vertikaliai. Padarė ratą ir vėl pakilo vertikaliai. Tokia kilpa, kombinuota su vartymusi, buvo jos išskirtinis pratimas. Baigusi visiškai sumažino greitį. Staiga pasidarė nenatūraliai tylu. Paskui vėl jį padidino.

Kai Čarlis ją mokė skraidyti, parodė, kaip išsisukti iš bet kokios kritinės padėties. Pakilti nuo paplūdimio, paprastų kelių, lenktynių takelių, futbolo aikštelių. Mokė skristi prieš vėją, pavėjui, be vėjo, vėjų sūkuryje. Parodė, kaip užgesinti gaisrą lėktuve ir ištirpdyti ledą ant sparnų. Be to, išmokė ją tirštame rūke variklio šiluma "iškirsti tunelį". Parodė, kaip nutūpti ant vandens ir ką daryti, jei ją ims nešti jūros bangos.

Džekė norėjo parodyti Viljamui vos ne viską, ko buvo išmokusi. Ji nardė tarp aukštų medžių, apskaičiavusi atstumą tarp jų ir lėktuvo colio tikslumu. Mažytis netikslumas ir lėktuvas būtų likęs be sparno. Dar padarė keletą 360° horizontalių apsisukimų vieną po kito. Trūko vos ketvirčio colio, kad būtų trinktelėjusi į kalną.

Praėjus maždaug savaitei nuo pabėgimo su Čarliu, per kurią ji beveik nebuvo išlipusi iš lėktuvo, Čarlis pasakė:

— Vaikeli, tavo galvoje — giroskopas. Tau tas pats, ar skristi aukštyn galva, ar žemyn.

Dabar Džekė kaip tik skrido žemyn galva ir dar manevravo tarp medžių.

Žinojo, kad tuoj baigsis kuras, todėl pasuko į Eternity, o danguje išrašė savo vardą. "Rašymas" danguje be šviesos signalų neteko savo žavesio, bet judesiai liko tie patys.

Kai lėktuvo ratai pasiekė kietą nusileidimo taką, variklis užgeso pasibaigus benzinui. "Puiku, — pamanė ji. — Apskaičiuota tiksliai". Čarlis būtų labai ja didžiavęsis.

Kai Džekė nutupdė lėktuvą, Viljamas sėdėjo nejudėdamas atlošta galva, užmerktomis akimis. Ji matė, kad jis kovoja su pykinimu. Nedaug kas galėtų pakelti tai, ką pakėlė Viljamas, neišmetęs iš savo skrandžio ten įdėto turinio. Viljamas kažkaip susitvardė.

Atsistojusi Džekė ištiesė jam ranką ir trumpai — labai trumpai — jis atsimerkė, pažvelgė į ją ir silpnai papurtė galvą. Jis neketino priimti ištiestos rankos.

Ant žemės Džekė mandagiai palaukė, kol jis šiaip ne taip išsiropštė iš lėktuvo savomis jėgomis. Jo veidas buvo išbalęs, o pats vos pastovėjo ant kojų.

— Gerai, Džeke, — iškilmingai pareiškė jis. Ji matė, kad jis vis dar kovoja su pykinimu. — Tu laimėjai. Tuoj susikrausiu lagaminus ir išvyksiu. Po valandos manęs čia nebus.

Dabar ji pasiekė, ko norėjo, bet jautėsi bjauriai. Džekė visai nenorėjo nutraukti jų draugystės, tik siekė, kad jis išsikraustytų iš jos namų ir iš kasdieninio jos gyvenimo.

— Viljamai, aš... — ji nutilo, pamačiusi, kaip dega jo akys, o išbalusi veido oda trūkčioja iš pykčio. Ne, jo akys tryško ne pykčiu, o įsiūčiu. Bet kai jis prakalbo, balsas nuskambėjo labai ramiai.

— Gal pasakysi, kad būsime ir toliau draugai? Kad tu labai mane gerbi ir vertini mano draugystę. — Viljamas žengė žingsnį artyn jos. — Aš nenoriu draugystės. Nenoriu būti tavo draugas, Džeke. Aš myliu tave nuo tada, kai dar buvau mažas berniukas.

Džekė padarė nedidelę klaidą vos pastebimai šyptelėjusi. Tas jos šypsnys suardė išorinę Viljamo ramybę. Vyras pratrūko. Santūrių manierų, švelnaus būdo vaikas dabar, atrodo, virto į kažką pavojingą, nuožmų. Kai jis žengė dar vieną žingsnį prie jos, moteris pasitraukė atgal.

— Ar tau linksma, kad noriu tavo meilės? Ar dėl to juokiesi? Kvailelis mažasis Bilis Montgomeris visur sekioja ekscentrišką Džekę O'Neil. O taip, tu visada buvai ekscentriška. Net kai buvai vaikas, skyreisi nuo kitų. Jie visi stengėsi būti vienas kito kopija, o tu — ne. Žinau, manei, kad norėtum vilkėti paskutinės mados sukneles ir būti kokios nors grupelės dalimi, bet tiesa ta, Džeke, kad iš tikrųjų tau labiau patiko laipioti stogais ir kaukšėti plaktuku. Nes visada darydavai tai, ką norėdavai. Kai tau buvo šešiolika, tu laipiojai medžiais ir supaisi virve, ko jokia kita mergaitė nebūtų dariusi. O tu darei, nes patiko. Ką pasakys kiti, tau buvo nesvarbu.

Jis piešė nelabai gražų jos paveikslą, kuriame Džekė atrodė keistoka ir savanaudiška. Moteris prasižiojo kažką sakyti, bet Viljamas palinko prie jos tiek, kad ji turėjo atsilošti.

— Aš mylėjau tave už drąsą būti savimi. Tu nebandei prisitaikyti. Tame miestelyje, kur visi pažinojo vienas kitą, radai būdą būti tokia, kokia norėjai būti. Radai būdą daryti tai, ką norėjai. O kai pasitaikė galimybė išvažiuoti iš čia, nedelsei. Iš karto pasinaudojai proga. Be baimės, be ilgo galvojimo, net be atsigręžimo atgal. Tu išvydai tai, ko norėjai, ir nubėgai pasiimti. Aš mylėjau tai tavyje, Džeke. Gal ir buvau mažas, bet aš aiškiai mačiau, ką tu ketinai daryti. Dabar esu vyras ir žinau, kad tas jausmas nebuvo tik vaikiška meilė. Nemoku paaiškinti, bet mylėjau tave kaip vyras. Šitaip myliu ir dabar.

— Dabar? — sušnibždėjo ji, žiūrėdama jam į akis. Šią minutę buvo neįmanoma galvoti apie jį, kaip apie vaiką.

— Taip, dabar! Mes panašūs, bet kitaip. Tik pirmą kartą pamatęs tave, pamilau. Man buvo penkeri, kai motina atvėrė tau duris. Tu stovėjai ten tokia aukšta, plona penkiolikametė su lendančiais į akis plaukais, nes per skubėjimą nespėjai jų surišti. Tavo grožis buvo užslėptas. Tokia, kokia buvai, nepriverstų smarkiau plakti nė vieno vyro širdies. Bet mano širdelė tada visai nustojo plakti. Aš įsimylėjau tave ir nesilioviau mylėjęs ligi šiol.

Rodės, kad jis pasidarė dar aukštesnis.

— Tai aš įkalbėjau tėvą įsteigti "Didžiųjų lenktynių" prizą, nes tikėjausi pritraukti tave į Čendlerį. Tai aš priprašiau tėvą po Čarlio mirties parašyti tau laišką ir pakviesti teikti skraidymo paslaugas mūsų šeimos verslui. Be to, anonimiškai finansavau šešetą aviacijos pasirodymų tuomet, kai žinojau, jog Čarlis pragėrė visas jūsų lėšas. Tai mano dėdė pranešė apie jus prezidentui po miško gaisro.

Džekė tik mirksėjo.

— Tu? — viskas, ką ji sugebėjo pasakyti.

— Taip, aš. Aš mylėjau tave. Mylėjau visada. Be perstojo. Kaip tu, pažvelgusi į lėktuvą, supratai, kad be jo negalėsi gyventi, taip aš, pažvelgęs į tave, supratau, kad mudu skirti vienas kitam. Aš tik kelioms merginoms buvau paskyręs pasimatymus. Nė su viena moterimi neguliau į lovą, nes būčiau išdavęs tave. Aš laukiau tavęs, o laukdamas, kiek galėdamas geriau, rūpinausi tavimi. — Staiga jis išsitiesė ir pažvelgė į ją. — O dabar štai. Tu.

Tai, kaip jis ištarė "tu", privertė jos odą pašiurpti.

— Aš susidariau neteisingą nuomonę apie tave. Maniau, kad turi nugarkaulį. Kad tau užtenka drąsos kovoti už savo įsitikinimus. Tu galėjai pabėgti su dvigubai už save vyresniu vyru, parodyti nosį visam miesteliui. Išmokai skraidyti lėktuvu geriau už bet kokį vyrą. Kai buvai paauglė, sūpavaisi ant medžių šakų. Tu galėjai daryti gyvenime, ką tik norėjai. Gyvenai tokį gyvenimą, kokio norėjai, o ne kokį gyvena visi. Bet meilėje tu pasirodei esanti bailė. Pasiruošusi išvaryti mane tik todėl, kad mūsų vairuotojų pažymėjimuose įrašytas skirtingas amžius.

Džekė norėjo gintis, bet Viljamas neleido.

— Nedrįsk meluoti nei man, nei sau. Vienintelė priežastis, kodėl negalime būti kartu, yra mūsų amžius. Tu bijai pasikalbėti su manimi todėl, kad gali pamatyti, kad turiu galvą — vyro galvą — ant pečių. Aš ne didesnis vaikas nei tu suaugusi. Aš gimiau seniu, o tu, Džeke, gimei vaiku ir visada liksi tokia. Tu niekada neužaugsi ar bent nepasensi. Ar žinai priežastį, kodėl taip tave myliu?

— Ne, — sušnibždėjo ji.

— Nes tu verti mane būti jauną. Nors ir kiek tau bus metų, tu visada būsi vaikas. Tu net neturi supratimo, kaip dirba kitų žmonių mintys. Tų, kurie paprastai galvoja apie įkaitinius raštus ir skaudančias galvas. Tu niekada apie tai negalvoji ir negalvosi. Tu galvoji apie tai, ką nori daryti bet kada. Jei nori skraidyti lėktuvu, skraidai. Net jei kiti tau sako neskraidyti. Mane graužė pavydas. Čarlis tiksliai perprato tave. Jam užteko proto tave nustverti. Tu jauteisi jam dėkinga, bet iš tiesų jis turėjo klūpoti ant kelių ir bučiuoti žemę, kad sutiko tave. Čarlis žinojo, kad tu juo pasirūpinsi, o jis galės švilpauti, kol tu tai darysi. Jis puikiai žinojo, ko tu verta.

Viljamas tyliai sušnarpštė.

— Prieš jūsų išvykimą Čarlis suvėlė man plaukus ir pasakė:"Linkiu, kad kitą kartą tau geriau pasisektų, vaikeli". Tu buvai prizas, kurį jis laimėjo.

Gražų Viljamo veidą iškreipė pašaipa. Kai jis nužvelgė ją nuo kojų iki galvos, ji susigėdo.

— Aš sakau "buvai". Nemaniau, kad taip atsitiks, bet tu pasenai, Džeke. Tu tapai sena boba.

Valandėlę jis stovėjo priešais ją, tarsi kažko laukdamas. Gal tikėjosi, kad ji puls jam ant kaklo ir pasakys, kad dar nepaseno, o įrodymas — tai gyvenimas su dešimčia metų jaunesniu vyru. Bet ji to nepadarė. Tiesiog negalėjo. Nesvarbu, ką Viljamas sakė. Žiūrėdama į jį, Džekė matė mažąjį Bilį Montgomerį, ir kol tas vaizdas neišdils jai iš galvos, niekada negalės galvoti apie jį kitaip nei apie vaiką.

Po ilgos tylos jis pagaliau tarė:

— Gerai, Džeke. Tu laimėjai. O gal mes abu pralaimėjome? — jis giliai giliai atsiduso. — Susidėsiu daiktus ir tučtuojau iš čia išvyksiu.

Viljamas nuėjo. Džekė net nesujudėjo. Viena jos dalis liūdėjo, bet kita pajuto palengvėjimą. Daugiau ji nematys to jauno ir stipraus kūno savo namuose, daugiau nereikės gulėti be miego ir klausytis, ar neišgirs kokio nors įtartino garso.

Jai norėjosi eiti ir eiti. Visai nenorėjo matyti, kaip jis išvyksta. Norėjo kuo ilgesniam laikui atidėti grįžimą į tuščius namus.

Džekė verkė. Pro ašaras nematė kelio, o iš tikrųjų nežiūrėjo, kur eina. Gal ji buvo per daug susimąsčiusi ir nepastebėjo, kad po kojomis ne žemė, o kanjonas, pilnas surūdijusių generatorių ir visokių nuolaužų. Ji pastatė koją ant vos besilaikančio akmens ir nespėjusi pasilaikyti nugarmėjo žemyn.

Bet nenukrito per giliai, nes pataikė į surūdijusio metalo krūvos vidurį. Kažkada tai buvo fordas. Valandėlę gulėjo apsvaigusi, paskui papurtė galvą, pagalvojo, ar ko nesusilaužė. Ne. Viskas buvo, kaip buvę. Ir Džekė nusišypsojo, pajutusi palengvėjimą. Vis dar šypsodamasi perbraukė ranka per kaktą ir pajuto ant veido karštą, lipnią drėgmę. Tai galėjo būti tik kraujas. Po to pamatė, kad visa jos ranka kraujuota, o iš gilaus įpjovimo dešinės rankos delne sruvo kraujas. Aplinkui vien aštrios surūdijusio metalo nuolaužos. Tikriausiai į vieną tokią krisdama ir persipjovė ranką. Moteris išsigando nukraujuosianti.

— Džeke!

Ji nenustebo išgirdusi Viljamo balsą, šaukiantį šiek tiek neramiai. Dar būdamas vaikas, jis visada kažkaip pajusdavo, kada jai reikia pagalbos. Ir kur tik ji būtų, jis visur surasdavo ją.

— Aš čia! — atsišaukė Džekė iš gilumos, bet balsas nuskambėjo silpnai ir bejėgiškai, tarsi ji būtų tik šešėlis, o ne gyva būtybė. Tačiau Viljamas, atrodo, išgirdo ją, nes jis atsirado ant kanjono krašto. Atgręžęs nugarą besileidžiančiai saulei, jis žvilgtelėjo žemyn ir išvydo ją.

Džekė pati nesuprato, kaip blogai atrodo, kol neišvydo Viljamo veido. Pasižiūrėjusi į save, būtų išvydusi kraują ant marškinių, kelnių. Be jokios abejonės, jo būta ir ant veido. O jos ranka vis dar kraujavo. Nesibaigianti šviežio kraujo srovė sruveno iš delno.

Džekė, rodės, tik akimirką užsimerkė, bet jos pakako, kad Viljamas nusileistų prie jos. Ji girdėjo, kaip jis leidosi tarsi labai iš tolo.

— Džeke, atsipeikėk, — švelniai kalbėjo jis. — Pabusk. Ar girdi mane? Atsibusk.

— Aš nemiegu, — atsakė ji, bet jautėsi kažkaip keistai, tarsi be kūno. — Ar taip jau kartą nebuvo? — šypsojosi ji. — Ar tu dar kartą gelbsti mane?

— Taip, vaikuti. Kabinkis į mane. Aš tave iš čia ištrauksiu.

Ji nusišypsojo pavadinta vaikučiu. Čarlis ją kartais taip vadindavo. Tiesą sakant, dauguma jos pažįstamų vyrų vadino ją vienaip ar kitaip. Moteris beveik nematė, kaip Viljamas artėjo prie jos. Išgirdusi plėšomos medžiagos dryksteléjimą, atsimerkė. Džekė plačiai atsimerkė. Kad pačios akys vėl neužsimerktų, stipriai jas įtempė. Viljamo krūtinės nedengė niekas, tik lygi, glotni, be jokio plaukelio šilta oda, o po ja stiprūs raumenys.

— Klausykis manęs, Džeke, — kalbėjo jis. — Tu gerokai praradai kraujo ir tave gali ištikti šokas. Noriu, kad sukauptum visą dėmesį ir vykdytum tai, ką aš tau pasakysiu. Ar supranti?

Ji linktelėjo blankiai šypsodamasi ir sunerimo, kai jis greitai apvyniojo jos ranką savo suplėšytų marškinių juostomis. Iki tol jai neskaudėjo, o dabar suskaudo ranka.

— Ar skauda? — paklausė jis.

— Taip.

Džekė stengėsi atrodyti narsi.

— Gerai. Skausmas neleis tau užmigti. Dabar ketinu tave iš čia vežti pas daktarą, kad jis susiūtų tau ranką.

— Siūti nereikia. Tikrai. Čia tik įbrėžimas. Na, gal truputį įpjauta. Užteks pleistro.

— Bailė, — pasakė jis, persimetė ją per nuogą petį ir ėmė kopti aukštyn.

Džekė pamanė, kad visas jos kūnas tebuvo tokio pločio kaip vienas jo petys.

Pirminis šokas jau praėjo, bet ranką vis labiau skaudėjo.

— Jei tėvas atleistų tave, galėtum dirbti damų vaduotoju. Žinoma, nukentėtų tavo marškiniai. Viljamai, ar aš baisiai sunki? — paklausė ji tikėdamasi išgirsti, kad sveria kaip plunksnelė.

— Žinoma, kad baisiai. Atrodai laiba, todėl visi mano, kad nedaug sveri. Bet yra ką nešti.

Ką ji galėjo dar išgirsti iš žmogaus, viską surikiavusio virtuvės spintoje pagal dydį?

— Žinai, aš galiu paeiti pati. Persirėžiau ranką, o ne koją. Be to, dabar jau geriau jaučiuosi. Esu tau per sunki. Paeisiu.

— Ne, — tik tiek teatsakė Viljamas.

Džekė pamanė, kad jis, užnešęs ant krašto, pastatys ją ant kojų. Bet Viljamas jos nepaleido. Toliau nešė į namus. Moteris tikrai jautėsi neblogai, nors labai skaudėjo ranką, o skausmas, rodės, plito po visą kūną. Džekės rankos karojo permestos per Viljamo krūtinę, ir ji gerai matė, kaip tvarstis tuoj pat permirko krauju. Tuomet suprato, kad ranka įpjauta labai giliai, bet vis tiek įtikinėjo save, kad jos nereikės siūti. Ji visada gausiai kraujuodavo. Bet ar tai nebuvo geros sveikatos požymis? Ji visai nemanė kreiptis į gydytoją. Truputis muilo, suveržiantis tvarstis, ir viskas bus gerai.

Tarsi skaitydamas jos mintis, Viljamas ištarė:

— Teks sukabinti. Be jokių ginčų.

Ji liovėsi žiūrėti į savo ranką.

Praėjus trims valandoms, jau sukabinta tarsi Honkongo kostiumas, kaip ji pati pasakė, ir paguldyta į lovą Džekė jautėsi lyg idiotė.

Kaip ji galėjo būti tokia kvaila ir nusiristi nuo kanjono krašto?

Kol ji keikė save dėl proto trūkumo, atsidarė miegamojo durys ir įžengė Viljamas su padėklu, apkrautu maistu. Netrukus pastatė padėklą jai ant kelių.

— Vištienos sriuba, džiūvėsiai, salotos, limonadas ir šokoladinis pudingas desertui. Valgyk ir taisykis.

— Iš tikrųjų, Bili. Aš puikiai galiu pasirūpinti valgiu pati. Dabar atrodo, kad guliu turėdama aukščiausią temperatūrą. Tuoj atsikelsiu.

Kol Viljamas žiūrėjo labai supratingu žvilgsniu, Džekė pabandė atsikelti, bet pajuto, kaip staigiai ėmė svaigti galva. Skausmas iš rankos atsimušė kažkur kaktoje. Kaip lepi Viktorijos laikų panelė ji vėl atsigulė į lovą.

— Ką ten sakei, Džeke? Tik nedidelis įbrėžimas? Tik dvidešimt šešių colių? Ir kraujo nutekėjo tik tiek, kiek trys vampyrai iščiulptų per mėnesį? Tai ko drybsai lovoje? Ko nesėdi į lėktuvą rodyti naujų triukų?

Moteris jautė, jog pelnytai užsitarnavo šį sarkazmą. Tiesą sakant, kai jai siuvo ranką, ji elgėsi kaip kūdikis. Jaunasis Blejeris atlėkė į jos namus tėvo automobiliu lyg tikras lenktynininkas. Džekė bandė įtikinti jį, kad rankos siūti nereikia. Jaunasis Blejeris, šitaip vadinamas todėl, kad jo tėvas irgi buvo gydytojas, — tik sumirksėjo, o paskui sužiuro į Viljamą, tarsi klaustų jo leidimo.

— Siūkite. Aš ją palaikysiu.

Taip viskas ir buvo padaryta. Jaunasis Blejeris siuvo, o Viljamas laikė Džekę savo stipriomis rankomis ir ramino kaip vaiką. Glostė jos plaukus ir klausinėjo visiškai kvailų dalykų apie lėktuvus. Turbūt bandė ją prajuokinti, o gal supykdyti. O galbūt norėjo atitraukti jos dėmesį. Kažkurį laiką jam sekėsi, bet po dvidešimto dūrio, lydimo skausmo, ji neištvėrusi pasakė:

— Viljamai Montgomeri, tu nieko neišmanai apie lėktuvus. Tavo žinių pakaktų tik popieriniams lėktuvėliams laidyti. Tu neturi talento. Ir dar visiškai nejauti lėktuvo.

— O kodėl tu nedalyvauji "Didžiosiose lenktynėse?" — klausimu atsakė jis, naudodamasis proga dabar ištraukti pasiaiškinimą.

— Kadangi... Oi! Su tokia adata siūti tik arklio balną!

Jaunasis Blejeris nekreipė į tai jokio dėmesio ir toliau dirbo savo darbą.

— Jau baigiu. Labai giliai įpjauta, Džeke. Noriu, kad jūs kuo mažiau judintumėte ranką bent keletą artimiausių dienų. Turi kiek sugyti. Ir jokių skraidymų!

— Bet...

— Aš ją prižiūrėsiu, — nutraukė ją Viljamas.

— O kas prižiūrės tave, jaunyli? — atkirto Džekė. Iš skausmo ji nepaisė, ar įžeis kieno nors jausmus, ar ne.

Viljamas, rodos, mažiausiai kreipė dėmesį į jos bjaurią pašaipą.

— Pasisamdysiu aštuoniolikmetę auklę, kad pakeistų man vystykliukus. O gal tu prieštarauji?

Džekė pajuto, kad jos skruostai rausta. Moteris pažvelgė į jo veidą, palinkusį prie jos rankos. Nors jis nepakėlė galvos, bet ji juto, kad vyras šypsosi. Viljamas davė suprasti, kad ji pavydi ir kad jiedu meilužiai, kas, žinoma, buvo toli nuo tiesos. Džekė norėjo pasiaiškinti daktarui, bet nesumojo, ką sakyti.

Kai ranka buvo susiūta ir Džekė pagaliau išsivadavo iš Viljamo rankų bei padėjo galvą ant pagalvės, ji tiesiog negalėjo žiūrėti, kaip jaunasis Blejeris pasivedė Viljamą į šalį, tarsi tas būtų buvęs jos vyras arba, dar geriau, — tėvas.

— Liepkite jai gulėti, — išgirdo ji gydytojo žodžius. — Po dienos ar dviejų ji atsigaus, bet iki tol jai reikia priežiūros.

— Žinoma, — pritarė Viljamas, tarsi būtų visai suprantama, kad jis, tas jaunas, t.y. labai labai jaunas vyras, turi teisę ja rūpintis.

Taigi dabar Viljamas atnešė jai valgyti. Ir priskreto, kad ji valgytų.

— Aš nevalgysiu, — atsakė Džekė, ir net sau pačiai pasirodė esanti ne kas kita, o besiaikštijantis vaikas.

Viljamas atsistojo. Žvelgė į ją iš aukšto.

— Gerai, — ramiai tarė. — Tebūnie, kaip tu nori. Neįkyrėsiu. Pasamdysiu artimiausioms dienoms slaugę, kad tave prižiūrėtų.

— Aš pati galiu savimi pasirūpinti.

— Tikrai? — jo antakiai išlinko klaustuko forma. — O kaip tu viena ranka išsitrinksi galvą? O gal paliksi kraują, priskretusį prie plaukų. Žinoma, tave gali apspisti musės. Bet tai niekai? Tu kieta. Iškentėsi. O kaip kaire ranka pasigaminsi valgyti? Dabar tavo virtuvėje esančių maisto atsargų nepakaktų net auksinei žuvelei, o ką jau kalbėti apie alkaną moterį. Manau, kad reikia slaugės. Girdėjau, panelė Norton šiuo metu laisva.

Išgirdusi tą pavardę, Džekė išblyško. Panelė Norton buvo visų vaikų siaubas. Stambi, tvirta, visai nesimpatiška. Ji vilkėjo kietai iškrakmolyta balta uniforma, o plieno pilkumo plaukai darė ją panašią į penkiasdešimtmetę, bet niekas nežinojo jos tikro amžiaus. Džekei atrodė, kad dar jai negimus panelė Norton buvo jau sena.

— Aš... e... Ar negalėtų ateiti kas nors be jos. Kad ir ponia Peterson.

— Ji nedirba. Dauguma miestelio motinų nutarė, kad jos sirupas nuo kosulio, kurio ji duodavo vaikams, buvo grynas viskis, ir pasiūlė jai išvykti į kitą miestą. Galbūt ten seksis geriau negu Čendleryje. Paskambinsiu panelei Norton. Turėsi su tuo susitaikyti. O gal ir pati pasiieškosi slaugės. Tačiau vienos tavęs čia nepaliksiu. Nors dėl to, ką šiandien man iškrėtei, visai nenusipelnei mano asistavimo. Tiesiog vienos tavęs palikti negalima.

Jis pakreipė galvą į šoną.

— Ar yra problemų dėl manęs, Džeke? Gal padariau kokį netinkamą gestą? O gal parodžiau kokius nederamus ketinimus tavo atžvilgiu?

— Neeeeee, — ištarė ji iš visų jėgų stengdamasi neparaudonuoti. Džekei pačiai buvo nuostabu, kad dar galėjo raudonuoti, nors neteko šitiek kraujo.

— Tai kas tuomet negerai? Gal manai, kad galiu tavimi pasinaudoti? Pati man nuolat primeni, kad aš — tik berniukas. Kaip vaikas gali padaryti nederamą dalyką, kurį tu turi omeny? Beje, tu juk sena moteris. Prisimeni?

— Taip, — vangiai atsakė ji. — Atrodo. Norėjau pasakyti: taip, žinoma.

— Gerai, Džeke. Būsiu su tavimi sąžiningas. Aš — Montgomeris. Prisimeni? Tu taip seniai nebuvai Čendleryje, kad pamiršai mūsų šeimos išdidumą. Negi, tavo manymu, ką nors galėčiau padaryti moteriai, aiškiai pareiškusiai, kad net akyse nenori manęs regėti? Šiandien patyrei daug vargo parodydama, kad nenori turėti su manimi nieko bendra. Aiškiai pareiškei, kad geriau nutrauksi mūsų ilgą draugystę, negu dabar būsi su manimi. Ar žinai, kaip šiandien privertei mane jaustis?

— Tu labai vaizdingai tą išdėstei, — atsakė Džekė, vos įstengdama neprisiminti to, ką jis šiandien pasakė. Ji niekada dar nesijautė tokia menka, kaip dabar išgirdusi jo žodžius.

— Taip, tu privertei mane pasijusti blogai. Aiškiai davei suprasti, kad nenori manęs, kad niekada nenorėjai, kad tau visad liksiu tik berniukas. Tegu taip būna.

Ji norėjo perprasti jo veido išraišką, bet negalėjo. Dar tada, kai Viljamas buvo mažas, iš jo veido nieko nebūdavo galima suprasti. Nors jis sekiojo paskui ją, bet ji nežinojo, ar patiko jam, ar atrodė lyg keistuolė.

— Dabar tau reikia pagalbos. Man nesunku ją tau suteikti. Jaunasis Blejeris sakė, kad galėsi judinti ranką maždaug po savaitės. Padarysiu, kaip tu panorėsi. Pasiliksiu arba išvyksiu ir pasamdysiu ką nors, kas tave prižiūrėtų. Tą, ko tu norėsi. Jei aš pasiliksiu, tai mainais už... — jis nusišypsojo. — Prisimeni, kaip prižiūrėdavai mane? Gal dabar galėsiu tau atsilyginti. Aš prižiūrėsiu tave. Ar tau neatrodo, kad tokie mainai teisingi?

— Aš... Aš nežinau, — tik tiek įstengė atsakyti ji. Visą dešinę jos kūno pusę skaudėjo, galvą niežėjo ir dar ji jautėsi neįprastai pavargusi. Dabar jai nesinorėjo priimti jokių sprendimų. Tenorėjo švaros ir miego.

— Eikš, — suėmė jis sveikąją jos ranką ir patraukė iš lovos. — Dabar tu negali galvoti. Tau reikia išsimaudyti. Aš ištrinksiu tau galvą, o paskui tu pamiegosi.

— Nemanau, kad...

— Tu pirma daryk, o paskui manyk.

Kai ji jau stovėjo priešais, Viljamas pažvelgė jai į akis.

— Džeke, negi tu tikrai manai, kad aš iš tų vaikinų, kurie naudojasi moterimi, kai ji kenčia skausmą.

Jo pasakymas privertė ją susiraukti. Gal, kad tame sakinyje drauge buvo pavartoti žodžiai "vaikinas" ir "moteris". Bet kad ir kaip ten būtų, ji žinojo, Viljamas ja nepasinaudos. Jis ne iš tų vyrų, kurių moterims reikia bijoti. Greičiau jis pats bijojo moterų.

— Aš pati galiu išsiplauti galvą, — pasakė ji.

— Ne, su viena ranka negalėsi.

Ką jis sakė ar darė, viskas ją trikdė. Galbūt nereikėjo jo lyginti su Čarliu. Bet Čarlis buvo vienintelis jos vyras. Čarlis šeimoje buvo įsijautęs į tėvo vaidmenį: įsakinėjo, dažniau sakydavo "ne" nei "taip". Kai ji porą kartų buvo susirgusi, jis visai išėjo iš namų, o grįžo tada, kai ji pasveiko. Ji prisiminė, kaip stipriai karščiuodama ir vos pastovėdama iš silpnumo virtuvėje bandė atidaryti skardinę sriubos. Ačiū Dievui, kad jos sveikata buvo gera ir sirgti nereikėjo.

Gal Čarlis suformavo vyro etaloną, nes dabar Džekė suko galvą, ar vyriškas darbas išplauti moteriai plaukus? Nors vyriški darbai — tik absurdas. Jei vyras padarys moterišką darbą, tai jau neteks vyriškumo? Žinoma, ne. Toks jos požiūris buvo tik todėl, kad du artimi vyrai — tėvas ir Čarlis — pageidavo, kad ji šokinėtų apie juos. Todėl įprato, kad moteris turi duoti, o vyras tik imti, ir dabar, kai jai siūlėsi išplauti galvą — tai atrodė ne taip, kaip turėtų būti.

Viljamas apkabino ją per pečius draugiškai, o ne seksualiai. Toks prisilietimas ją sutrikdė. Dar rytą jis rėkavo, kad ją labai myli, o dabar buvo taip, lyg jam visai nepatiktų. Tai dėl to jis vedė ją į vonią?

— Liaukis taip daug galvoti, — paliepė Viljamas ir atidarė vonios kambario duris. Po to paleido jos pečius, paėmė stiklinę su vandeniu ir tabletę iš buteliuko, pastatyto ant kriauklės.

— Štai, išgerk.

— Kas čia?

— Manyk, ką nori.Gal narkotikai, pagaminti iš žolelių, rastų kokiame nors Pietų Amerikos kape. Jų išgėrusi moteris darys viską, ką panorės vyras. O gal tik skausmą mažinantis vaistas, kad mažiau jaustųsi sužeista ranka.

Vos šypsodamasi paėmė nuo jo delno tabletę, užgėrė vandens ir prarijo.

— Gerai. O dabar reikia nusivilkti kruvinus marškinius.

Džekė išsižiojo kažką sakyti, bet ką ji galėjo pasakyti? Po marškiniais ji buvo su liemenėle, dengiančia tai, ką turėjo. O ar vasarą jai neteko rodytis apnuogintais pečiais? Tad koks dabar skirtumas?

Kol ji galvojo, Viljamas vėl stvėrė ją už pečių ir staigiai atsuko į save.

— Džeke, aš juk ne prievartautojas. Aš nesu niekšas, galįs pasinaudoti sužeista, daug kraujo netekusia moterimi. Ir nesu taip... išsiilgęs moteriškos kompanijos, kad gudraudamas siekčiau nurengti tave. Aš tik noriu nuplauti nuo tavęs porą kvortų kraujo. Tu siaubingai atrodai. O be to, nuo tavęs sklinda dvokas. Na, gal susiprasi ir nusivilksi marškinius. Gali prisidengti rankšluosčiu, kad nieko nematyčiau. Ketinu išprausti tave. Daugiau nieko.

Tabletė pradėjo veikti. Skausmas pastebimai mažėjo. Ji jautėsi stipriau. Vos vos šyptelėjusi ėmė sagstytis sagas. Su viena ranka nepavyko. Kai Džekė pakėlė sutvarstytą ranką, ją pervėrė skausmas. Galų gale Viljamas įgudusiai atsagstė sagas ir nuvilko marškinius. Džekė nusileido jam. Ką tik buvo trisdešimt aštuonerių metų moteris, o dabar jautėsi lyg mergytė su pelės uodegytėmis, kuri leidosi plauti galvą.

Džekę išgąsdino tai, ką ji netikėtai atrado, kad pats seksualiausias dalykas pasaulyje — tai leisti, jog vyras išplautų galvą. Ji kartais nueidavo į grožio saloną, kur galvą jai trinkdavo kirpėja. Ji gerai atlikdavo savo darbą, bet visada skubėdavo, nes eilėje dar laukdavo kokios šešios moterys. Tačiau kiekviena moteris žino, kad vyrai neskuba. Jie mano, kad visas pasaulis turi jų laukti. Dabar stiprios Viljamo rankos masažavo jos galvos odą. Neskubėdamos, neparodydamos, kad nori kuo greičiau ja atsikratyti. Nuo skausmą malšinančių vaistų Džekė jautėsi taip, tarsi po sunkios darbo dienos būtų išgėrusi porą taurelių. Nebuvo girta, bet nebuvo ir visiškai blaivi. Ji jautėsi atsipalaidavusi, o kūnu nuo Viljamo masažo pasklido šiluma. Iš pradžių pirštai glostė pakaušį, paskui kaklo raumenis. Jis, atrodo, tiksliai žinojo, kurie raumenys įsitempę ir kuriuos reikia paglostyti, kad atsipalaiduotų.

Netrukus vyriškis antrą kartą perskalavo plaukus, apmuturiavo jos galvą rankšluosčiu ir pastatė. Džekė jautėsi lyg kino žvaigždė.

— Prileisiu vonią vandens, o tu apsivilk chalatu.

Tai pasakęs, atsuko jai nugarą ir paleido vandenį.

Sekundę pasvyravusi, Džekė nusimetė nešvarius sustirusius drabužius, nusikabino nuo kablio prie durų chalatą ir apsivilko. Pildamas į vonią garuojantį vandenį, padengtą penkių colių storio putų sluoksniu, Viljamas atsigręžė į ją. Tuomet Džekė pamanė, kad jei panirs po storu putų sluoksniu, tai per jį nieko nesimatys.

— Einu atnešti rankšluosčių, o tu lipk į vonią. Tik atsargiau — nesušlapink tvarsčio.

Išeidamas Viljamas išjungė šviesą. Vienintelis apšvietimas — pro stiklą sklindanti šviesa iš miegamojo.

Jam išėjus Džekė nusivilko chalatą ir įlipo į karštutėlę vonią. Rodos, nieko nebuvo puikesnio už vonią, iki kraštų pripiltą garuojančio vandens, padengto minkštomis putomis. Retai kada ji leisdavo sau ilgai mirkti vonioje. Per mažai turėjo tam laiko. Be to, retai kada leisdavo sau pasilepinti. Jeigu galima švariai nusiprausti po dušu, kam švaistyti laiką, eikvoti vandenį ir muilą?

Užmerkė akis ir leido vandeniui skverbtis į odą. Vonios šampūną jai padovanojo Terė pernai per Kalėdas. Terei atrodė, kad vieniša moteris gali pasilepinti kvepiančia vonia. Tačiau Džekė taip ir neatkimšo kvapnaus buteliuko. Dabar vonia kvepėjo ką tik nuskintais, prieš saulę prisirpusiais abrikosais, saldžiais ir viliojančiais.

Ji beveik snaudė, kai Viljamas tyliai pravėrė duris. Pakreipė galvą, besiilsinčią ant vonios krašto, Džekė nusišypsojo jam. Vyriškis nusišypsojo ir uždarė duris.

Moteris turbūt buvo užmigusi, kai jis vėl po pusvalandžio įžengė ir ėmė prausti jos veidą. Jai prasižiojus protestuoti, Viljamas sudraudė:

— Net nemanyk priešintis.

Džekė vėl užsimerkė. Buvo per daug mieguista ir išglebusi, kad galėtų apie ką nors galvoti. Jis nuprausė krauju apskretusį veidą ir kaklą, paskui nesutvarstytą ranką iki peties. Po to nuėjo į vonios galą, atsisėdo ant jos krašto, paėmė jos koją ir ėmė muiluoti pėdą. Pojūtis buvo per daug malonus, kad ji priešintųsi.

Vonios kambaryje buvo beveik tamsu. Švelnus pėdos masažas, karštas vanduo, vonios šampūno kvapas drauge su išgerta tablete leido Džekei jaustis visiškai puikiai. Jai atrodė, kad visą gyvenimą sunkiai dirbo ir neturėjo laiko savęs palepinti. Vis reikėjo siekti kokių nors tikslų, o be to, dar rūpintis kasdienine duona.

Kai Viljamas nustojo masažavęs pėdą, Džekė nusišypsojo jam, tokiam gražiam auksinėje iš miegamojo sklindančioje šviesoje.

— Ačiū, — sušnibždėjo moteris, kai jis iš krūvos rankšluosčių ištraukė baltą pūkuotą ir ištiesė jai.

— Lipk, aš tave nušluostysiu.

Tai pasakęs, vyras nusisuko ir užsimerkė. Džekė nenoriai išlipo iš vonios, vis dar jausdama muilą ant odos. Viljamas įsupo ją į rankšluostį. Jos rankos liko prie šonų po rankšluosčiu, todėl suprantama, kad jis turėjo spausti rankšluostį prie kūno, šluostydamas ją. Nors vonia buvo karšta, Džekė virpėjo.

— Šalta?

— Ne, — sušnibždėjo moteris ir padėjo galvą jam ant peties.

Viljamas pirštų galiukais pakėlė jos smakrą.

— Tu pavargusi, — švelniai pasakė.

Po to paėmė ją ant rankų ir nunešė į miegamąjį, pastatė prieš lovą ir padavė rožinės spalvos pižamą.

— Apsivilk. Padėčiau tau, bet iš ryto prisiminsi ir nekęsi manęs.

Šie žodžiai privertė ją nusijuokti. Kol Viljamas tvarkė ant tualetinio veidrodžio išmėtytas kosmetikos priemones, Džekė apsivilko pižama ir šmurkštelėjo lovon.

— Na, geriau? — paklausė, kai kamšė ją.

— Ar išmokai maudyti ir guldyti į lovytę iš savo auklės? — paerzino ji.

Viljamas labai griežtai į ją pažvelgė.

— Mano auklė vaikų maudymą suprato taip: paduoti žarną su vandeniu ir sušukti "Gaisras!"

— Tai netiesa, — sukrizeno Džekė.

— Garbės žodis. Ji niekada mūsų neguldydavo, tik užrikdavo: "Į lovą!" Jei kas nors išdrįsdavo nepaklausyti, tai pakabindavo už kojų balkone, ir neklaužada persigalvodavo.

— Grynas melas.

— Tiesa! Prisiekiu.

— Bet auklė turbūt turėjo ir gerų bruožų. Negi ji buvo tokia siaubūnė?

— Mmm. Taip. Ji buvo unikali. Neturėjo nė menkiausio supratimo, kas yra dienotvarkė. Būdami su ja, pusryčiams galėdavome sukirsti mėsos muštinį, o per pietus suvalgyti košės. Bet ji niekada nesistengė mūsų perauklėti.

— Taip? — padrąsino jį Džekė.

— Kartais tėvai turi keistą supratimą apie vaikus. Jie mano, kad visi vaikai turi būti vienodi. Kažkokį vaiką išrenka idealu ir nori, kad visi kiti būtų tokie pat idealūs. Jei vaikas nepakenčia sporto, tėvai sako: "Kelkis ir žaisk futbolą. "Jei vaikas nori žaisti lauke, būtinai sako: "Kodėl negali sėdėti kambaryje ir skaityti knygas?" Atrodo, tėvai visada stengiasi padaryti taip, kad vaikas būtų kitoks nei yra.

— Bet tavo auklė nebuvo tokia?

— Ne, nebuvo. Mes patikome jai tokie, kokie buvome, ir nemėgino mūsų pakeisti.

Džekei tas pokalbis buvo įdomus. Ji būtų norėjusi jį dar tęsti, bet ją ėmė miegas.

— Ji nemėgino jūsų pakeisti? — pašnibždom pakartojo, o jos akys užsimerkė.

— Ne. Ji niekada nesiskundė, kad aš nebuvau toks kaip kiti vaikai, nes ji pati buvo ne tokia kaip visi, ir suprato, ką reiškia būti kitokiam.

— Nevykėliai. Jūs abu buvote nevykėliai, — Džekės balsas vos girdėjosi.

— Ne, mes abu buvome unikalūs, — palinkęs prie jos, Viljamas pabučiavo į kaktą. — Dabar miegok. Galbūt geroji fėja tau suteiks tai, ko labiausiai trokšti.

Džekė nusišypsojo. Ji vis dar šypsojosi, kai jis išjungė šviesą ir išėjo iš kambario.

Septintas skyrius

Kai rytą Džekė pabudo, pajuto dešinės rankos maudimą ir visiškai tuščią skrandį. Per daug mieguista ir apatiška, kad atsikeltų, ji tik klausėsi duslaus garso, sklindančio iš virtuvės.

Smalsumas įveikė jos apatiją. Be to, iš virtuvės sklido kažkoks kvapas. Vištienos? Prieskonių? Šviežiai keptos duonos? Ir kažko aštraus, lyg ir karšto obuolių punšo. Ji atsikėlė ir nuėjo, kur vedė jos nosis.

Viljamas nedideliu rankiniu obliumi drožė blogai slankiojančias suveriamas virtuvės duris. Pro baltas nėrinių užuolaidėles į virtuvę skverbėsi saulė. Apskritas pušinis stalas buvo storai užklotas ir nukrautas puodeliais, katiliukais.

Džekė stebėjo jo tvirtą nugarą po šviesiai mėlynos spalvos medvilniniais marškiniais ir stiprias miklias rankas, vedžiojančias oblių durų kraštu lyg glostydamos jį.

Džekė palygino plaukus rankomis. Moteris atsispyrė norui grįžti į vonios kambarį ir sugaišti kokią valandą veidui, plaukams, o gal ir nagams. Prisivertė stovėti, kur stovėjo. Neketino užsiimti kvailu moterišku gražinimusi.

— Ką veiki? — paklausė.

Viljamas atsigręžė į ją ir nusišypsojo šviesia kaip saulė šypsena.

— Šį tą taisau, — po to atrėmė duris į namą ir prisiartino prie Džekės. — Leisk pasižiūrėti į savo pacientę. — Abiem rankom jis atgręžė jos veidą į šviesą.

— Aš susižeidžiau ranką, o ne veidą.

— Iš akių daug ką galima pamatyti.

— Trumparegystę? Ar kiek tas asmuo išgėrė vakar iš vakaro?

— Tavo atveju ne. Šį rytą tavo akių baltymai kaip reikiant, o vakar buvo pilki iš skausmo ir nuovargio. Ar tu alkana?

— Galiu dramblį praryti.

— Taip ir maniau. Sėskis. Paduosiu tau lėkštę.

Džekė leidosi aptarnaujama. Labai malonu buvo jaustis viešnia, todėl ir neprieštaravo. Nesakė, kad jis — jos svečias, kurį turėtų aptarnauti. Šį rytą ji nejautė, kad Viljamas jos svečias. Šį rytą ji jautė... Ne, nesinorėjo taip giliai naršyti savo vidų.

Gal dar veikė išgerta tabletė, o gal susižeidus nesinervino taip kaip paprastai, kai jis būdavo šalia. Visąlaik jausdavosi, lyg bėgtų nuo Viljamo, bet šįryt pasaulis atrodė gražus, nors miglotas, tarsi žiūrėtų pro aprasojusius akinius.

Džekė tyliai sėdėjo, kol jis įpylė garuojančios kavos, neprieštaravo, kai pagardino cukrumi ir pienu."Kava vaikui", — pamanė ji. Bet žinojo, kad šįryt tokia kava turėtų būti labai skani.

— Pusryčių ar priešpiečių? — paklausė jis.

Greitas žvilgsnis į laikrodį parodė jai, kad jau beveik pirma valanda. Ji išmiegojo vos ne keturiolika valandų. Neprisiminė, ar kada nors gyvenime buvo tiek miegojusi.

— Priešpiečių, — atsakė ji, stebėdama, kaip vyras prikrovė visą lėkštę vištienos, morkų, žirnelių. Duona dar buvo šilta. Į molinį puoduką pripylė karšto obuolių punšo.

— Ar viską išvirei tu? — netikėdama paklausė ji.

Jis nusijuokė:

— Ne viską. Komplimentai mano šeimos virėjui. Brolis prieš valandą buvo čia ir atvežė.

Moteris per daug įniko į valgymą, kad ką nors atsakytų. Visai nekreipė dėmesio, kad Viljamas stebėjo ją svajingai šypsodamasis.

— Džeke, kada tu atostogavai? Iš tikrųjų atostogavai: be lėktuvų, be nieko, kas primintų juos?

— Niekada neturėjau tam laiko, — nusišypsojo Džekė prie pustuštės lėkštės. — O tu? Kada tu atostogavai?

— Tuo pačiu laiku kaip ir tu.

Jie abu nusijuokė.

— Ką gi, — tarė Viljamas. — Esu Širdžių Karalius...

— Kas?

— Širdžių Karalius iš “Alisos stebuklų šalyje”, priešingai Širdžių Karalienei.

— Suprantu.

— Tai štai. Skelbiu atostogas. Jokių buhalterinių knygų pildymo, ateities planavimo, jokio...

— Jokių kalbų apie “Didžiąsias lenktynes”? — papildė ji.

— Jokių. O ką žmonės veikia per atostogas? — paklausė jis.

— Pagalvokime... Išleidžia daugiau pinigų negu gali sau leisti. Nakvoja nepažįstamose ir nepatogiose vietose. Valgo neįprastą maistą, nuo kurio jiems pasidaro bloga. Keliasi ketvirtą ryto ir keturiolika valandų per dieną praleidžia apžiūrinėdami didingus senovės paminklus, gal dar šį bei tą. Bet labiau už viską nori išsimiegoti savo namuose, savo lovose.

— Skamba neblogai.

— Nuostabiai.

— Kur norėtum pabūti?

— Turi omeny tolimą ir egzotišką vietą?

— Aišku.

Ji šyptelėjo:

— O kas, jei nukeliautume į kokį seną kasyklų miestelį ir pažiūrėtume, gal yra kas įdomaus. Gal rastume sidabro grynuolių.

— Net ir man skamba egzotiškai. Ar tikrai pajėgtum?

— Taip, — atsakė ji. — Norėčiau išeiti laukan į saulę.

Nors ir susižeidusi ranką, Džekė jautėsi puikiai. Kažkaip tingiai ir ramiai, o anksčiau nekantraudavo ir nerimdavo. Gal dėl to, kad vakar neteko daug kraujo. O gal, kad šiandien nevengė Viljamo kompanijos. Galbūt todėl, kad truputį gailėjosi savęs. Taip būna, kai laikaisi dietos ir gailiesi, kad leidi sau pasmaguriauti. Tuomet įtikinėji save, kad pasmaguriavai ne be reikalo, nes gali būti, kad tau gripas, juk porą kartų nusičiaudėjai, o badavimas išeitų ne į sveikatą. Ir suvalgai penkias porcijas ledų.

Dabar Džekė jautė, lyg tarp jos ir Viljamo būtų susiklosčiusios ypatingos aplinkybės. Vakar jis išgelbėjo ją, o gal net išsaugojo jos gyvybę neleidęs nukraujuoti. Kaip dabar galima reikalauti, kad jis išsikraustytų iš jos namų? Šiandien privalo būti mandagi ir gražiai elgtis, o rytoj galės parodyti jam duris. Taip, šiandien ji bus jam gera. O būdama gera jam, galbūt bus gera ir sau.

— Jeigu pavalgei, leisk tave aprengti. Eime.

— Galiu apsirengti ir pati, — sarkastiškai pastębėjo Džekė. Kad įrodytų atsegė dvi pižamos sagas.

— O dabar užsek jas, — pareiškė Viljamas.

Moteris pabandė, bet skausmas nusmelkė visą dešinę ranką. Tuomet nutarė parodyti galinti apsieiti ir su viena ranka. Viljamas sėdėjo ir valiūkiškai stebėjo jos pastangas. Po kelių erzinančių minučių Džekė pažvelgė į Viljamą ir iškišo jam liežuvį. Kartais ji elgėsi kaip vaikiščias.

— Žiūriu, kad jauteisi visai kaip savo namuose, kol aš miegojau, — pasakė ji. — Ką dar leidai sau padaryti be virtuvės durų obliavimo?

— Šį tą sutvarkiau, — nesiliovė šypsotis jis.

Tai išgirdusi Džekė pakilo nuo stalo ir ištraukė virtuvės stalčius. Ji labai didžiavosi, kad persikelia į savo namus ir apsvarstė, kur laikys kokius daiktus. Puodus ir keptuves padėjo arčiau viryklės. Tai, kas priklausė kriauklei, gulėjo netoli kriauklės. Dažniau naudojamus daiktus sudėjo stalčių priekyje, o rečiau, pavyzdžiui, kiaušinių pjaustyklę, — už jų.

Viljamas viską pertvarkė savaip. Kur buvo meniška makalynė, dabar vyravo kariška tvarka. Visi šaukštai buvo surankioti iš įvairių virtuvės vietų ir gulėjo viename stalčiuje, gražiai išrikiuoti pagal dydį ir medžiagą, iš kurios buvo padaryti: mediniai su mediniais, emaliuoti su emaliuotais, nerūdijančio plieno su tokiais pačiais iš nerūdijančio plieno. Jam nesvarbu, kad su vienu ji maišė viralą, su kitu dažus kojinėms dažyti, o su trečiu krapštydavo tirščius iš kanalizacijos vamzdžio. Tas pat buvo padaryta ir su peiliais. Meistravimo peilis gulėjo šalia duonriekio. Vazonai su gėlėmis ant palangės stovėjo išrikiuoti pagal dydį kaip rusiškos lėlytės, matrioškos. Kvapiąją geraniją pastatė šalia prieskoninio baziliko. Dabar jau reikės skaityti užrašus ant vazonėlių, nes iš kvapo neatskirsi. Valandų valandas vėl viską tvarkys iš naujo. Bet dabar ji parodys, ką mano apie jo vyrišką arogantiškumą.

Džekė gražiai jam nusišypsojo, o paskui ištraukė vieną stalčių ir viską ten sujaukė sveikąja ranka.

Kai taip "sutvarkė" trečią stalčių, Viljamas pašoko susiraukęs:

— Tu dabar taip elgiesi gindama savarankiškumą, bet daug lengviau dirbti virtuvėje, kai ten yra tvarka. Pagal mano tvarką net ir aklas greit surastų daiktus.

— Bet aš juk nesu akla?

Tuomet ištraukė ketvirtą stalčių, bet Viljamas sulaikė jos ranką:

— Liaukis.

Kai ji nepasidavė, jis prisitraukė ją prie savęs.

— Tai nepateisina netvarkos! — pareiškė Viljamas. Džekė ėmė juoktis taip, kad privertė ir jį šypsotis. — Neleisiu tau šitaip elgtis, — tarė. — Ar tu bent supranti, kiek užtrukau, kol sutvarkiau stalčius?

— Mažiau, negu man reikės vėl viską sudėti, kaip buvo.

Šis jų nesutarimas virto žaidimu: ji tiesė ranką prie stalčiaus, o Viljamas ją vis pagaudavo.

— Tu asilas. Štai kas tu, — juokdamasi pasakė ji. — Turi kvailų idėjų viską organizuoti racionaliai. Aš susidėsiu daiktus, kaip man patogu!

— Cha! Juk tu sukišai daiktus, kur papuolė. Devyniasdešimt devyni procentai buvo stalčiuje prie kriauklės, kur juos sugrūdai iš indų džiovyklos. Tinginystė — tai tavo organizavimo pagrindas.

O gal jo žodžiuose buvo tiesos? Baisu, kad žmonės pažįsta tave tiek, jog mato tavo prasikaltimus.

— Paleisk mane. — Ji kažkaip pasisuko ir atsidūrė jo glėby prie pat jo veido.

— Man patinka, — atsakė jis, uostydamas jos kaklą. — Tu skaniai kvepi. Migdomais kvepalais.

— Kuo?

Viljamas bučiavo jos kaklą. Rankas laikė tvirtai prispaudęs prie jos nugaros.

— Nemanau, kad turėtum taip elgtis. — Jos galva buvo atlošta. Akys užmerktos. Dvejojo, ar turėtų jį sulaikyti. Bet kaip? Kaip daug kraujo netekusi silpna moteris sulaikys suaugusį vyrą. Kai jausis kiek geriau, tuomet ir galės sulaikyti.

— Džeke, tu tokia graži! Ar tu bent įsivaizduoji, kokia tu graži rytą?

— Lyg išlindusi iš daržinės?

— Taip. Lyg būtum miegojusi daržinėje. Šilta, švelni, labai labai saldi. Balsas truputį prikimęs, o akys tik pusiau atmerktos. — Jo rankos nuslydo iki nugaros linkio ir sustojo ten, nepasiekusios sėdmenų, o lūpos slinko į kaklo duobutę.

— Viljamai, aš... ak... geriau... ak eisiu apsirengti.

— Taip, žinoma, — atsakė jis ir taip greitai ją paleido, kad ji atsitrenkė į kriauklę, vos spėjo pasilaikyti sveikąja ranka. Jis žengė link virtuvės durų ir ten valandėlę pastovėjo, atsukęs nugarą. Džekė matė, kaip jis kelis kartus įkvėpė taip giliai, jog net pečiai sukrutėjo. Tikriausiai stengėsi nusiraminti.

— Nemanau, kad vėl turėtume taip elgtis, — švelniai ištarė ji.

— O aš ne, — Viljamo balsas buvo ramus, tarsi pritartų jai daugiau to nedarysiąs. Kai jis atsigręžė į ją, vėl šypsojosi. Tik kaklas, kaip pastebėjo moteris, buvo rausvesnis negu prieš tai.

Lyg niekur nieko Viljamas priėjo prie Džekės ir nebyliai atsagstė visas pižamos sagas.

— Dabar eik rengtis. Aš susagstysiu sagas ir užrišiu batų raištelius, — žvilgtelėjęs pridūrė: — bet užtrauktukus užsitrauk pati.

Ji ėmė juoktis, nors jo veido išraiška buvo labai rimta.

— Pasistengsiu, — atsakė ji irgi rimtai, bet viduje netvėrė juoku. "Puiku jaustis geidžiama, — pamanė eidama į miegamąjį. — Kai tau septyniolika ir tavęs geidžia vyrai, tai gąsdina. Tuomet dar nėra supratimo, ką daryti. Norisi, kad tave laikytų protinga moterimi, o ne mergiote. Septyniolikos norisi įrodyti motinai, kad esi suaugusi, kad gali gauti vyrą, esi pakankamai pasiruošusi rūpintis vyru ir namais. Tau nemalonu, kad vyrai tik ir galvoja, kaip pakišti rankas po drabužiais. Kodėl septyniolikmečiai berniukai rimtai negalvoja apie gyvenimą ir apie ateitį? Negi jie nežino, kas jų laukia? Gyvenime yra nedaug dalykų, rimtesnių, labiau vertingų ir kartu sutrikusių kaip septyniolikmetė mergaitė. Bet būdama trisdešimt aštuonerių jau neprivalai prieš savo motiną rodytis suaugusi. Trisdešimt aštuonerių jau žinai, kad rūpintis namais ir vaikais — nedidelis pasiekimas. Tik paprasčiausia rutina. Vėl ir vėl skalbi kojines, suki galvą, kuo pamaitinti. Tas pat ir tas pat. Trisdešimt aštuonerių nori būti geidžiama ir galvoji, kur pasidėjo visi tie septyniolikmečiai berniukai, negalėję nulaikyti rankų. Vos mergaitė pražysta, panori truputėlį džiaugsmo, žiūrėk — ji jau ir ištekėjusi už kokio vyro, kurio vienintelis troškimas miegoti iki pietų, o po jų — iki vakaro. Kur pasideda visa jo energija? Jo geismas?"

Kartais Džekei atrodydavo, kad vyras ir moteris nesuderinti. Ištekėjusi už Čarlio, iš pat pradžių norėjo įrodyti, kad ją vesti buvo verta. O tai suprato kaip virimą, Čarlio drabužių skalbimą ir lyginimą bei, žinoma, skraidymą. Jai labai norėjosi padaryti jam įspūdį skraidymu. Bet jei Džekė norėdavo praleisti popietę lėktuve, Čarlis ją norėdavo praleisti lovoje.

Po daugelio metų Džekė pasijuto tokia,

koks tuomet, jos jaunystės metais, buvo Čarlis. Ji jau parodė save pasauliui. O dabar būtų nieko prieš praleisti popietę lovoje su vyru.

Aišku, ne su šituo vyru. Šis vyras, šis labai jaunas Viljamas Montgomeris, neįskaičiuojamas. Jai reikėjo pasiieškoti... tinkamesnio. Taip, tai teisingas žodis. "Tinkamas" reiškė deramo amžiaus, socialinės kilmės... deramas viskuo. Tas, kuris vestų ją gyvenimo taku. Taip, tikra tiesa. Vyresniam vyrui užtektų išminties padėti moteriai. Šitaip pagalvojusi, Džekė suprunkštė. Ji jau turėjo vieną vyrą, labiau tikusį į tėvus. Trečio tėvo gyvenime jai nereikėjo.

Džekė papurtė galvą, vydama visas mintis."Tiesiog mėgaukis dėmesiu", — tarė ji sau. Kaip pradinės mokyklos mokinukai įsimyli savo mokytoją, taip ir Viljamas manė įsimylėjęs vyresnę moterį. O ji buvo pakankamai suaugusi, kad galėtų vadovauti jų santykiams.

Šypsodamasi bei jausdamasi suaugusia moterimi, Džekė nusikabino laisvas gabardino kelnes, užsivilko dirbtinio šilko marškinius su kišenėmis, o ant pečių užsimetė didelį baltą megztinį. Vos ne vos užtraukė kelnių užtrauktuką, bet sagų užsegti negalėjo. Šiek tiek ilgiau nei paprastai sugaišo veidui ir plaukams, bet rado pasiteisinimą: visos moterys dabinasi kur nors išeidamos. Ji pamiršo, kiek kartų juokėsi iš moterų, pasidariusių šukuosenas prieš skridimą lėktuvu. Tik valanda smėlio audros ir gali nelikti ne tik šukuosenos, bet ir plaukų.

Džekė nuėjo į gyvenamąjį kambarį. Viljamas buvo užsiėmęs: jis tvarkė jos rašomojo stalo stalčius. Jai aiktelėjus, vyras atsigręžė ir pasakė, kad ji gražiai atrodanti. Jo akys sakė, kad jis nemelavo.

— Gal paliksi mano stalčius ramybėje? — piktai paklausė moteris.

Viljamas kaip tik sagstė jos marškinių sagas.

— Ar stalčiai tavo sagose?

— Dar ko! — sušuko šokiruota, lyg mokinukė prastame romane. — Kada tu pradėsi elgtis deramai?

— Tai priklauso nuo to, ką tu laikai deramu elgesiu?

— Elkis, kaip aš sakau.

Tuomet vyriškis pasilenkė prie pintinėlės, pasikabino ją ant rankos, o kita ranka paėmė Džekę už rankos.

— Tuoj pat, kai pasakysi, kas tiks man, — atšovė jis, neleisdamas jai nieko atsakyti į tą nesąmonę. — Ar tikrai pakelsi kelionę?

Nors ji žinojo, kad Viljamas turi omeny jos sužeidimą, bet kažkodėl tas klausimas ją užgavo. Gal jis manė, kad ji per sena iškylauti? Galbūt jai dera sėdėti supamoje kėdėje.

— Aš aplenksiu tave, miesto berniūkšti. Kol tu krebždenai plunksnakotį, aš jau viską žinojau apie lėktuvus, išėminėjau variklius iš...

Ji nutilo, nes Viljamas juokėsi. Džekė grėsmingai primerkė akis, bet tuo dar labiau jį prajuokino.

— Gana, Tarzanai. Eime, — tarė jis. Paėmė ją už parankės ir nuvedė prie durų.

Kas galėjo pagalvoti, kad mažasis Bilis Montgomeris užaugęs mėgs juoktis. Tegul jam ir nepatiko skraidyti žemyn galva, bet ar daugeliui žmonių toks skraidymas atrodytų juokingas? Tačiau Viljamas juokėsi iš kitų dalykų.

Jo humoro jausmas buvo vaikiškai paprastas, nors Džekei patiko pašaipėlės, kuriomis žmonės persimesdavo bare, o kartais ir tiesiog patraukdavo per dantį. Viljamas pastebėjo jos pyktį, kad, paklausęs apie jos galėjimą iškylauti, iš tiesų omeny turėjo jos amžių. Kai dabar jie kopė į kalną, jis apsimetė esąs senas ir pavargęs, leido jį tempti. Apsimestiniai Viljamo "alpimai" leido ją fiziškai jausti. Čia jam "reikėjo" pasilaikyti už jos rankomis, čia padėti galvą ant peties, čia veidu įsikniaubti į jos kaklą. Džekė liepė jam liautis, bet jos žodžiuose ir gestuose buvo tiek jėgos kiek nendrėje.

Džekė leido sau neapsimetinėti, nes jai patiko toks žaidimas su Viljamu. Jai trūko mažo vaiko ir jaunos moters žaidimų. Viljamas buvo teisus, sakydamas, kad ji darė viską, ką norėjo, teisiog buvo suaugusi ir nepriklausoma. Kartą motina ją piktai paklausė: "Džeke, ar tu kada nors elgsies kaip vaikas?"

Ar gali žmogaus metai eiti atgal? Ar užuot senęs, jis gali jaunėti? Kai Džekė mokėsi mokykloje, visi vaikai norėjo gerai praleisti laiką ir žaisti. O ji skyrėsi nuo jų visų. Džekė galvojo apie ateitį, norėjo ištrūkti iš mažo miestelio ir ko nors pasiekti gyvenime. Kitos mergaitės svajojo ištekėti ir būti geriausiomis žmonomis pasaulyje. Džekė tuomet arogantiškai juokėsi iš jų.

Jai trūko žaidimų. Trūko Čarlio asistavimo. Medaus mėnesį jiedu praleido skraidydami. Tada jis buvo jos mokytojas. Tada tas patiko. Bet dabar Džekė norėjo ne lėktuvo, o... uostyti rožes.

Viljamas juokino. Jis vaikėsi ją aplink medį, visaip erzino. Į pavakarę išskleidė patiesalą ant saulės įšildytos uolos ir jie susėdo pasigrožėti vaizdu. Iš krepšio vyriškis išėmė vyno, sūrio, duonos, keptos vištienos, garstyčių, supjaustytų pomidorų, šalto limonado. Tikra puota.

Džekė atsišliejo į įšildytą akmenį ir šį kartą leido Viljamui ją aptarnauti.

— Visą dieną įtemptai galvojai, — pasakė, pildamas jai raudono vyno.

— Nepakenčiu, kad žinai, kas vyksta mano galvoje.

Kiek patylėjęs, jis paklausė:

— O gal pasakytum, kas tavo galvoje?

Džekė nieko nenorėjo jam sakyti. Visą laiką galvojo, kad tai, kas yra tarp jų, turi pasibaigti. Ir nereikia suartėti dar labiau nei dabar. Bet iš tiesų Viljamas darėsi vis artimesnis.

— Galvojau apie tai, ką vakar pasakei.

— Džeke, — pradėjo vyras, bet jai pasirodė, kad jis nori atsiprašinėti, todėl mostelėjo ranka neleisdama jam kalbėti.

— Ne, nieko nesakyk. Aš nusipelniau visko, ką tu vakar pasakei. Kai buvau vaikas, vis atrodė, kad turiu būti geriausia, jaučiau, kad man pasiseks. Tada niekas neįtarė, kad norėjau elgtis kaip ir kiti vaikai. Bandžiau. Stengiausi pritapti prie kokios grupelės, po pamokų su kitais traukdavau į vaistinę išgerti sodos vandens ir paflirtuoti su berniukais. Bet kažkodėl man atrodė, kad darau ne tai, ką reikia.

Ji gėrė vyną ir stebėjo prie pat žemės šviečiančią saulę.

— Pažįsti mano draugę Terę Pelman? Tada aš ją mažai pažinojau, bet labai pavydėjau. Mokykloje ji buvo populiari. Visada apsupta berniukų. Be to, išmanė apie paskutinę madą, rengėsi madingai. Norėjau būti kaip ji. Troškau, kad mane įsimylėtų mokyklos futbolo komandos kapitonas. Bet taip nenutiko. Įsivaizduoji, ką tuomet išgyvenau?

— Taip, — atsakė Viljamas.

Džekė žinojo, kad jis suprato. Ji prisiminė, kiek kartų kiti vaikai erzino Viljamą dėl to, kad sekiojo jai iš paskos. Prisiminė, kaip Viljamo vyresnis brolis primušė porą berniukų, kai tie kažką pasakė apie Viljamą. Nors pats Viljamas ir nepasiskundė, bet mažesnė sesutė nugirdo, ką jie sakė apie Viljamą, ir viską perdavė anam broliui.

Po to Džekė Bilio nematė keletą dienų, todėl užsuko pas jį į namus. Ne, ne pasimatyti su Biliu, o žinoma, ką nors padėti jo mamai.

Paėmęs grėblį, dvigubai už save didesnį, Viljamas grėbstė lapus didokoje pievelėje prie Montgomerių namo, o vyresnis gražus juodaakis brolis miegojo po medžiu. Bilis jai nieko nepasakė, kas įvyko, todėl ji prižadino brolį ir liepė pasakyti. Bilio nepaveikė nei jos ūgis, nei amžius, o brolis viską jai išplepėjo. Kai Džekė išgirdo, kas įvyko paskui, negalėjo nesijuokti. Bilio brolį nubaudė už tai, kad primušė tuos ketveriais metais už Bilį vyresnius berniukus. Jis turėjo išgrėbstyti visą pievelę. Bet visą bausmę už brolį atliko Bilis.

Dabar, po daugelio metų, Džekė žvelgė į Bilį, suaugusį vyrą, ir paklausė:

— Ar vis dar grėbstai lapus?

Ji beveik matė, kaip skriejo jo mintis, stengiantis ką nors prisiminti. Paskui jo veidas nušvito. Jis šypsojosi, o akyse šokinėjo žiburiukai.

— Žinau, brolis tada įsižeidė, bet aš — ne. Juk viskam pakanka laiko. Tik kiti vaikai elgiasi kvailai šokinėdami nuo vieno darbo prie kito. Gyvenime reikia planuoti, o planavimas yra malonumas. Nors jie tikriausiai manė, kad esu bukaprotis. Bet aš visada planuodavau, ką veiksiu ryt, poryt ir dar kitą dieną. — Jis valandėlę patylėjo. — Gyvenime supratau dar kai ką, ko nežino kiti — jei ką labai labai planuoji, tai gali pasiekti nepasiekiamą.

— Taip, — atsakė Džekė, bet nepaklausė, ką jam pavyko pasiekti. Ji nenorėjo išgirsti atsakymo. — Mudu abu buvome kitokie. Aš nepritapau prie draugių ir pradėjau riesti nosį, sakydama, kad man jų nereikia.

— Ir tada tu įsimylėjai, — tyliai tarė jis.

— Čarlį? — jos balse nuskambėjo abejonė.

— Šį tą svarbesnį nei Čarlis.

— A, lėktuvus, — nusišypsojo ji. — Žinai, visąlaik maniau, kad lėktuvai yra vyriškos padermės, bet ilgainiui mano nuomonė pasikeitė. Lėktuvų aš visai nenoriu užkariauti, tik draugauti.

— O su vyru — ne?

Ji žvelgė į horizontą ir nieko neatsakė.

— Ką veiksi gyvenime toliau, Džeke? — paklausė Viljamas.

Ji nepažvelgė į jį, bet balsas buvo aistringas:

— Aš pasikeičiau, tik nežinau kaip. Prieš daug metų norėjau užkariauti pasaulį. Tada puikiai žinojau, ko noriu ir kaip tai pasieksiu. Aš pasiekiau viską, apie ką svajojau, o dabar nežinau, ką daryti toliau. Viena mano dalis pyksta, kad pasaulis sukasi toliau, o aš trypčioju vietoje, bet kita dalis kaip tik nori sėdėti ir laukti. Toji dalis norėtų auginti rožes ir...

Džekė staiga nutilo ir siurbtelėjo didelį gurkšnį vyno.

— Vaikus, — užbaigė jis stebėtinai tiksliai.

— Juokinga! Ar žinai, kad dvi mano klasiokės jau sulaukė vaikaičių. Ką aš darysiu su vaikais? Beje, ar koks nors mano amžiaus vyras norėtų kurti šeimą? — Ji nutilo supratusi, kad per daug kalba. Šeima gyvenime jai nebuvo visų svarbiausia. Ji per daug domėjosi lėktuvais ir rūpinosi Čarliu, kad dar galvotų apie krūvą vaikų. Dabar troškulys pamatyti pasaulio buvo numaldytas, tačiau būti pasaulio dalimi vis tiek norėjo. — Manau, kad man reikia visko. Noriu visko, ką gali pasiūlyti gyvenimas. Nenoriu ką nors prarasti, bet trokštu pridurti tai, ko dar neturiu.

Viljamas šypsojosi. Saulės nutviekstas jo veidas buvo nuostabiai gražus.

— Negaliu tau duoti visko, bet galėčiau tave vesti ir padovanoti tiek vaikų, kiek tu norėtum.

Džekė žinojo, kad jis sako rimtai. Jos burna išdžiūvo, o kažkas viduje ragino ištarti "taip". Kaip ir tada, kai pirmą kartą gyvenime pamatė lėktuvą. Nors ji nieko neišmanė apie gyvenimą, nenutuokė apie pasaulio žiaurumą, bet žmonės, dar nematę jos, galėjo vertinti ją ir jos galimybes. Dabar buvo vyresnė, patyrusi nemažai skausmo kaip, beje, ir džiaugsmo, ir gerai suvokė, ką gali pasakyti žmonės. Jeigu ištekėtų už Viljamo, jie neįžvelgtų nieko daugiau, tik amžiaus skirtumą.

— Neatsakyk, — prisivertė jis nusišypsoti. — Aš tik šiaip pamaniau.

— Taip. — Ji bandė paslėpti nuo jo akis. — Mes per daug rimti. Geriau pagalvokime apie mano virtuvę. Tu turi sutvarkyti viską taip, kaip aš buvau sutvarkiusi. Ir mano rašomąjį stalą taip pat.

— Cha! Ar žinai, kad tavo rašomojo stalo stalčiuje radau pakelį adatų ir siūlų ritę, o siuvimo krepšyje — sąvaržėlių?

Džekė nežinojo, bet neabejojo, kad būtent taip ir buvo, kaip jis sakė. Kartais žmogus gali turėti tiek darbo, kad padėtų daiktus bet kur. Pagaliau, tai visai nesvarbu.

— Man nerūpi, kur aš pasidedu daiktus savo namuose.

— Jie tik laikinai tavo. Ar aš tau sakiau, kad visi Eternity namai ir visa žemė priklauso man?

Džekė nusikvatojo. Tik Montgomeris tokiu tonu galėjo pasakyti, kad jam priklauso miestas.

— Vadinasi, savininku tapai per dvidešimt pirmąjį gimtadienį? — pajuokavo ji, bet Viljamui paraudus suprato, kad atspėjo teisingai, ir vėl nusikvatojo. — Bet kas kitas, būdamas tavo vietoje, paprašytų kelionės aplink pasaulį, dvaro ar deimantų vėrinio. O ko paprašė rimtuolis Viljamas? Mirusio miesto? Apleisto, beverčio seno miesteliūkščio, kurio žmonės nenorėjo dar tada, kai jis nebuvo miręs. Kas privertė tave prašyti jį nupirkti?

Jis įdėmiai pažvelgė į ją.

— Čia galima įrengti aerodromą. — Jo atsakymas buvo paprastas, bet iškalbingas. Jis juk visada planavo — tas aerodromas buvo jai. Dar kai ji buvo ištekėjusi už kito ir visai neketino sugrįžti į gimtinę, Viljamas planavo ją sugrąžinti. Kaip jis ten sakė? Jei ką labai planuoji, tai gali pasiekti ir nepasiekiamą. Ar ji šiandien čia todėl, kad jis to labai norėjo ir rimtai planavo jos sugrįžimą?

Moteris nusišypsojo jam. Klostysis tarp jų reikalai, ar ne, bet ji negalėjo nejausti pasitenkinimo. Čarlis niekada jos nemergino, o visada vertė jaustis taip, tarsi padarė paslaugą ištraukęs ją iš Čendlerio. Jis tik vis daugiau ir daugiau krovė Džekei. O čia buvo žmogus, daug metų planavęs ją laimėti.

— Tu per daug mane vertini, — tyliai tarė ji. — Verti jaustis taip, tarsi būčiau pats vertingiausias objektas pasaulyje.

— Taip ir yra.

Viljamo balsas buvo toks nuoširdus, kad nė pati nežinojo, ar sutriko, ar buvo patenkinta tokiu atsakymu. Galbūt ir taip, ir taip. Galiausiai ji vos įstengė jam ištarti:

— Ačiū.

Aštuntas skyrius

“Tai ir yra dangus”, — pamanė Džekė. Taip gera, kaip gera gali būti gyventi. Ji tysojo ant gražiosios sofos ir stengėsi klausytis Viljamo įjungtos radijo programos, nors iš tikrųjų stebėjo, kaip jis blizgino nemažą krūvą jos ir savo batų. Džekė skundėsi, kad jai nepatiko jo tikslumas, bet gal reikėtų susitvarkyti siuvimo krepšį ir vietoj sąvaržėlių padėti žirkles.

Lauke lijo. Vėsų vakarą kalnuose Viljamas užkūrė židinį. Jis leido jai gulėti, įsisupus į storą antklodę, ir nieko neveikti, tik tyliai klausytis radijo. “Ir dar stebėti jį”, — pagalvojo Džekė. Kas galėtų manyti, kad toks proziškas vyro, blizginančio batus, paveikslas ją taip paveiks? Šis paprastas jo darbas vertė ją norėti ne vien tik bučinių. Džekė suprato, kad laimingai santuokai neužtenka vien aistros. Reikia dar visokių mažmožių. Jeigu reikia ką nors surinkti, ar gali vienas skaityti instrukciją, o kitas konstruoti? Kiek Džekė buvo patyrusi, vyras nenorėtų, kad moteris įsakinėtų. Negi dėl to barsies? Ginčai sugadintų visus vakarus.

Džekė žinojo, kad neužtenka dviem žmonėm įsimylėti, bet dar reikia sutarti kasdieniniame gyvenime, sugebėti gyventi taikiai ir sutartinai.

O su Viljamu buvo visai lengva gyventi. Tik reikėtų nekreipti dėmesio į kvailas idėjas dėti daiktus sugalvota tvarka. Jis labai paprastas. Išalkęs nelaukdavo, kol moteris paruoš karšto, gardaus valgio, tarsi jam pačiam toks darbas būtų užgintas. Be to, nesitikėjo, kad visus darbus atliks viena pati. Štai dabar jis blizgino Džekės batus. Tokį darbą ji dirbo gal porą kartų per savo gyvenimą. Kas ten žiūrėdavo į jos batus? Kiti lakūnai? Čarlis? Lėktuvai?

Vyro balsas privertė pakelti galvą.

— Džeke, — ištarė tokiu nekaltu balseliu, kad Džekė iškart pastatė ausis. Tikriausiai padarė kažką, ko neturėjo arba dar tik ketino daryti. — Tvarkydamas tavo rašomojo stalo stalčius, radau šį tą įdomaus.

— O? Ir kas ten buvo? Radai žirklutes, padėtas per pusę colio ne toje vietoje?

Viljamas negirdėjo jos sarkazmo. Jam rūpėjo stambesnė žuvis, o ne kilbukas.

— Radau laišką. Tai nacionalinio žurnalo prašymas parašyti ką nors apie skraidymą.

— A, — tarstelėjo Džekė, svarstydama, kaip jį atitraukti nuo šitos temos.

Pagrindinis šito vyro tikslas buvo įbrukti ją į istorijos knygas. Jeigu to nepasieks, įkalbėjęs ją dalyvauti varžybose, tai gal pavers rašytoja?

— Manau, kad ši mintis puiki, — tęsė jis toliau nekaltu balsu. — Tai, ką tu žinai apie lėktuvus, yra neįkainojama. Tu gali daug padėti naujai moterų kartai. Gali patraukti tas merginas skraidyti. Savo patyrimu gali pasidalyti su visa tauta.

— Jeigu jau aš tokia teigiama, tai gal man iš viso nereikia sėsti į lėktuvą. Galėčiau išskleisti sparnus ir skristi tiesiai į dangų.

Ir vėl Viljamas nekreipė dėmesio į Džekės žodžius.

— Žvilgtelėk! Nita Stinson, Skraidanti Mašininkė, rašo apie savo pirmąjį skrydį. — Viljamas tyrinėjo straipsnį. — Net mašininkės skraido, o po to rašo į žurnalą. Bet juk tu — lakūnė.

— Tavo žiniai, Nita buvo mano draugė. Ir ji — puiki pilotė. — Džekės balsas nuskambėjo priešiškai, tarsi būtų pasiruošusi kovoti už savo draugę.

— Atleisk. Nenorėjau tavęs užsipulti. Pamiršk, kad laikau tave geriausia lakūne ar lakūnu pasaulyje, netgi geriau skraidančią už angelą Gabrielių.

Kai Džekė pažvelgė į jį, Viljamas nusišypsojo. Moteris suprato, kad jis neatstos.

— Na, kaip? — paklausė jis. — Gal pamėginsi parašyti?

Tada ji bejėgiškai iškėlė sutvarstytą ranką ir parodė, kad tokios užduoties dabar atlikti neįstengs.

Bet Viljamas stvėrė popieriaus lapą bei rašiklį.

— Sakyk man, ką turiu rašyti. Aš viską užrašysiu.

— Skraidyti malonu. Man patinka. Jūs turėtumėte taip pat pabandyti.

— Liaukis, Džeke. Būk rimta. Juk turi ką pasakyti milijonams jaunų moterų, kurios domisi lėktuvais.

Ji valandėlę pagalvojo, paskui nusišypsojo:

— Taip, turiu šį tą pasakyti. Ar jau pasiruošei rašyti?

Patenkintas Viljamas rašė Džekės žodžius:

"Visą gyvenimą moteris žmonių akyse lieka tuo, kuo buvo iš pradžių. Net jeigu ji taptų prezidente, žmonės kalbėtų: "Buvusi registratorė panelė Džons dabar tapo prezidente". Tarsi norėtų pasakyti, kad ji iššoko aukščiau bambos, bet jiems liko tik registratorė. O jeigu prezidentu taptų koks vyras, žmonės kalbėtų:"Ponas Džonsas, dirbęs pašte, dabar prezidentas". Tarsi norėtų pasakyti, kad štai ko pasiekė anksčiau laiškus skirstęs vyras. Skirtumas tarp vyro ir moters labai akivaizdus".

Baigusi pirmą pastraipą, Džekė valiūkiškai nusišypsojo. Ji neketino rašyti saldžių, pagražintų straipsnių, kad tik įtrauktų moteris į aviaciją. Moteris, norinti skraidyti, turėtų būti tvirta, nes vyrų lakūnų akimis, ji ne tiek kompetentinga ir protinga, kad galėtų sėkmingai skraidyti.

— Ar šitai tu turėjai omeny? — saldžiu balsu paklausė ji.

— Taip, šitai. Bet nemanau, kad žurnalui patiks. Na, gana. Aš išalkau. Geriau pasiginčykime, kas pjaustys tau maistą. Man patinka laimėti tokiu atveju.

Juokdamasi Džekė leidosi nuvedama į virtuvę.

Kitą rytą Džekė pabudo puikiai jausdamasi. Kol kas dar nereikėjo priimti sprendimo dėl Viljamo iškraustymo. Ji juk buvo ligonė. Na, gal ne visai ligonė, bet be jo pagalbos neišsivertė. Kai pagerės, ji, žinoma, leis jam išvykti, bet dabar ramia sąžine galėjo pakęsti jo buvimą. Tai ir viskas, kas buvo tarp jų.

Nuostabus sekmadienio rytas! Viljamas iškepė blynelių su mėlynėmis, gausiai sulaistė juos sviestu ir sirupu. Jie juokėsi kaip vaikai. Keista, kad du suaugę galėjo elgtis taip vaikiškai. Viskas, ką jie darė, atrodė labai protinga, bet kartu ir juokinga. Negalėjo prisiminti, kad būtų tiek daug juokusis netgi vaikystėje. Džekė tada manė, kad pasaulis meta jai iššūkį, ir ruošėsi užkariauti pasaulį. O Viljamas, atrodo, siekė užkariauti ją. Kad ir kaip ten buvo seniau, viskas praėjo. Dabar jiedu jautėsi laisvai drauge ir buvo laimingi.

Po pusryčių Viljamas mazgojo indus, o Džekė, rodydama, kad jai labai skauda ranką, šluostė. Kai indai buvo suplauti, jiedu nuėjo į svetainę, kur Viljamas pasiūlė jai paskaityti komiksus. Atrodė visai natūralu, kad ji atsidūrė jo glėby, nes abu žiūrinėjo paveiksliukus iš vienos knygos. Ir dar ji valgė obuolį ir davė atsikąsti jam. Kąsnelis jai, kąsnelis jam. Tiesiog rojaus scena.

Automobilio signalas ir čiuožiančių padangų garsas sukėlė siaubą Džekei.

— Tai Terė, — išsigandusi tarė ji, tarsi būtų įvykęs pats blogiausias dalykas. Tą pačią minutę ištrūko iš Viljamo glėbio ir atsistojusi dairėsi po kambarį. Visur jautėsi Viljamo buvimas.

— Kas tau darosi? — paklausė jis, net nesujudėjęs ant sofos.

— Tai Terė, — vėl pakartojo Džekė, tarsi du žodžiai būtų paaiškinę viską. Prie fotelio buvo Viljamo šlepetės. Šalia siuvimo krepšio mėtėsi jo marškiniai su nuplėšta kišene, kurią ji buvo prižadėjusi prisiūti. Ant kavos staliuko buvo trys žurnalai su jo pavarde. O netoli ant durų vagio kabojo jo apsiaustas.

Išsigandusi ji puolė rankioti jo daiktus. O jei Terė sugalvos žvilgtelėti į jos drabužių spintą? O gal į sandėliuką? Džekė su daiktais pasuko į miegamąjį ir sustojo. Ten kaip tik buvo blogiausia vieta Viljamo daiktams slėpti.

Viljamas ramiai priėjo ir paėmė daiktus.

— Pats jais pasirūpinsiu, — švelniai tarė.

Jo balsas nuskambėjo taip, kaip nenorėjo išgirsti. Be jokios abejonės, ji užgavo jo jausmus, bet dabar apie tai negalvojo. Vėliau nuramins jį.

— Terė gali pamanyti, kad aš gyvenu su kokiu nors vyru, — aiškinosi, norėdama melu pridengti savo elgesį.

Vos žvilgtelėjusi į Viljamą, pastebėjo, kad jis ja nepatikėjo. Jis suprato, kad ji sutriko todėl, jog vyriški daiktai netinka jos kambary, nes priklausė "nederamam" daug jaunesniam vyrui, kurį ji varžosi pristatyti savo draugei.

Džekė zujo po kambarį ieškodama dar kokių nors Viljamo pėdsakų. Ji negalvojo, ką darė. Apsimetė, kad nori išgelbėti savo garbę dėl kito vyro.

Ji pažvelgė į jį, vis dar stovintį pilnomis rankomis savo daiktų.

— Galbūt tu...

— Žinoma, — suprato Viljamas, apsisuko ir nulipo laiptais.

Dar norėjo jį pašaukti, bet į lauko duris pabeldė. Džekė nuėjo atidaryti.

— Kas tau yra? — paklausė Terė. — Jau ketvirtą kartą beldžiu. Tik šįryt išgirdau apie tave ištikusią nelaimę. Kodėl man nepaskambinai? Gal būčiau galėjusi atvažiuoti tavęs prižiūrėti.

— Labai malonu iš tavo pusės. Bet jaučiuosi puikiai. Tikrai.

Terė žengė paskui Džekę į kambarį ir apsidairė. Netgi Džekės akimis žiūrint, kambarys atrodė kitoks: daug tvarkingesnis ir erdvesnis, — nors jame ir neliko įrodymų apie kito asmens buvimą.

— Kažkas čia vyksta, — tarė Terė ir įdėmiai pažvelgė į draugę. — Kas?

— Nieko, — atsakė Džekė, bet vidury trumpo žodelio turėjo atsikrenkšti. Net jai pačiai buvo aišku, kad meluoja.

— Mmm, — tarė Teri, ne itin patenkinta. — Ką veikei šią savaitę? — paklausė ir, lyg būtų labai pavargusi, plumptelėjo į didelį minkštą fotelį. Jos vyras vėl metė darbą, ir jiedu smarkiai susikivirčijo. "Darbas tau — ne raktų ryšulys, kad imtum ir pamestum nei iš šio, nei iš to!" — prikišo ji jam. Bet kas buvo paskui, geriau neprisiminti. Aplankyti Džekės ją išleido tik todėl, kad ji susižeidė. Bet apie savo gyvenimą ji nenorėjo kalbėti. Nenorėjo apie jį net galvoti. O štai Džekės gyvenimas nuostabus. Ji turėjo viską, ką tik galima turėti. Ji pakišo ranką po pagalvėle, norėdama ją pataisyti, kad nejaustų mėlynės ant šlaunies, ir užčiuopė slyvos didumo gniužulą. Ištraukė jį, o ten... susukta vyriška kojinė!

Ji sutriko. Kai paraudusi Džekė ištraukė iš jos rankų kojinę, Terė ėmė juoktis.

— Tu buvai su vyru, — tarė. — Štai kodėl ne iš karto įsileidai mane. Oi, sakyk, kas jis.

Atrodė, kad net nevykusios vedybos neišgydo moters nuo svajonių apie meilės romaną. Nors jos pačios vyras buvo netikęs, Terė šventai tikėjo, kad kur nors yra riteris spindinčiais šarvais, skirtas būtent jai. Dabar, išvydusi Džekės veide sutrikimą, ji ėmė ją spausti.

— Kas jis? Negaliu patikėti, kad kažkas atsirado tavo gyvenime, o tu slepi nuo manęs. Mieste negirdėjau jokių apkalbų. Kas tas paslaptingas vyras?

— Jokio vyro nėra, — atsakė Džekė. — Gal norėtum arbatos?

— Žinoma, bet dar daugiau informacijos.

Džekė vos susilaikė neišrėžusi, kad tai, kas vyko jos gyvenime, ne Terės reikalas. Bet juk Terė čia niekuo dėta. Todėl Džekė iš paskutiniųjų stengėsi neprarasti kantrybės ir atsakyti į visus Terės klausimus.

— Kokios norėtum arbatos? — pasitikslino ji ir taip stipriai suspaudė skardinę su arbatžolėmis, kad net krumpliai pabalo.

— Tokios, kokią geria jis, — šyptelėjo Džekei Terė.

— Ko nors ieškai? — paklausė Terės sūnaus Viljamas.

Iš pirmo žvilgsnio "berniukas" nieko blogo nedarė, tik vaikščiojo aplink lėktuvą angare. Bet

Viljamas žinojo viską, kas darėsi Čendleryje. Pelmanai buvo menkystos, tinginiai, kvailiai. Viljamas nepasitikėtų tuo peraugusiu slunkiumi net bažnyčioje.

— O ką jūs čia veikiate? — suraukė antakius "berniukas". Jis buvo savotiškai gražus: storos lūpos, gilios akys, bet pasipūtimas ir kvailumas suteikė veidui atšiaurumo. Atrodė, kad jis būtinai duos atkirtį kiekvienam, kas jį užkabins.

Staiga jo veidas nušvito. Jis atrodė patenkintas savimi, kaip būtų patenkinta beždžionė, išsprendusi mokslininko iškeltą problemą.

— Jūs su ja? Taip?

— Atsiprašau. Nesuprantu. — Viljamas nebuvo visai tikras, kad čia aštuoniolikmetis Laris Pelmanas.

— Na, su Džeke. Suprantate, — jis stuktelėjo alkūne Viljamui, tarsi jiedu būtų buvę suokalbininkai ir geriausi draugai. — Ji krito man į akį. Mama sako, kad ta lakūnė mačiusi pasaulio. Todėl neabejoju, turėtų išmanyti tuos dalykus. Suprantate, apie ką aš...? — mirktelėjo jis Viljamui. — Kad ji dariusi tai, apie ką Čendlerio panelės net negirdėjusios. Dabar toji Džekė apsigyveno nuobodžiame užkampyje ir miršta be šito. Manau, galėčiau jai suteikti tą malonumą. Na, ji sena ir būtų dėkinga turėdama lovoje išmanantį vyrą. Po šitiek laiko, praleisto su užsienio vaikinais, turbūt trokšte trokšta šito. Žinoma, kadangi jūs Montgomeris ir visa kita, leisiu jums būti pirmam. Bet kadangi užleidžiu ją jums, nors pirmas pamačiau, ko ji verta, gal už tai duotumėte darbo man ir tėčiui. Ką nors nesunkaus, kaip draugas. Ką jūs pasakytumėte?

— Ar nematei mano batų?

Išsigandusi, be žodžių Džekė atsigręžė į virtuvės duris: ten stovėjo Viljamas, kurio veido išraiška buvo lyg mažo suglumusio berniuko. Ji trisdešimt minučių įtikinėjo Terę, kad jos gyvenime tikrai nėra jokio vyro, o tuo labiau iš Čendlerio. Ir še tau! Viljamas klausia, kur jo batai.

Džekė norėjo rėkti ant jo, bet suprato, nors ir ką sakys, bus tik blogiau. Nepraeis nė valanda po Terės išvažiavimo, o visas Čendleris klegės, kad senutė Džekė užmezgė meilės romaną su jaunuoju Montgomeriu.

— Ar tik ne Bilis Montgomeris? — tarė Terė. — Visą amžinybę nemačiau tavęs. Ką čia veiki?

Džekei užėmė kvapą. Ką Viljamas atsakys? Negi pasakys tiesą? Kad vėl sekioja paskui Džekę, kaip darė būdamas vaikas?

— Mes su Džeke pradedame bendrą verslą.

— Kaip gerai. O kaip laikosi mamytė? Tėvelis?

Kol Viljamas atsakinėjo į Terės klausimus, Džekė jį apžiūrinėjo. Paprastai jis būdavo labai tvarkingas, o dabar — susivėlęs, skruostas patamsėjęs, tarsi ten tuoj tuoj atsiras mėlynė. Jo dešinės rankos krumpliai buvo nudaužyti ir vos vos kraujavo. Pastebėjęs Džekės žvilgsnį, jis paslėpė ranką už nugaros ir toliau kalbėjosi su Tere apie savo šeimą.

— O kaip tau sekėsi mokytis? — toliau klausinėjo Terė.

Tik dabar Džekei dingtelėjo, kad Terė net nepagalvojo, jog Viljamas gali būti tas vyras, su kuriuo Džekė susitikinėja. Terė šnekučiavosi su Viljamu taip, kaip paprastai suaugę kalba su vaikais. Vieną akimirką Džekei pasirodė, kad Terė tuoj paklaus, ar jis nepamiršo išsiplauti ausų šį rytą.

— Vadinasi, tu dabar slaugai Džekę, — suprato Terė. — Labai gražu iš tavo pusės. Ypač kai turi savo gyvenimą. Paskui tokį gražų vaikiną turbūt laksto koks šimtas mergaičių.

— Mažiau, — ramiai šypsojosi Viljamas.

Tokia jo šypsena siutino Džekę. Šitaip mažas berniukas šypsosi vyresnio amžiaus moteriai, norėdamas pasirodyti esąs geras.

Lauke pasigirdo automobilio signalas. Matyt, Terės sūnelis davė ženklą, kad jo motinėlė ruoštųsi namo. Ir tučtuojau važiuotų.

— Jei tau reikės pagalbos, Džeke, duok man žinią, — aiškino Terė, vilkdamasi apsiaustu, kurį maloningai laikė Viljamas. — Tu visada buvai džentelmenas, Bili. Tiesa, Džeke? Prisimeni, koks jis buvo mandagus berniukas?

Džekė nieko neatsakė. Ji nenorėjo prisiminti, kad Viljamas buvo mažas berniukas.

— Žinoma, kad prisimeni, — Terė atsakė už Džekę. — Buvai jo auklė. Jis buvo lipte prilipęs prie tavęs. Judu elgėtės lyg tikri padaužos. Kaip gražu, Bili, kad dabar, kai to reikia, tu prižiūri Džekę. Na, gerai. Perduok linkėjimus tėveliams. O galbūt norėtum draugauti su mano berniukais.

— Taip, — bjauriai tęsdama ištarė Džekė. — Gal mes supažindinkime juos. Smėlio dėžėje. O gal nuveskime į cirką. Galėtų pajodinėti ant dramblių ir pasivaišinti ledinukais.

Terė atrodė nustebusi ir sutrikusi.

— Džekei skauda ranką, — tarė Viljamas ir dar labiau supykdė Džekę. — Todėl ji jaučiasi lyg nesava.

— Palydėk mane iki automobilio, — paprašė Terė Džekės.

Prispaudusi rankas prie šonų, Džekė sekė paskui draugę iki automobilio. Už vairo sėdėjęs Terės sūnelis nusuko veidą į kitą pusę, bet Džekė spėjo pastebėti sukrešėjusį kruviną brūkštelėjimą nuo nosies iki skruosto.

— Tik nesugalvok vedžioti manęs už nosies, — linksmai pasakė Terė, kai jos sustojo prie automobilio. — Aš būtinai sužinosiu, kas tas vyras.

Džekė laukė sukandusi dantis, o paskui ištarė:

— Žinai, Viljamas nebe vaikas. Gal nepastebėjai, bet jis jau vyras.

Gal nereikėjo to sakyti. Terė atrodė sutrikusi.

— Žinoma, jis dar jaunuolis. Ar manai, kad užgavau jį, paklaususi apie tėvus. Tokio amžiaus vaikai jautrūs.

— Viljamas — ne vaikas! — Džekės žodžiai nuskambėjo geriau, negu tikėjosi. Kodėl ji nepajėgė tvardytis? O gal reikėjo pasakyti Terei teisybę apie tikruosius jausmus Viljamui?

— Taip, — ramiai atsakė Terė, — bet jei ką nors matei vystykluose, tai visada tą asmenį laikysi vaiku. — Ji pakreipė galvą į vieną šoną. — Kas tau darosi? Manau, labai gražu, kad Bilis rūpinasi tavimi. Tu labai dažnai jį prižiūrėdavai vaikystėje. Mokykloje visi buvo pradėję juoktis, kad mažasis Bilis visur sekioja paskui tave. — Ji liūdnai nusišypsojo Džekei ir patapšnojo ranką. — Bilis tau turbūt buvo toks artimas, kaip tavo pačios vaikas.

— Jeigu aš būčiau galėjusi dešimties metų turėti savo vaiką! — atrėžė Džekė.

Terę išgąsdino Džekės rūstumas.

— Atleisk, — švelniai tarė ji. — Manau, tu tokia, kad neturi vaikų. Nekreipk dėmesio, ką dabar pasakiau. Tiesiog puiku, kad Bilis čia. Labai malonu, jog jis rūpinasi tavimi.

Džekė neturėjo ką jai atsakyti. Visiškai nieko. Terė vertė ją jaustis lyg šimto metų senę. Anot jos, Džekė buvo tokia sena, lyg jau būtų nugyvenusi savo amžių ir ateityje neturinti ko nors tikėtis. Be to, Džekė turi būti dėkinga jaunajam Viljamui, kad padeda jai, vargšei invalidei. Tarsi Džekė ne ranką būtų susižeidusi, o dėl senatvinio artrito sėdėtų invalido vežimėlyje, ir mielasis, geraširdis Bilis Montgomeris iš pasigailėjimo vežiotų ją aplinkui.

Terė jau siekė automobilio durų rankenėlės, bet greitai atitraukė ranką, sugriebė Džekę ir nutempė ją toliau į šoną, kad sūnus negirdėtų.

— Nemanyk, kad pamiršau apie vyrą, kurį slepi nuo manęs.

— Aš jokio vyro nuo tavęs neslepiu, — piktai ir sąžiningai atsakė Džekė.

Terė vos neverkė. Džekė buvo jos gyvenimo švyturys. Dabar ji nesuprato, kuo ją užgavo. Gal Džekė sakė tiesą ir tikrai neturėjo jokio vyro. Gal Terė neteisingai suprato.

— Prisimeni, minėjau tau apie Edvardą Brauną. Jis ir vėl apie tave klausinėjo. — Ji pažvelgė į savo didelį sūnų, laukiantį automobilyje. — Vis klausia ir klausia. Tu jam patinki. Ir jis — nebloga partija.

Džekė virte virė pykčiu. Ji tylėjo bijodama pratrūkti. O Terė jos tylėjimą suprato kaip pritarimą.

— Jis puikus žmogus, Džeke, — įtikinėjo

Terė. — Našlys. Jau apie penkiasdešimt. Vaikai suaugę, todėl jokių rūpesčių su jais neturėsi. Jis pasiturintis, todėl galės išlaikyti tave, kai baigsi skraidyti.

Džekė jautė Terės žodžių potekstę: "Kai ateisi į protą ir mesi tuos kvailus lėktuvus, bus žmogus, galintis tave aprūpinti."

Terė nesuprato, kokios mintys sukosi Džekės galvoje. Jai pačiai tokia perspektyva atrodė nuostabi. Tam vyrui priklausė visos batų parduotuvės šimto mylių spinduliu. Jis turėjo gražius namus, apstatytus senoviniais baldais, paveldėtais iš tėvų. Pasiturintis vyras. Tvarkingi, gražūs namai. Terei atrodė tikras rojus. Jai jau įkyrėjo girto vyro pykčio priepuoliai, kruvinos jo muštynės su sūnumis. Jos manymu, laimė žinoti, kad nupirktas gražus trapus daiktas nebus sudaužytas per artimiausias dvidešimt keturias valandas.

— Edvardas Braunas tikrai geras vyras, — įtikinėjo ji toliau. — Jis gyvena Čendleryje penkiolika metų, ir visi jį tik giria. Niekas negirdėjo apie jį nieko skandalingo. Jo žmona buvo miela, ir jie, atrodo, labai mylėjo vienas kitą. Jau dveji metai, kai ji mirusi, ir jis labai vienišas. Visos netekėjusios Čendlerio moterys nuo dvidešimties iki penkiasdešimties nepeikia jo. Jis pasirodo tai su viena, tai su kita, bet niekas šio vyro nematė du kartus su ta pačia. Bet apie tave klausė keletą kartų. Pasakiau tavo telefoną, bet jis nori žinoti, ar tu nieko prieš. Jis šiek tiek drovus. Ir dar, Džeke, tu jam garsenybė, todėl jis bijo skambinti be tavo sutikimo. — Terė įdėmiai pažvelgė į Džekę. — Ar galiu pasakyti jam, kad tau paskambintų.

— Aš... aš nežinau, — sąžiningai atsakė Džekė, galvodama, kodėl gyvenimas turėjo būti toks komplikuotas.

Džekė matė, kad neatsikratys Tere, jei nesutiks, kad Edvardas Braunas paskambintų jai. O ir kodėl ji, Džekė, negalėtų kur nors išeiti su tokiu labai labai vertinamu vyru? Juk ji nesusižiedavusi? Net į pasimatymus su kitu nevaikšto. Ar ji ką nors myli? Na, o jos potraukis Viljamui devyniasdešimčia procentų kilo iš jos vienišumo. Ji buvo pratusi, kad ją suptų žmonės, o dabar liko viena. Ir todėl bet koks vyras, nesvarbu, kokio jis būtų amžiaus, jai tiko.

— Pasakyk, tegu paskambina, — nusileido ji.

Terė apkabino draugę ir įsėdo į seną surūdijusį automobilį greta savo sūnelio, o tas nulėkė tokiu greičiu, kad iš po padangų pažiręs žvyras atsimušė į jos blauzdas.

Išvykus Terei, Džekė ruošėsi iškloti Viljamui, kad jai nepatiko jo pasirodymas. Jei Terė būtų buvusi kiek nuovokesnė, tai būtų supratusi, kad Džekė ir Viljamas buvo... buvo... Na, buvo tuo, kas buvo.

Ji rado Viljamą, sėdintį ant sofos. Jis kuo ramiausiai skaitė laikraštį. Atrodė, Viljamas tikėjosi, kad Džekė prisės šalia, ir jie pabaigs žiūrėti komiksus, tarsi Terės apsilankymo nė būti nebuvo.

— Noriu su tavimi pasikalbėti, — griežtai tarė ji, vos spėjusi uždaryti duris.

— O ką dabar padariau? — linksmai paklausė jis.

Ji nebuvo linkusi juokauti. Negi jis nesuvokė, kokie gandai gali pasklisti apie juos.

— Prieš Terę vaidinai mažą berniuką, bet su manimi neišdegs. — Ji ketino pasakyti kitką. Norėjo išbarti jį, kad įsiveržė į kambarį paklausti apie batus ir sukėlė pavojų jos garbei. Bet jos pačios siaubui, visai kiti žodžiai išsprūdo iš lūpų: — Su tavimi Terė elgėsi lyg su mažu berniuku, kaip tu galėjai leisti?

Viljamas porą kartų sumirksėjo.

— Tai tu dėl to nusiminei? — Jis nuleido laikraštį. — Vyresni žmonės visada su jaunesniais elgiasi lyg su vaikais. Nesvarbu, kiek tiems jaunesniems būtų metų.

Jai pasirodė, kad Viljamas tuo ir nori baigti pokalbį. Džekė staiga supyko.

— Ką tai reiškia vyresni? Terei tiek metų, kiek ir man. Tiesą sakant, ji trimis mėnesiais jaunesnė už mane.

Viljamas laikėsi šaltakraujiškai. Jis atvertė kitą laikraščio puslapį.

— Vieni žmonės seni sulaukę vos dvidešimties metų, o kiti jauni ir šešiasdešimties.

— Ką tai reiškia?

Viljamas nenorėjo toliau kurstyti jos pykčio. Jis vėl skaitė laikraštį, slėpdamas savo veidą nuo Džekės. Su Viljamu buvo neįmanoma ginčytis. Jis iš pat pradžių elgėsi taip, tarsi toks dalykas kaip žmogaus amžius jam neegzistuotų.

— Ką padarei Terės sūnui? — pabandė ji kitaip patraukti jo dėmesį.

— Pamokiau gerų manierų. Šito jam trūksta.

Viena Džekės pusė norėjo padėkoti Viljamui, o kita jautė nedidelį apmaudą. Visos moterys norėtų būti gražiomis princesėmis, už kurių garbę kautųsi jauni gražūs vyrai, kurie vėliau virsta irgi princais. Bet realiame gyvenime Džekei nepatiko, kad Viljamas ją savinosi. Kokią teisę jis turėjo sumušti Terės sūnų?

Viljamo šaltumas ją siutino. Ji kažko norėjo, bet pati nežinojo ko.

— Vienas vyras norėtų pasimatyti su manimi, — pasakė taip, lyg jai tai būtų ne naujiena. Džekė suvokė, kad šitaip kalbėjo norėdama sukelti Viljamo pavydą. Kai jis net nepakėlė galvos nuo laikraščio, ji kalbėjo toliau: — Terė sakė, kad tas vyras labai puikus žmogus. — Ji žiūrėjo į Viljamo laikomą laikraštį. — Edvardas Braunas. Ar tu jį pažįsti? Terė sako, kad jis nuostabus. Vyresnis už mane. Patyręs. Buvo vedęs, todėl turėtų suprasti moteris.

Ji nutilo ir laukė kokios nors jo reakcijos. Netrukus Viljamas sulankstė laikraštį ir tvarkingai padėjo. Paėmė kitą.

— Manau, kad turėtum eiti į pasimatymą su juo, — tarė jis iš už laikraščio.

— Su... Ką?!

— Ponas Braunas labai patinka mano mamai. Taip pat ir tėvui.

— Tu nori, kad aš eičiau su juo į pasimatymą? — Ji netikėjo savo pačios ausimis.

— Noriu. — Jis pažvelgė į ją pro laikraščio kraštą. — Tikrai, Džeke, tau reikia išeiti ir su kitais vyrais. Negali tiesiai nuo Čarlio šokti prie manęs. Turi pasirinkti, kas geriau.

Ji nesuprato, ar supyko, ar tik sutriko.

— Aš pažinojau daugybę vyrų, ne tik tave ir Čarlį.

— Mmm. Užsienio vaikinų?

— Kas tau darosi? — Džekė suprato, kad Viljamas citavo kažkieno žodžius.

— Nežinau, ko tu nori. Sakei, Terė pasiūlė tau susitikti su Edvardu Braunu, o aš pasakiau, kad galėtum. Ar pasakiau ką nors ne taip? Pamaniau, kad nori eiti su juo į pasimatymą. Kitaip juk nebūtum užsiminusi?

Ką ji galėjo jam atsakyti? Kad norėjo sukelti jo pavydą?

— Taip, žinoma. Nebloga mintis. Pasakysiu Terei.

Nespėjus dar ką nors pasakyti, suskambo telefonas. Džekė atsiliepė. Skambino Terė. Sakė, kad "atsitiktinai" sutiko Edvardą Brauną gatvėje, jie pasikalbėjo. Pasirodo, kad Edvardas norėtų pakviesti Džekę vakarienės dar šiandien. Ar Džekei tiks? Terė klausė taip, lyg skolindamasi iš Džekės porą milijonų dolerių.

Džekė nenorėjo galvoti apie tai, ką darė. Ji pasakė Terei sutinkanti ir paskyrė pasimatymą su Edvardu Braunu aštuntą vakaro "Konservatorijoje", gražiausiame Čendlerio restorane.

— Tiesa, Džeke, — pasakė Terė, — apsivilk tą smėlio spalvos suknelę su auksinėmis sagutėmis.

— O aš jau norėjau išsitraukti kombinezoną, kuriuo vilkėdama sukinėju lėktuvo sraigtelius, — atsakė Džekė gana sarkastiškai, tarsi pati nežinotų, kaip rengtis ir kaip tvarkyti savo gyvenimą. Bet tučtuojau pasigailėjo pernelyg šiurkščiai kalbėjusi su Tere. — Gerai, pasistengsiu atrodyti kuo geriau.

— Gerai, — ištarė Terė, vėl pasijutusi kažką ne taip padariusi. Bet jai atrodė, kad Džekė ir Edvardas puikiai vienas kitam tiko, kad jie beprotiškai įsimylės vienas kitą, kad vieną gražią dieną Džekė dar padėkos Terei už šią pažintį.

Dėdama ragelį, Džekė pažvelgė į Viljamą, vis dar pasislėpusį už laikraščio.

— Šį vakarą einu į pasimatymą, — tarė ji, labai kvailai įsivaizduodama, kad Viljamas nusvies laikraštį, stvers ją į glėbį ir neleis į pasimatymą su kitu vyru.

Bet nieko panašaus neįvyko. Viljamas tik kažką nerūpestingai sumurmėjo, o Džekė, nuleidusi pečius, išėjo iš svetainės. Ji nematė, kaip Viljamas suglamžė laikraštį į kamuolį ir sviedė į ugnį su tokia jėga, kad išjudino tvarkingai sukrautas pliauskas. Vienas nuodėgulis nukrito ant grindų ir vos neuždegė kilimo. Be to, nematė, kaip jis sutrypė keturis žurnalus, o po to baisiai įsiutęs trypė grindis, kad ne tokios tvirtos jau seniai būtų įlūžusios. Kai Džekė po valandos grįžo pasipuošusi eiti į pasimatymą, Viljamas toliau ramiai skaitė laikraštį, tarsi jos pasimatymas su kitu nieko jam nereikštų.

Džekė turėjo pripažinti, kad Edvardo Brauno išvaizda patiktų kiekvienai moteriai: aukštas, plačiapetis, siaurų šlaunų, raumeningas su nedideliu pilvuku, rodančiu, kad jis mėgsta skaniai pavalgyti. Tamsūs plaukai buvo vos vos pražilę ties smilkiniais. Akys juodos ir gražios. Nors tikrai buvo labai gražus, atrodė, pats to nesuprato. Džekė pamanė, jog nenuostabu, kad Čendlerio moterys žudosi dėl jo.

— Panele O'Neil, — tarė jis ir ištiesė jai ranką. — Negaliu apsakyti, kaip man malonu, kad priėmėte šį kvietimą. Jau seniai jumis žaviuosi.

— Tikiuosi, ne per daug seniai, — atsakė ji, o akyse suspindo žiburiukai, bet jis, rodės, nesuprato jos humoro ir pažvelgė į ją sutrikęs.

Jis grakščiai, rodydamas geras manieras, tikriausiai įaugusias jam į kraują, patraukė jai kėdę, o ji atsisėdo. Stojo ilga tyla, kol jiedu skaitė meniu. Edvardas užsakė butelį prancūziško vyno.

Kai užsakymas buvo pateiktas, Džekė tvardėsi, kad nepažvelgtų į laikrodį. Šis vakaras turėjo pasirodyti jai labai ilgas. Ji tikėjosi, kad Viljamas dabar galvoja, kur ji ir ką veikia. Bet tuoj griežtai sutramdė save: visiškai nesvarbu, ką mažasis Bilis Montgmeris galvoja. Jis — tik laikinas jos gyvenimo epizodas.

— Pasimatymų ritualas apgailėtinas? Tiesa? — prakalbo Edvardas, žiūrėdamas į ją šviečiant žvakėms. — Dviem visiškai normaliems žmonėms tenka nervintis ir jaustis neužtikrintai. Be to, pasimatymo situacija būna neįmanoma ir kartu reikalaujanti atskleisti geriausias vienas kito savybes.

— Taip, pasimatymas — tikrai baisu, — nusišypsojo Džekė.

Jo akys spindėjo.

— Ar Terė jums pripasakojo tiek pat daug, kiek ir man apie jus?

Džekė nusijuokė. FTB agentas tiek daug nežinotų apie nusikaltėlį, kiek Terė spėjo jai telefonu papasakoti apie Edvardą Brauną. Ji vis kartojo, kaip Edvardas domisi Džeke. "Manau, jis jau seniai tave įsimylėjęs, — kalbėjo ji. — Jis daug žino apie tave, bet užduoda dar šimtus klausimų." "Ir, be jokios abejonės, padarei iš manęs šventąją", — pasakė Džekė."Negi tikėjaisi, kad atskleisiu tavo ydas? — pakausė Terė. O paskui pridūrė tai, dėl ko Džekė sugriežė dantimis: — Jam patiko skaityti mano surinktas spaudos iškarpas apie tave." Džekė puikiai įsivaizdavo, ką Terė pasakojo tam vyrui.

— Taip, Terė nesiliovė kalbėjusi apie jus. Turbūt nepasakė tik to, ar turite kur nors tatuiruotę.

Ir vėl Edvardas jos nesuprato.

— Ne. Neturiu, — rimtai atsakė jis. — Jūs turbūt norite priminti, kad aš tarnavau laivyne.

Iš tiesų Džekė norėjo, kad situacija taptų truputį lengvabūdiška. Bet jai nepasisekė.

Patiekė salotas ir jai nereikėjo nieko aiškinti.

— Siūlau pakalbėti apie mūsų praeitį, — tarė jis. — Žinoma, jums lengviau apie ją pasakoti. Jūs matėte daug pasaulio.

Džekei nepatiko, kai žmonės taip jai sakydavo. Jie manė, kad jai nereikėjo to, ko kitoms moterims labai reikėjo: meilės, šilumos, supratimo.

Kol Edvardas knebinėjo salotas, Džekė stebėjo jį. Ji nepažino jo ir aklai priėmė jo pakvietimą, bet dabar, žiūrėdama į jį, galvojo: "Už šito vyro galėčiau ištekėti. Jis tinkamas: tinkamo amžiaus, geros kilmės, puikaus išsilavinimo. Tokį vyrą ji galėtų pristatyti visiems ir visi sakytų: "Koks nuostabus žmogus jūsų vyras!"

— Ar jūs ilgitės savo vyro taip, kaip aš ilgiuosi žmonos? — pakausė jis taip tyliai, kad Džekė vos išgirdo.

Tai buvo klausimas iš širdies, ir Džekė atsakė nuoširdžiai:

— Taip.

Ji laukė, ką jis pasakys toliau. Jį gaubė liūdesys. Romantiškas liūdesys. Džekė suprato, kodėl Terė stengėsi ją apvesdinti.

— Žinote, ko man labiausiai trūksta?

Kai ji papurtė galvą, jis tęsė.

— Ko nors, kas pažinotų mane. Mudu su žmona buvome susituokę daug metų. Ji pažvelgdavo į mane ir pasakydavo: "Tau skauda galvą, taip?" Per Kalėdas mūsų vaikai dovanodavo man šlepetes ir kaklaraiščius, o žmona laivų modeliukus buteliuose, nes ji vienintelė žinojo mano svajonę apiplaukti aplink pasaulį, kai išeisiu į pensiją. Ji pirko drabužius, kurie patiko man, virė valgyti, ką mėgau. Pasiekti tokį supratimą prireikė ne vienerių bendro gyvenimo metų. O dabar man viso to labai trūksta.

Džekė tylėjo ir galvojo apie Čarlį. Jis taip pat daug žinojo apie ją. Ir gero, ir blogo.

— Mano vyras sugebėjo padaryti taip, kad imčiausi to, ko visai nenorėdavau.

Edvardas jai nusišypsojo.

— Kora visada išleisdavo per daug pinigų. Ne sau, bet man ir vaikams. Kartais supykdavau ant jos, bet ji visada žinojo, kaip mane nuraminti.

Kai nunešė jų lėkštes nuo stalo, Džekė suprato, kad jie kalbėjosi apie vienatvę. Tą didelę vienatvę, ištinkančią netekus labai artimo žmogaus. Jie kalbėjo apie tai, ko jiems trūko. Jai patiko, kaip Čarlis ją vadino. Pačią pirmą jų susitikimo dieną jis pavadino ją Angelėliu, ir tai jai labai patiko. Po metų ji paklausė, kodėl daugiau jos taip nevadina. Čarlis nusišypsojo ir atsakė: "Nes, mieloji, dabar tu truputį panaši į velniuką."

Džekė baiminosi, kad Viljamas ją traukė todėl, kad dabar jautėsi vieniša. Argi artimas žmogus blogai? O jie su Viljamu labai panašūs. Bet kai kuo ir skyrėsi.

— Ką planuojate veikti ateityje? — paklausė Edvardas.

— Žadu kartu su savo partneriu Viljamu Montgomeriu išplėsti krovinių ir keleivių gabenimo lėktuvu paslaugas.

— Viljamu Montgomeriu? A, turite omeny mažąjį Bilį? — jis sukikeno. — Spėju, kad dabar jis nebemažas. Kiek jam metų?

— Dvidešimt aštuoneri, — atsakė ji, sugniaužusi taurės kojelę.

— Vaikai greitai užauga. Vieną dieną važinėja triratuku, o kitą, žiūrėk, jau ir vestuvės. — Jis šiltai šypsojosi Džekei tuomet, kai padavėjas atnešė pirmą patiekalą. — Žinoma, tas pats ir su mumis. Vieną dieną — kvatojantys paaugliai, o kitą — jau vidutinio amžiaus, solidūs žmonės.

Džekė pabandė atsakyti jam šypsena. Pirmą kartą išgirdo esanti vidutinio amžiaus. Taip, trisdešimt aštuoneri — jau ne jaunystė, bet pats žodis, jos nuomone, labiau tiko tėvams, o ne jai.

— Jūs neturite vaikų?

— Ne, — tyliai atsakė Džekė. Jis paklausė taip, tarsi ji jau ir negalėtų jų turėti.

Edvardas pasilenkė prie lėkštės. Ji pastebėjo, kad jis nori pasakyti kažką svarbaus:

— Aš norėčiau vesti moterį, kuri padovanotų man vaikų.

— Aha, — tarė Džekė drąsindama.

— Taip, — pakartojo jis. Jam, matyt, patiko jos'entuziazmas. Jo žmona visada gailėdavosi moterų, neturinčių vaikų. Sakė, kad moteris be vaikų yra nevisavertė. — Turiu sūnų ir dukterį. Jie gyvena Denveryje. Didžiuojuosi turėdamas du vaikaičius: pusės metų sūnaitį ir dvejų metukų dukraitę. Gražius, protingus, talentingus... — jis nutilo ir droviai nusijuokė. — Dar minutė ir būčiau parodęs jų nuotraukas.

Džekė norėjo jo paprašyti, bet jis mostelėjo ranka.

— Norėčiau dar ką nors išgirsti apie jus, — tarė. — Minėjote, kad norite išplėsti lėktuvų transporto verslą. Manau, kad išmintinga priimti partneriu jaunąjį Bilį. Jis parems Montgomerių pinigais, be to, galės ir skraidyti.

Džekė įdėmiai pažvelgė į jį.

— Jis — prastas lakūnas.

— A, tuomet blogai. Bet jis turi pusbrolių bei pusseserių, mokančių skraidyti. Pats ne kartą girdėjau burzgiant lėktuvus.

— Norėčiau skraidyti pati, — atsakė ji, nuleidusi galvą.

Edvardas suprato užgavęs ją.

— Žinoma, kad skraidysite. Prašau man atleisti. Jums dar toli iki pensijos. Kadangi man pačiam jau netoli pensija, tai ir apie kitus manau taip pat.

Jis uoliai stengėsi pataisyti savo klaidą. Po to stojo tyla. Džekė sėdėjo nuleidusi galvą ir stumdė lėkštutėje gabaliuką žuvies. Ji užsisakė žuvį, nes galėjo valgyti tik šakute. Juk neprašysi, kad vyriškis supjaustytų mėsą lėkštutėje. Tik Viljamas... "Stop!" — įsakė pati sau.

Bet Edvardas taip ir nesuprato, ko ji įsižeidė. Kai jo žmonai sukako keturiasdešimt, ji verkė dvi dienas, o Džekė juk artėjo prie to amžiaus. Žmona sakė, kad baigėsi jaunystė, kad menka laimė būti vidutinio amžiaus moterimi. Gal ir Džekė išgyvena dėl amžiaus? Ir laikraščiai tuoj nerašys apie ją, kaip apie jauniausią lakūnę, padariusią tą ar aną. Gal ji supyko, kad ją aplenkė jaunesni lakūnai. Na, regėjimu, refleksais. Senėjimas visada įvaro pyktį. O gal ji jaudinasi, nes nežino, ar vis dar patinka vyrams?

— Man patinka subrendusios moterys, — pasakė jis. — Jos daugiau išmano apie gyvenimą. Be to, nesitiki iš vyrų per daug.

Jis manė švelninąs padėtį, bet Džekė jo pastabos nesuprato.

Edvardas matė, kad kažkas ją neramina, bet jos nepažino tiek, kad suprastų kas. Todėl nusprendė geriau pakeisti temą.

— Ketinu vieną gražią dieną plaukti aplink pasaulį, — pradėjo jis naują pokalbį, daug malonesnį už senėjimą.

— Tikrai? — Džekė stengėsi parodyti susidomėjimą. Ji suprato, kad jis nieko bloga nenorėjo pavadinęs ją subrendusia moterimi. Ji ir buvo subrendusi. Tai kodėl tuomet jos galvoje skambėjo Viljamo žodžiai: "Norėčiau tave vesti ir padovanoti tau tiek vaikų, kiek tu panorėsi." Jis nepasakė: "Kiek galėjai turėti." Ar gali subrendusi moteris susilaukti dvylikos vaikų?

— Ar jūs visada buvote jūreivis? — prisivertė ji paklausti.

Jos klausimas sutrikdė Edvardą. Juk jis

neužsiminė, kad pats vairuos laivą. Turint galvoje jos skraidymo įgūdžius, nieko stebėtina, kad ji manė ir kitus esant tokius.

— Norėjau pasakyti, kad plauksiu keleiviniu laivu kartu su keliais šimtais kitų keleivių.

— A, — tik tiek tarstelėjo Džekė. Ji buvo mačiusi, kai toks laivas atplaukdavo į uostą, tai netrukus visos parduotuvės ir restoranai būdavo pilni turistų, perkančių bet ką, kas nors kiek priminė suvenyrą.

— Plaukime kartu, Džeke, — nustebino ją Edvardas.

— Ką?

— Aš sumokėsiu už viską. Neprašau už manęs tekėti. Užsakysiu dvi atskiras kajutes. Keliausime kaip bendrakeleiviai. Kartu pamatysime pasaulio. — Jis ištiesė savo didelę šiltą ranką per stalą ir paėmė jos sveikąją ranką. — Žinau, kad mudu galime būti draugai. Daug apie jus skaičiau, bet viską norėčiau išgirsti iš jūsų. Kaip jūs gelbėjote ir skraidinote į ligoninę per miško gaisrą apdegusius vaikus ir kaip jums paskambino pats prezidentas. Matyt, tokių istorijų jūs turėtumėte žinoti šimtus.

— Nereikės imti su savimi radijo?

— Prašau atleisti.

— Paimsite mane drauge, kad pasakočiau visokias istorijas, užuot vežiojęsis radiją. Jūs užsakysite pietus, o aš — jums pasakosiu. Nupirksite kokį niekutį, ir vėl pasakosiu. Užmokėsite už visą kelionę laivu ir būsite išsivadavęs mėnesį laiko nuo nuobodulio, nieko neveikiant.

Kai Džekė baigė, jis sėdėjo tiesiai, tačiau jo veido išraiška buvo lyg verslininko, o ne vyro, atėjusio vakarieniauti su moterimi.

— Atleiskite, — tarė Džekė ir giliai įkvėpė, — pone Braunai, nenorėjau jūsų užgauti, bet, atrodo, jūs mane įsivaizduojate kaip šlovingą paveikslą, sukurtą Terės. Bet aš esu tokia pat moteris, kokia buvo jūsų žmona. Aš gyvenu įdomų gyvenimą ir dar nesiruošiu į pensiją.

O, dangau, ką ji padarė! Jis buvo puikus žmogus. Kaip ir Terė. Bet kažkodėl ji jautė, kad tiek Terė, tiek Edvardas devyniasdešimčia procentų domėjosi ja todėl, kad ji buvo įžymybė. Dėl ko gi tada jis būtų prašęs supažindinti su ja. Ji tikrai nebuvo gražiausia netekėjusi miestelio moteris. Tai kodėl jis domėjosi ja?

Edvardas jau atsakė į šį klausimą — jam reikėjo bendrakeleivės. Kai vyrui penkiasdešimt penkeri, jis jau nežiūri į ilgas kojas, neieško moters taip, kaip pirmą kartą kūrė šeimą. Šiuo gyvenimo laikotarpiu jis norėjo turėti su kuo pasikalbėti. O kokia dar geresnė kandidatė galėtų būti už moterį, apkeliavusią visą pasaulį ir galinčią papasakoti daug istorijų?

Po Džekės išsišokimo jau nebuvo galima išgelbėti jų vakaro. Vakarieniauti jie baigė tylėdami.

Devintas skyrius

Grįžusi namo, Džekė nenustebo, kad visur tamsu, o Viljamo nė ženklo. O ko ji turėjo tikėtis? Kad jis laúks jos?

Moteris papurtė galvą, vydama mintis tolyn. Nieko tarp jos ir Viljamo nebuvo. Ir visiškai nieko neturėjo būti. Jis prisipažino meilę jai, nors ji darė viską, kad jos nemylėtų. Džekė susigūžė, prisiminusi, kaip skraidino jį lėktuvu žemyn galva. Galėjo būti mandagesnė, net ir nenorėdama atsakyti meile į jo meilę.

Ji slinko į miegamąjį taip, tarsi kojos būtų svėrusios po tūkstantį svarų. O galvoje aidėjo: "Viljamai, Viljamai, Viljamai." Nors ir draudė sau galvoti, bet mintys vis sukosi apie jį. Jis buvo uždraustas Edeno sodo vaisius.

— O mes žinome, kas ten nutiko, — garsiai ištarė ji, atidariusi duris.

Vos įjungusi šviesą, suprato, kad kažkas ne taip. Iš pradžių nepastebėjo kas. Valandėlę stovėjo dairydamasi po kambarį. Viskas buvo tiksliai taip, kaip ir anksčiau. Nieko kitaip. Ir virtuvėje viskas buvo taip, kaip paliko.

Staiga Džekė suprato, kas negerai. Viskas buvo kaip ir anksčiau, jokių pasikeitimų — tai jau blogai. Per trumpą Viljamo buvimo laiką ji spėjo priprasti prie jo tvarkos, nuolatinio tvarkymo. O šį vakarą niekas nebuvo tvarkyta. Indai, kaip valgyta, taip ir palikti, net nesumesti į kriauklę. Ji instinktyviai atidarė šaldytuvo dureles. O čia vietoj įprastos tvarkos — didžiulė netvarka.

Ji nesuprato, kodėl ši netvarka šaldytuve ją prislėgė. Ir be to, turėtų jaustis geriau pamačiusi, kad Viljamą paveikė jos išėjimas į pasimatymą su Edvardu, bet kažkodėl jautėsi atvirkščiai.

O gal beviltiškai. Taip, tas žodis tiko labiau.

— Džeke, — garsiai ištarė pati sau, — tu jautiesi beviltiškai. Tu ką tik sutikai puikų vyrą, patikai jam, o esi prislėgta, nes tavo verslo partneris nesutvarkė virtuvės.

Per tamsų koridorių ji nugūrino iki miegamojo. Suprato, kad dabar yra gera proga nutraukti savo santykius su Viljamu. Rytą ji pasakys jam, kad nuostabiai praleido laiką su puikiu žmogumi, kad ją labai domina bendra jų ateitis. Kaip ten prancūziškai "nerūpestingai"? Taip, ji išklos visą šio vakaro istoriją *insouciance*.

Bet užuot vaidinusi nerūpestingą damą, vos pravėrusi miegamojo duris, ji krito ant lovos ir apsipylė ašaromis. Kodėl jos gyvenimas taip pasisuko? Kodėl ji visą laiką galvoja apie Viljamą? Šį vakarą turbūt nebuvo minutės, kad nepagalvotų, ką jis veikė, ką galvojo. Ji visą laiką lygino Viljamą su tuo puikiu ponu Braunu.

Pajutusi ant pakaušio stiprią vyrišką ranką, kokia galėjo būti tik Viljamo, ji visai nenustebo. Argi ne jis visada atsirasdavo šalia jos, kai labiausiai reikėdavo? Kai jos lėktuvas atsitrenkė į akmenį, jis padėjo jai išsigelbėti. Kai ji susižeidė ranką, jis atsirado ten, kad ji nenukraujuotų. O anksčiau? Kai jiems su Čarliu pritrūkdavo pinigų, anonimiškai pagelbėdavo Viljamas.

— Tu nori man papasakoti, kas negerai?

Įkniaubusi veidą į lovos apklotą, Džekė papurtė galvą. Ne, ji nenorėjo jam pasakoti, nes ir pati nežinojo, dėl ko iš tikrųjų verkė.

Atrodė, visai natūralu, kad Viljamas ją apkabino. Jis atsirėmė į lovos atkaltę, ištiesė ilgas kojas, o jos galvą priglaudė sau prie plačios krūtinės.

— Išgerk šiek tiek, — pakėlė jai prie lūpų stiklą brendžio. Kai ji nurijo keletą gurkšnių, vėl pastatė ant stalelio šalia lovos. — O dabar papasakok, kas tave pravirkdė.

— Negaliu, — suinkštė ji.

— Tai kam pasakosi, jeigu ne man?

Jis buvo visiškai teisus. Džekė negalėjo papasakoti Terei, kuri nieko nežinojo apie Viljamą. Viljamas — paslaptis. Bet ir jos draugas. Nuo tada, kiek ji įstengė prisiminti.

— Kaip praėjo tavo... pasimatymas? — paklausė jis trūkčiojančiu balsu.

Priglaudusi galvą prie jo širdies, Džekė jautė kunkuliuojančias emocijas. Dabar laikas papasakoti jam viską, kaip ir ketino. Tik šitaip neleis nei Viljamui, nei sau tikėtis, kad tarp jųdviejų kažkas yra.

— Jis buvo puikus, — ištarė ir pridūrė. — Edvardas taip pat. — Tik jos lūpose tas puikus nuskambėjo kaip pasibaisėtinas. Ašaros pasipylė dar smarkiau. — Ak, Viljamai, — įsikniaubė jam į krūtinę, ašaromis vilgydama marškinius. — Žinau, ką turiu daryti. Turėčiau ištekėti už tokio žmogaus kaip Edvardas. Jis kaip tik man. Jis tinkamo amžiaus. Netgi jo ūgis kaip mano. Jis vienišas, aš vieniša.

Viljamas padavė jai nosinę. Džekė garsiai nusišnypštė nosį.

— Jis buvo toks man geras, o aš jam siaubinga. Viską, ką jis sakė, supratau ne taip. Jis pavadino mane... subrendusia moterimi.

— Vadinasi, jis nieko apie tave nežino, — sarkastiškai pastebėjo Viljamas.

Džekė šniurkštelėjo nosimi.

— Jis nieko apie mane nežino. Norėjo, kad jam pasakočiau įspūdingas savo gyvenimo istorijas. Tarsi gidė rodyčiau skaidres iš egzotiškų kraštų. — Ji vėl apsiverkė. — Bet jis buvo man toks geras. Kodėl aš elgiausi su juo bjauriai? Kodėl niekada nenoriu, kad man būtų gerai? Kodėl nesielgiu taip, kaip dera elgtis?

— Jeigu tas vyras toks tobulas, kodėl jo neįsimylėjai? — Nors Viljamas tarė žodžius ramiai, bet ji jautė, kaip smarkiau plakė jo širdis ir įsitempė kūnas. Matyt, tas klausimas buvo svarbus jam pačiam.

— Nes jis... labai senas, — burbtelėjo Džekė. — Nejuokingas. Ne toks kaip tu. Tu priverti mane juoktis. Tu... — Ji nutilo ir pasižiūrėjo į jį. — Ko čia šypsaisi? Aš tau išlieju širdį, o tu šypsaisi?

— Džeke, meile mano, — išsprūdo iš Viljamo lūpų. — Tik tu viena manai, kad aš juokingas. Jokia kita mergina niekada manęs tokiu nelaikė. Atvirkščiai. Mane pavadina seniu, kai perspėju, jog tai kvaila ir pavojinga. Ne kartą taip buvo draugų būrelyje.

— Pienburniai! — sušuko ji pašaipiai.

Viljamas sukikeno, o ranka paglostė jos petį.

— Žinai, ar žinai, kokia tavo savybė man labai patinka, Džeke?

— Nieko vertingo aš neturiu. Esu idiotė.

Bet jis nekreipė dėmesio į jos žodžius.

— Vieną vienintelį dalyką. Tai, kad vaikystėje buvai suaugusi, o kai iš tiesų suaugai, tapai vaiku. Manau, kad gimei kokių dvidešimt penkerių ir nuo to laiko nė kiek nepasikeitei. Ir tikriausiai niekada nepasikeisi.

— Man ne dvidešimt penkeri. Aš — subrendusi moteris. Ak, Viljamai, ką dabar daryti? Tas vyras taip man tinka.

— Kaip brokoliai.

— Kas?

— Brokoliai — labai tinkamas valgis. Brokolių reikia valgyti kiekvieną dieną. Žmonės turėtų valgyti virtos vištienos, brokolių, tamsių ryžių. Ir niekada nevalgyti šokolado, ledų ar spragintų kukurūzų, užpiltų virintu kondensuotu pienu.

— Apie ką čia kalbi?

— Apie Edvardą Brauną. Jis — kaip brokoliai.

— A, — suprato ji. — O tu — šokoladiniai ledai.

— Sakyčiau, kad vaniliniai.

Džekė šypsojosi visai to nenorėdama.

— Labai gerai apie save manai, — tarė. Jos šypsena dingo. — Viljamai, ką man daryti? Tu ir aš negalime... Mes negalime būti kartu. Tu tą žinai, kaip ir aš. Bet aš visą laiką apie tave galvoju. Net šį vakarą, kai buvau pasimatyme su puikiu vyru. Aš... Oi, Viljamai, ką man daryti?

Širdies plakimas prie pat jos skruosto išdavė, kaip Viljamą veikė pasakyti žodžiai. Ji juk išsidavė, kad myli jį.

— Turiu tau vieną klausimą, — tarė jis. — Jei nebūtum pažinojusi manęs dar vaiko, o sutikusi pirmą kartą tada, kai sudužo tavo lėktuvas, ir jeigu būčiau tavo metų ar šiek tiek vyresnis, ką tu jaustumei man tada?

Džekė atsakė ne iš karto, stengėsi apmąstyti jo klausimą. Jautė, kad Viljamo humoras skyrėsi nuo kitų žmonių. Jai patiko, kaip jis mokėjo pasijuokti iš savęs. Žinoma, pasaulyje daug vyrų, turinčių humoro jausmą. Ne jis vienas toks. Bet dar daugiau tokių kaip Edvardas Braunas. Nesijuokiančių žmonių. Daugybė Edvardų Braunų laikė save senais žmonėmis, nes taip buvo įrašyta jų pasuose.

Bet ar Viljamas būtų kitoks, jei jam dabar būtų trisdešimt aštuoneri? Jeigu jis vestų jaunesnę moterį, tuoj imtųsi ją mokyti. Džekė puikiai žinojo, kad du trečdalius vyresnių vyrų darbo sudaro jaunų žmonų mokymas. Tik su tokia kaip ji Viljamas visada jausis jaunas. Jam reikėjo, kad kas nors jį skraidintų žemyn galva ir neleistų virsti seniu.

— Džeke? Ar tu man atsakysi? Sakyk tiesą. Ką pamanytum apie mane, jei nežinotum mano praeities? Ir jeigu mano gimimo liudijime būtų įrašyta kita data?

— Pagalvočiau, kad tau reikia manęs, — tyliai atsakė ji. — Dėl to, kad galėtum būti jaunas.

Džekė kažką kalbėjo. Net neprisiminė ką, tik staiga pajuto jo alsavimą prie pat plaukų. Vieną minutę jie tarsi vaikai guodė vienas antrą, o kitą jau buvo suaugę žmonės.

Stiprios jo rankos palietė nugarą, o lūpos — kaklą.

— Viljamai, — sušnibždėjo Džekė.

Jis, atrodo, negirdėjo, nes traukė ją arčiau savęs. Kai švelnus jos kūnas prigludo prie plieno kietumo krūtinės, moteris greičiau pajuto, o ne išgirdo jo aimaną. Lėtai, tarsi dirbtų patį svarbiausią darbą, Viljamas panardino rankas į jos plaukus ir priglaudė lūpas prie jos lūpų. Nors jis buvo ją bučiavęs, bet ne taip. Tie bučiniai turėjo pradžią ir pabaigą. Šis bučinys buvo kitoks — vienas švelnumas. Jis brangino kiekvieną sekundę tarsi ilgai ilgai būtų troškęs paliesti lūpomis jos lūpas. Bet dar ne viskas, jo bučiny jautėsi pažeidžiamumas. Dabar Džekė suprato, kokia svarbi jam. Šis bučinys atskleidė jo ilgesį, troškimą ir meilę. Be to, kaip lengva jį įskaudinti. Jis buvo atviras, leido jai matyti ir jausti giliausius savo jausmus. Viljamas pasitikėjo ja.

Džekė žinojo, kad jis niekada nepaims be sutikimo ir kad pirmą žingsnį turi žengti ji. Viljamas per daug ją gerbė ir nenorėjo jos skaudinti ar versti gailėtis.

Bučinys darėsi vis ilgesnis ir gilesnis. Ji jautė, kaip kyla geismas. Bučinys atskleidė visą jo esybę. Viljamas atsitraukė nuo jos, bet visas virpėjo. Tik geležinės valios dėka jis valdėsi. Nors dabar būtų galėjęs nuplėšti nuo jos drabužius, apsupti aistros ugnimi ir beprotišku siautuliu, bet apsiribojo tik vienu ilgu švelniu bučiniu.

— Viljamai, — sušnibždėjo Džekė.

— Ką? — nuo tramdomų jausmų gilus jo balsas suduslėjo.

— Aš... — Ji nežinojo, ką pasakyti.

Juk moterims nuo vaikystės skiepijama, kad šeimoje aktyvioji pusė yra vyras. Žinoma, praėjus keleriems vedybų metams, moteris supranta, kad dažnai iniciatorė būna ji. Taigi dabar ji norėjo pasakyti Viljamui, kad viskas gerai, kad ji geidžia jo taip pat stipriai, kaip ir jis. Gal ir negerai, gal rytoj ji pasigailės. O kas, jei rytojus niekada neateis?

Nors neištarė žodžio, kad sutinka, bet kūnas taip pat gali kalbėti. Tik bijojo, kad jis nepaklaustų, ar ji tikrai to nori, ir taip suteiktų teisę spręsti jai. Tačiau Viljamas nešvaistė laiko žodžiams. Užuot kalbėjęs, jis žiūrėjo į ją laimingomis akimis. Tarsi vaiko, pirmą kartą gavusio ledų ir dabar ketinančio laižyti po truputį, kad galėtų ilgai mėgautis.

Ji prisiminė, kaip pykčio apimtas Viljamas prisipažino jai esąs nekaltas. Ne kartą pabudusi naktį, ji įsivaizdavo mokanti jį, kaip vyresnė moteris, ką daryti. Įsivaizdavo save garsia Prancūzijos kurtizane, privalėjusia būti švelnia ir malonia, galvoti apie pirmuosius jaunuolio įspūdžius ir jo reikmes.

Bet tie įsivaizdavimai buvo atitrūkę nuo tikrovės. Dabar šalia jos buvo beveik dviejų šimtų svarų užsidegęs, ištroškęs moters vyras, o ne berniukas. Jokio drovumo ar gaišimo, tik skaidrus džiaugsmas.

Nieko sau! Viljamas taip greitai atsagstė visas sagas, jog vieną minutę ji buvo su drabužiais, o kitą jau visiškai nuoga. Dar prieš minutę tikėjosi, kad jis sutriks, o dabar, kai Viljamas glostė ir bučiavo jos kūną, laiminga šypsojosi.

Viljamo rankos ieškojo, tyrinėjo, o lūpos sekė paskui jas. Ir kai Džekė sudejavo iš malonumo, jis jautėsi, tarsi radęs raktus nuo dangaus. Jis bandė, kas geriausia jiems abiem, o Džekei viskas atrodė gerai.

— Viljamai, — norėjo kažką sakyti, bet jo rankos ir lūpos siuntė šiurpuliukus po visą jos kūną, ir ji vargiai galėjo ką galvoti. — Tu... — Ji nutilo, nes neprisiminė, ką norėjo pasakyti. Argi galima prisiminti tokį sudėtingą dalyką, kaip žodžiai, kuomet jis ją šitaip lietė? Jo rankos atsidūrė ant jos šlaunų, perbėgo kojų išlinkimais. Tik dabar ji suprato, kodėl vyrai pageidavo nekaltų mergelių. Kokia laimė žinoti, kad šis vyras neturėjo jokios moters! Dėl to ji jautėsi dar daugiau ypatinga. Tiesiog unikali, nepakartojama pasaulio karalienė. Tas nuostabus vyras dar nelietė jokios kitos moters, buvo tik jos vienos. Ir niekieno daugiau. Jos kūnas darėsi minkštas, lengvas, švelnus, paklusnus.

— Tu irgi... — Džekė pabandė sakyti dar kartą.

— Ką irgi? — vos įstengė jis sušnibždėti, apmirusiu iš malonumo balsu.

Ji patraukė jo marškinių apykaklę, nes pati buvo visiškai nuoga ir atvira Viljamo rankoms bei akims, o jis dar buvo su drabužiais.

Po to, kai Viljamas taip greitai ją nurengė, Džekė visai nenustebo, kad jis taip pat jau nuogas. O dangau, koks gražus! Oda lyg naujagimio. Stiprūs raumenys, trykštantys jėga ir jaunyste. Jauno kūno grožis dar labiau pakurstė jos geismą. Jos rankos nekantriai lietė visą jo kūną, o lūpos prigludo prie nuogo peties.

Džekė nesitikėjo išvysti Viljamo veide palaimą, kai rankomis palietė intymiausią jo kūno vietą. Ir dar kartą apsidžiaugė, kad jis neturi su kuo jos palyginti. Nė viena moteris jo šitaip nelietė. Jis buvo jos vienos.

Džekė buvo pasiruošusi noriai jį priimti. Niekas neatrodė taip tikra, teisinga ir neišvengiama, kaip jos kūno susijungimas su Viljamo. Jos mintyse aidėjo vienas žodis — mano. Jis parėjo namo. Ji irgi buvo namie. Jie abu buvo ten, kur jiems buvo skirta būti.

— Taip, taip, — viskas, ką ji galėjo pasakyti.

E*kstazė* — per silpnas žodis nusakyti jausmą, kurį patyrė. Nėra žodžių, galinčių išreikšti tą džiugesį. Seksą visuomet lydėjo malonumas, bet su Viljamu viskas buvo kitaip. Jis, atrodo, palietė tokią gilią tolimą vietą, kuri niekada dar nebuvo pažinta. Meilės proveržiai, kuriuos patyrė anksčiau, buvo fiziniai, o šis visai kitoks, gilesnis. Jis buvo tarsi dvasinis, nes dabar juos siejo ne tik kūnai, bet ir gilūs jausmai. Jie buvo draugai, keitėsi mintimis, net paslaptimis.

Jeigu Džekė būtų bandžiusi tai įsisąmoninti, — o tiesą sakant, kartais jos galvoje kildavo tokių minčių, tik pati sau nenorėjo prisipažinti, — tai manytų, kad pirmas kartas su Viljamu bus labai trumpas. Laimei, — didelei laimei — ji klydo. Po keleto minučių ji pajuto ilgiau neištversianti.

— Viljamai, tu nuostabus, — svajingai ištarė ji, užsimerkusi ir išlenkusi nugarą.

Po to pasigirdo jo juokas. Taip juokiasi vyrai, kai jie labai savimi didžiuojasi. Dar po minutės jis prispaudė savo išprakaitavusią krūtinę prie Džekės ir mėgavosi jos kūno kvapu.

Visą kitą savaitę Džekė gyveno svajonių pasaulyje. Visa seksualinė patirtis buvo susijusi tik su Čarliu, todėl ir ji buvo sekso naujokė kaip ir Viljamas. Kai Džekė sutiko Čarlį, jis buvo gulėjęs su visomis moterimis, kurios tik sakė jam "taip", o gal tik "galbūt". Jis buvo išbandęs visus galimus variantus. Kaip ir visos moterys, ji pasmalsaudavo apie jo patyrimą. Jis prasitardavo, kad kokia nors mergina iš Singapūro gerai darė tą, o iš Floridos — aną. Po kurio laiko Džekė ėmė galvoti apie Čarlio turėtas moteris. Stebėtis, kaip ji, vien iš kaulų ir odos, galėjo prilygti toms tiek daug išmaniusioms moterims. Kai apie tai pasakė Čarliui, jis tik pasijuokė iš jos ir atsakė, kad ji jam geriausia pasaulyje. Tą kartą ją nuramino, bet paskui vis vien pagalvodavo, o gal kitos moterys buvo... buvo... Na, labiau uždegančios. Daugiau techniškai įgudusios.

Su Viljamu ji jautėsi laisvai. Jai nereikėjo lygiuotis į kokį nors standartą. Ir kas galėtų pamanyti, kad laisvė galėjo kelti didžiausią lytinį potraukį? Taip pat, kas galėtų pagalvoti, kad solidus teigiamas pilietis Viljamas Montgomeris lovoje tikras demonas? Jai atrodė, kad Viljamas labai nekūrybingas, kad jis visur ir visada vadovaujasi taisyklėmis. Net būdamas vaikas, spalvinimo knygutėje niekada nenuspalvindavo už linijos.

Tą savaitę jie visiškai nieko nedirbo. Pitui buvo aišku, kad reikia palaukti, kol sugis Džekės ranka, o tada jau bus galima imtis skraidymo, remonto ar verslo finansinių dalykų. Bet iš tikrųjų jie taip buvo susidomėję vienas kito kūnais, kad negalėjo galvoti apie ką nors daugiau, netgi apie darbą.

Džekė pasižadėjo nelyginti Viljamo su Čarliu, bet negalėjo. Čarlis buvo labai seksualus vyras. Jis, atrodo, visą laiką tik ir galvojo apie seksą, taip pat mėgo seksualines užuominas. Jis nuolat juokavo ir norėjo kalbėti apie seksą.

Viljamas — visai kitoks. Per pusryčius žiūrėdama į jį, Džekė negalėjo patikėti, kad čia tas pats vyras, ką tik buvęs su ja lovoje. Toks tolimas, toks šaltas, kad sviestas, atrodo, netirpo jo burnoje. Jis tikrai atrodė tarsi senis su visais būdingais įpročiais. Ji matė, kaip vyresni už jį žmonės klausdavo jo patarimo, o ir pati kartą, iškilus problemai, nuėjo tiesiai pas Viljamą. Todėl, Džekės nuomone, Viljamas turėjo būti gana drovus lovoje.

Bet kai Viljamas nusirengdavo, tapdavo jausmingas kaip vaikas. Juk vaikai, pamatę vandens balutę, mano, kaip būtų gerai nusivilkti drabužius ir pulti maudytis. Taip išsitepa iki ausų, bet nesupranta, kad galima ir nesimaudyti baloje. Nesupranta, kad nepriimtina, negražu, necivilizuota. Tokį nekaltumą Viljamas perkėlė į lovą. Jis netroško viską kuo greičiau užbaigti, nusisukti ant šono ir užmigti. Viljamui patiko viskas nuo pradžių iki pabaigos.

Džekė nemanė, kad ji buvo seksualiai prislopinta. Kai kartą viena moteris jos paklausė, ką ji rado tokiame senyje kaip Čarlis, Džekė iš jos bjauriai pasijuokė. Taip, buvo nesutarimų. Kartais ji nusiskųsdavo Čarliu. Bet tarp jų niekada neiškildavo seksualinių problemų. Bent taip manė.

Kol nesutiko Viljamo. Nenuostabu, kad vyrai nori gauti nekaltą mergelę ir net įmanytų užmušti savo moterį, jei ją paliestų kitas. O jeigu moteris galėtų įšokti į lovą pas kitą vyrą ir palyginti su savuoju, kaip ji dabar lygino Viljamą su Čarliu? Kas atsitiktų, jei moterys pradėtų lyginti meilužius? Ar vyrai liautųsi gyręsi: "Aš pats geriausias, mažyte!" — ir imtų įrodinėti esą bent geri?

Jeigu ji kada nors būtų gulėjusi su tokiu vyru kaip Viljamas prieš Čarlį... na, geriau apie tai negalvoti.

Po poros dienų Džekė nustojo lyginti abu vyrus ir leido sau mėgautis. Ji nemokėtų niekam paaiškinti, bet Viljamas privertė ją jaustis taip, tarsi ji būtų nekalta. Jie žiūrėjo į vienas kitą, glamonėjo, lietė taip, lyg būtų pirma pora, atradusi, koks malonus yra kito prisilietimas.

Jie nekalbėjo apie seksą, atrodė, net negalvojo apie jį iš anksto. Seksas buvo kažkas, kas turėjo įvykti. Tai buvo spontaniška ir džiugu, švaru, tyra ir teikė laimę. Džekė elgėsi taip, lyg klaustų: "Kaip būtų, jeigu šitaip? O šitaip? " Viljamas ramiai gulėdavo, kai ji norėdavo glostyti jo kietas šlaunis ar plačią krūtinę.

Ir Viljamo bučiniai jai buvo atradimas. Čarlis juos visada laikė tik tuščiu laiko gaišimu. "Mėgstu šį tą rimtesnio, mažyte", — sakydavo jis. Džekė net nežinojo esanti ištroškusi bučinių kaip dykumoje vandens. Jiedu su Viljamu bučiavosi be paliovos. Nuoga išsitiesdavo ant jo ir bučiuodavo veidą, akis, ilgą nosį, — o po to erzindavo, kad iki jo apatinės lūpos — šešiolika bučinių. Po to liežuviu paliesdavo jo dantis, o galiuku perbėgdavo lūpų kontūrais.

Paskui jie pasikeisdavo vietomis: jis bučiuodavo ją, glostydamas pečius. Jie valandų valandas praleisdavo lovoje liesdami, žiūrėdami, bučiuodami, tyrinėdami. Džekė kartais pagalvodavo, kad jie kaip Adomas ir Ieva, pirmieji žmonės, pajutę tokį malonumą.

Kiekvieną kartą jie kitaip mylėdavosi. Kartais vos spėdavo nusiplėšti drabužius. O kartais užtrukdavo kelias valandas. Vieną minutę jie sėdėjo ant sofos: Viljamas skaitė laikraštį, o ji siuvo sagą į jo marškinius, — o kitą jų drabužiai jau karodavo kur nors ant šviestuvo. Paskui suklusę žiūrėdavo vienas į kitą, tarsi klaustų: "Kaip tai atsitiko?"

Meilė nuostabus dalykas. Laisvės viršūnė. Būdama su Viljamu ji žinojo, kad nebus teisiama ar lyginama su kita. Ką ji padarys, viskas jam atrodys teisinga ir nepakartojama. Kaip nuostabu žinoti, kad kažkam patiko tai, ką ji darė. Jie, atrodo, jautė poreikį išmėginti, pažiūrėti, ar patiks. Viskas juos jaudino: rankų ir lūpų prisilietimas, padėties keitimas.

Ir visuomet Viljamas rodė savo išradingumą. Rodės, kad labai ilgai jo vaizduotė laukė šių įvykių. Kitur gyvenime viską darė pagal taisykles, kurias išmoko mokykloje, o čia rado vietą, kur nereikėjo jokių taisyklių. Trečią dieną, kai prakaitas žliaugė nuo jų kūnų, Viljamas ištarė:

— Džeke, man tai patinka.

Jis pasakė taip įsijautęs, kad ji garsiai nusijuokė.

— Man taip pat, — pridūrė.

Vienintelis žmogus, su kuriuo jie tą savaitę susidūrė, buvo tylenis Pitas. Nors stengėsi nuo jo nuslėpti savo aistrą, bet nepavyko. Džekė prisiminė jai patikusią arabų patarlę: "Trijų dalykų neįmanomą paslėpti: nėštumo, meilės ir raitelio ant kupranugario". Jie su Viljamu patvirtino, kad meilės tikrai neįmanoma nuslėpti. Po pirmosios jų nakties jie sutarė, kad geriau slėpti savo jausmą nuo svetimų. Viljamas sutiko nenoromis.

— Kadangi nesutinki už manęs tekėti, gerai.

Džekė jam ką tik buvo pasakiusi, kad taip bus geriau jiems abiem.

Tada išėjo į lauką įsitikinę, kad yra patys geriausi aktoriai visame pasaulyje ir kad niekas nesužinos jų paslapties. Gal tik vienuolika minučių jiems pavyko apdumti akis Pitui. Jie žiūrėjo, kaip jis žibaluotu skuduru valė paskirstymo dalis. Lyg niekur nieko vienas stovėjo iš vienos pusės, kitas — iš kitos ir kalbėjosi apie tos dienos darbus. Per tą laiką Džekė ir Viljamas nežiūrėjo vienas į kitą. Paskui Viljamas kažką pasakė apie keleivių skraidinimą į Denverį, o Džekė atsakydama padarė klaidą — pažvelgė jam į akis. Dar keletą akimirkų tylomis žiūrėjo vienas į kitą per Pito galvą. Bet paskui Pitas pažvelgė į juos, ir jo veidas užsiplieskė raudoniu, tarsi jis būtų įrioglinęs į jaunavedžių miegamąjį per medaus mėnesį. Akimirksniu jis išėjo iš angaro, palikęs Džekę ir Viljamą stovėti ir žiūrėti vienas į kitą žvilgsniu, galėjusiu uždegti žibalą.

Nepasikeitę nė žodžiu, net nekrustelėję antakių, lyg duotų ženklą, jiedu nuėjo į namą. Vos spėjo uždaryti duris, jų drabužiai jau mėtėsi ant grindų, o rankos glėbė kūnus. Po to dvi dienas nebuvo išėję į lauką.

Aštuntą dieną idilė baigėsi, nes į Džekės miegamąjį įėjo ponia Bislėj, miestelio liežuvautoja, ir pamatė Džekę lovoje su Viljamu.

Dešimtas skyrius

Viljamas su Džeke buvo vieni namuose. Jie drauge sėdėjo ant sofos. Bet gal drauge ne visai tiko sakyti, nes Džekė kėpsojo ant vieno jos galo, kiek galima toliau nuo Viljamo. Tą rytą garsi miestelio liežuvautoja, kuri didžiavosi nežinanti, kas yra uždarytos durys, įžengė į jų miegamąjį. Ji jautė pareigą pasižiūrėti, kas vyksta apleistame mieste, todėl užsidėjo geriausią savo skrybėlaitę ir sugalvojo dingstį kažką pasiskolinti iš Džekės. Priežastis, aišku, buvo absurdiška, nes nueiti į parduotuvę ar pas kaimynę būtų buvę kur kas arčiau ir greičiau.

Čia pamatė, ką ir tikėjosi pamatyti, kas patenkino jos aistrą gandams. Staigiai išmovė pro duris, sėdo į savo mažytį automobilį ir nurūko, nespėjus Viljamui net kelnių užsimauti ir ją sulaikyti. Ne veltui miestelyje juokaudavo, kad greičiausia pasaulio bėgikė — tai Bislėjų merga, lekianti su dar karštais gandais.

Dabar būtinai įvyks viskas taip, kaip Džekė nenorėjo, kad atsitiktų Čendleryje. Ji norėjo pagarbos ir deramos vietos miestelyje. Kartą gyvenime ji panoro būti sava, o ne pašalietė. Bet šįryt ponia Bislėj sugriovė jos pastangas. Dabar, kai ji vaikščios Čendlerio gatvėmis, žmonės, išvydę ją, suks į šoną akis. Jų lūpos kartos paskalas apie ją.

Džekė prašė Viljamo nors kelias dienas išvykti iš Denverio.

— Aš pati viena privalau su tuo susidurti, — kalbėjo ji, turėdama omeny miestelio žmones.

— Su kuo, Džeke? Su kuo čia yra susidurti? Negi, manai, mes esame pirmieji miestelio gyventojai, sugulę į lovą prieš vedybas? Pusė miestelio vaikų iš mandagumo laikomi "gimusiais prieš laiką", nors gimė praėjus šešiems mėnesiams po vestuvių.

Ji neketino jam atsakyti, nes jis puikiai žinojo, kad jiedu nebuvo eilinė įsimylėjėlių pora.

Nesulaukęs atsakymo, Viljamas apsisuko ir išėjo iš kambario. Kiek vėliau ėmė krautis lagaminą. Norėjo ją apkabinti, bet Džekė nesileido. Nukabinęs nosį, jis paėmė į rankas lagaminą.

— Grįšiu po trijų dienų, — pasakė ir išėjo.

Džekei nereikėjo ilgai laukti, kol virš jos galvos susitvenks debesys. Netrukus jie pasirodė Terės pavidalu. Pikta veido išraiška, įsitempusi, pasiruošusi griaudėti visais perkūnais, tokia ji atlėkė pas draugę.

— Ar tai tiesa? — tik pravėrusi duris, net negaišdama laiko įprastam pasisveikinimui, išpoškino Terė.

— Nežinau, apie ką kalbi? — bandė sutramdyti ją Džekė. Kodėl žmonės visada mano darą gera, kai savo nosį kiša į svetimus reikalus. — Gal išgertum puodelį arbatos?

— Ne. Nenoriu jokios arbatos. Noriu pakalbėti ir įkrėsti tau nors kiek proto. Juk neketini ištekėti už to... vaiko?

Džekė garsiai atsiduso.

— Jis nėra vaikas, o suaugęs vyras.

Terė susmuko ant sofos ir apsipylė ašaromis. Džekė to tikrai nesitikėjo. Galėjo lietis pyktis, priekaištai, bet ne ašaros. Ji priėjo prie draugės, apkabino jos pečius:

— Pasikalbėkime.

— Ne, — atsakė Terė, — tu nenori kalbėtis. Ar tu žinai, kiek daug man reiški, Džeke? Ar nors kiek supranti, kokia tu svarbi mano gyvenime?

Deja, Džekė puikiai suprato, ką ji reiškė Terei. Ji negalėjo nepastebėti, kokie nepakenčiami jos sūneliai, girdėjo kalbas apie vyrą, neišbūnantį jokiame darbe. Porą kartų ji matė Terę miestelyje, kai ši to nežinojo. Tada pastebėjo, koks nelaimingas Terės veidas. Visai kitoks, nei ji rodė Džekei.

— Taip, — atsakė Džekė, duodama jai keletą servetėlių. — Atrodo, suprantu.

— Tu esi mano idealas. Tūkstančių Amerikos moterų dievaitė. Nesi tokia paprasta kaip aš. Tu ypatinga.

O tai, kaip dabar suprato Džekė, buvo didžiausia jos gyvenimo problema. Nors ji norėjo skraidyti lėktuvais, bet nesiekė tapti įžymybe.

Terė pažvelgė į ją.

— Ar tu už jo tekėsi?

— Aš... aš nežinau.

— Bet jis prašė, kad tu tekėtum už jo?

Terė taip ir neišgirdo svarbiausio jai atsakymo.

— Ar tu gerai viską apgalvojai?

— Žinoma. Turbūt čia nėra nieko, ko nebūčiau apmąsčiusi šimtus kartų.

— Ar pagalvojai, kad tu visada atrodysi vyresnė už jį? Kad jam sakys: "Tavo žmona sena". Visada geriau būti jaunesne ir gražesne už vyrą.

Terė kartojo pačios Džekės mintis.

— Metų atitikimas nėra laimės garantas, — atsakė ji pavargusiu balsu ir, aišku, nesulaikė Terės nuo tolesnių įrodinėjimų.

Draugė išsišnirpštė nosį ir toliau tęsė:

— Visi tavo draugai žiūrės į jį lyg į berniūkštį, o ne į vyrą. Jūs kalbėsitės apie laikus, kurių jis neprisimena, apie įvykius, kai jis dar nevaikščiojo.

Džekė nenorėjo veltis į ginčą, bet ją jau ėmė pyktis.

— Kodėl niekas nepostringauja apie amžiaus skirtumą, kai vyresnio amžiaus vyras veda jauną merginą? Ar jis jaudinasi, kad ji neprisimins jo jaunystės laikų? O galbūt pasakys: "Na, mieloji, dabar eik į virtuvę, nes mes su draugais šnekėsime apie tai, ko tu dar neišmanai?" Nori pasakyti, kad kai vyras vyresnis, viskas gerai, o kai moteris — tai jau blogai?

Terė neatsakė. Ji tikriausiai pusantros dienos po to, kai išgirdo, ką pamatė ponia Bislėj, kūrė savo klausimus.

— Kaip jis tavimi pasirūpins. Juk tu moteris, mačiusi gyvenimo.

— Jei jis vestų moterį, kuriai dvidešimt ketveri, niekam neiškiltų klausimas, kaip ja pasirūpins dvidešimt aštuonerių metų vyras. Tuomet niekas nesuabejotų, kad jis vyras. O jei žmona vyresnė, tai jis tampa vaiku? — Džekei jau ėmė darytis karšta. — O jeigu jau taip pasukome kalbą, tai pasakyk, kuo mano poreikiai skiriasi nuo dvidešimt ketverių metų merginos? Ko jai reikia iš vyro? Draugystės? Rūpinimosi ja ir galbūt vaikais? Sekso? Būti šalia, kai to reikės? Ar mano norai skiriasi nuo jaunesnės moters?

Terė pažvelgė į draugę gailėdamasi jos.

— O kur patyrimas? Išmintis? Manau, kad to turi daugiau už jį. Prisimink, kokia dar kvaila ir nesubrendusi buvai, kai tau sukako dvidešimt aštuoneri. Ir dar pagalvok, kiek tu pažinai gyvenimą per dvi dešimtis metų.

Džekė piktai mostelėjo ranka.

— Žinai, ko aš išmokau per savo gyvenimą? Kad daugiau gyvenime nenoriu vyro, įsivaizduojančio save namų caru ir dievu. Čarlis nebuvo man tik vyras. Jis buvo diktatorius, nustatęs elgesio taisykles. Jis viską žinojo.

— Bet juk taip ir turi būti, — vos nešaukė susierzinusi Terė. Ji puikiai žinojo, koks siaubingas dalykas — vedybos, ir norėjo apsaugoti savo draugę nuo nevykusio gyvenimo, kurį jau kuo aiškiausiai matė lyg krištolo rutulyje.

— O kas tai nustatė? — piktai išrėžė Džekė, bet pabandė nusiraminti. Ji suprato, kad Terės ketinimai buvo patys geriausi. Terė manė, kad Džekė daro baisią klaidą ir siekė ją nuo to žingsnio apsaugoti. — Kas pasakė, kad vyras privalo būti žmonos vadovas? Kodėl jie abu negali būti lygūs. Mudu su Viljamu esame lygūs. Jis supranta, kas yra namai, šeima ir stabilumas. O aš gyvenau šia diena, esu impulsyvi. Vyresnis vyras nesuprastų mano polėkių. O jeigu Viljamas vestų jaunesnę, jis imtų tvarkingai dėlioti jos plaukų segtukus. Ji žiūrėtų į jį taip, tarsi už viską turėtų būti atsakingas jis ir kad jis visur yra teisus. Bet aš mačiau pasaulio ir žinau, kad nėra absoliučiai teisių žmonių. Aš nelaukiu iš Viljamo, kad jis man pasakytų, kaip gyventi, kaip sutvarkyti tualetinio staliuko stalčių, ką aš turiu galvoti... Aš tik noriu, kad jis... jis...

— Ko tu nori? — paklausė Terė ir nutaisė miną, rodančią, kad ji nepatikės niekuo, nors ir ką Džekė atsakytų.

Bet Džekė visiškai nekreipė dėmesio, kad jos pastangos pasmerktos, tuščios.

— Kad mane mylėtų. Kad mes būtume draugai. Kad galėčiau būti tokia, kokia esu. Ir pati aš nenoriu jo keisti. Nenoriu, kad jis stengtųsi pakeisti mane. Nenoriu užkrauti ant jo vieno pečių atsakomybės naštos. Mudu lygūs.

— Bet, Džeke, — tyliai kalbėjo Terė, tarsi aiškintų visiems puikiai žinomą tiesą, — vyras turi jaustis esąs vyras. Mudvi žinome, kad pasaulyje atsirastų gal tik penketas vyrų, žinančių bent pusę to, ką žino kiekviena moteris, bet vyrui labai svarbu galvoti, kad jis išmano daugiau už moterį, kurią jis myli.

Džekė tai išgirdusi net nenusijuokė.

— Tere, jeigu iš tiesų manai, kad Viljamas nuoširdžiai laiko mane daugiau už jį išmanančia, tai tu pati nieko nežinai apie vyrus. Kiek metų buvo tavo sūnums, kai jie nusprendė daugiau išmaną už tave?

Terė nesusilaikė nenusišypsojusi:

— Devyneri. Ne, aštuoneri.

— Matai? Aš sakau, kad mudu su Viljamu lygūs. Kai ištekėjau už Čarlio, maniau, kad jis viską žino dėl to, kad vyresnis. Paskui ėmiau suprasti, kad jis toks pat kaip visi. Abu supratome. Ir norėjome, kad sugrįžtų tie laikai, kai aš išsižiojusi žiūrėjau į jį, tikėdama, kad jis žino viską. Bet tas tikėjimas pradingo amžinai. Dabar netikiu, kad Viljamas — visažinis. Tikiuosi iš jo tik paramos ir užuovėjos nuo gyvenimo audrų. Aš nekeliu Viljamo ant pjedestalo. Matau tokį, koks yra, bet man jis toks patinka. — Džekė nusišypsojo. — Žinai, jam turėtų būti lengviau, kad gali būti savimi, užuot stengęsis pasirodyti kažin kuo romantiškos mergaitės akyse.

Kalbėdama Džekė jautėsi vis geriau ir geriau. Žodžiai net ją pačią įtikino, kad tai, ką sakė, yra tiesa.

— Kodėl penkiasdešimtmetis gali jaustis vaiku, o dvidešimt aštuonerių metų vyras nebūti suaugęs? Moterims įprasta skųstis, kad jų vyrai elgiasi kaip dvejų metų vaikai. Tik kažkodėl nepriimta manyti, kad dvidešimt aštuonerių metų galima būti seniu. Viljamas sako...

Terė suprato pralaimėjusi prieš Džekę. Dar kartą Džekė pasielgė, kaip norėjo, o į visus kitus jai nusispjauti.

— Taip, mes visi žinome, kokie, atrodo, protingi būname dvidešimt aštuonerių, — Terės balsas buvo kupinas sarkazmo. — Tik nevienodai. Dvidešimt aštuonerių aš sėdėjau apsikrovusi trimis vaikais, o vyras mieliau žiūrėjo į stikliuką negu į darbą. O tu, būdama dvidešimt aštuonerių, skraidei lėktuvu virš degančių klojimų.

— Atsisakau vertinti žmogų vien pagal jo amžių, — piktai pasakė Džekė. — Paklausk manęs apie jo sugebėjimus, kaip jis mąsto ekstremaliais atvejais, apie malonų jo būdą, humoro jausmą, garbingumą, sąžiningumą, apie tai, kaip jis rūpinasi kitais. Kodėl šie dalykai nereiškia nieko, o amžius — viską?

Terė prasižiojo kažką sakyti, bet užsičiaupė. Supratusi, kad neperkalbės Džekės, ji atsistojo:

— Atrodo, veltui aušinu burną. Kai tas berniūkštis sudaužys tavo širdį, Džeke, aš padėsiu tau surankioti šukes.

Jos žodžiai įžeidė Džekę.

— Ar čia garantija, kad mudviejų su Viljamu santykiai pasmerkti žlugti tik dėl to, kad aš vyresnė už jį amžiumi, o ne dvasia?

Terė suko prie durų, nusprendusi daugiau netarti nė žodžio, bet vis dėlto atsigręžė.

— Tu turi atsakymus į viską, Džeke. Visur buvai, viską matei, todėl, suprantama, viską žinai. O aš visą gyvenimą praleidau tame pačiame miestelyje, mano vyras žinomas to miestelio girtuoklis, mano vaikai, be jokios abejonės, atsidurs kalėjime. Kaip galiu aš, tokia pilka moterėlė, žinoti viską?

— Tere, — ištiesė Džekė ranką, norėdama ją paliesti, bet Terė pasitraukė.

— Džeke, aš atvyksiu čia, kai tau manęs prireiks, — tarė ji ir išėjo.

Džekė atsirėmė į duris ir pravirko.

— Kodėl gyvenimas negali būti paprastesnis? — sušnibždėjo ji. Skruostais ritosi ašaros. — Kodėl negaliu būti tokia kaip visi?

Niekas jai neatsakė.

Vienuoliktas skyrius

— Staigmena!

Džekė iš nuostabos išsižiojo, kai išvydo tarpduryje penkių vyriškių ir dviejų moteriškių kompaniją. Jų veidai švytėjo iš laimės. Sunku nusakyti, kokia buvo jos veido išraiška.

— Na, nesitikėjai mūsų išvysti, Džeke?

— Ne, — atsakė ji kuo mandagiau, bet širdis atsidūrė kulnuose.

Dar vakar ji susirėmė su Tere, o paskui kojos nekėlė iš namų, bijodama išgirsti, ką žmonės kalba apie ją ir Viljamą. Dabar štai prie durų stovėjo septyni seni Čarlio draugai ir sugėrovai. Šie vyrai ir moterys kažkada buvo ir jos gyvenimo dalis.

Ji žvelgė į juos, garsiai besijuokiančius su vyno buteliais rankose, norinčius čia pasilikti per naktį ir gerai paūžti, ir dabar suprato, kaip stipriai pasikeitė jos gyvenimas čia, Čendleryje. Jeigu šiame miestelyje kas nors pamatydavo trečią valandą nakties degant šviesą, tai rytą, paprastai šeštą valandą, skambindavo ir klausdavo, ar kas atsitiko.

— Užeikite vidun, — šypsojosi Džekė. O kai jau jie užėjo, ji nuskubėjo į virtuvę, žinodama, kad visi alkani ir kad išeinant mažiausiai du iš jų paprašys paskolinti pinigų.

— Džeke, sėsk ir pasakok, kaip gyvenai tuos dvejus metus. Iš kur gavai tiek lėktuvų? Matėme daržinėje.

Džekės rankos sustingo, kai tepė ketvirtą sumuštinį. Štai kodėl jie čia? Iš kažkur išgirdo apie jos verslą ir prisistatė.

Staiga pajuto nenugalimą norą, kad šalia būtų Viljamas. Jis mandagiai, bet aiškiai leistų jiems suprasti, kad čia nereikalingi, nes geriausi jų skraidymo metai praėjo.

Bet juk ji irgi tokia? Čia buvo jos amžiaus žmonės.

— Padėkite nunešti! — sušuko ji, kai prikrovė visą padėklą sumuštinių ir marinuotų daržovių. Valgomajame stalas jau buvo nustatytas vyno bei alaus buteliais. Vienas vyras nešė į vidų lagaminus.

— Tikiuosi neprieštarausi, jei paviešėsime porą dienelių, — tarė. — Juk viešbutis priklauso tau. Tikriausiai jautiesi vieniša, ir kompanija būtų ne pro šalį?

— Ne, žinoma, ne, — Džekė prisivertė nusišypsoti.

Jos mintys grįžo į tuos laikus, kai gyveno kartu su Čarliu. Jis buvo dosnus: kas jo — tas ir kito. Jį laikė dosniu, bet produktus pirko, valgyti virė ne jis, o Džekė. Ir skalbė visiems tik ji. Ir štai jie vėl atsibastė pas ją valgyti, dykinėti ir dar tikėjosi, kad gaus čia darbo. Kaip jai pasakyti, kad tai neišdegs?

— Sveiki!

Ji atsigręžė ir išvydo Viljamą. Aukštą, stiprų, tvarkingą ir švarų. Saulė apšvietė jo galvą, ir jis buvo lyg angelas sargas. Iš nuostabos Džekė paleido kelis tuščius butelius ir puolė prie jo. Jis išskėtė rankas, apkabino ją ir stipriai priglaudė prie krūtinės. Ji girdėjo šnabždesį už nugaros, bet jai visiškai nerūpėjo, ką jie pamanė. Iki šios akimirkos nesuprato, kaip stipriai tapo priklausoma nuo Viljamo.

— Ei, Džeke, gal supažindinsi mus?

Vieną po kito Džekė pristatė Viljamui šešis savo draugužius. Septintas, vyriausias amžiumi Čarlio draugas, buvo trumpam išėjęs iš valgomojo. Su entuziazmu pakvietė Viljamą prisėsti prie jų kompanijos.

Sulaikiusi kvapą, Džekė laukė, nes pirmą kartą pristatė Viljamą kaip savo sugyventinį. Jų reakcija buvo normali. Dar po minutės jie jau raitė Viljamui istorijas apie savo skrydžius, o Viljamas pasakojo apie viešbučius, kur jie galėtų apsistoti. Džekė slėpė šypseną. Dabar ji galėjo atsipalaiduoti. Viskuo pasirūpins Viljamas. Jis neleis tiems žmonėms šmirinėti jų namuose. Ir darbo jiems neduos, nes jų kvalifikacija nepakankama.

Tik dabar į kambarį įžengė Arnoldas, senas Čarlio draugas.

Gledis, jau spėjusi pakankamai susidraugauti su Viljamu, prispaudė jo ranką sau prie krūtinės ir pasakė:

— Štai šita nuostabi jauna ranka priklauso Džekei?

Arnoldas nusišypsojo ir ištiesė ranką Viljamui.

— O aš ir nežinojau, kad Džekė su Čarliu turėjo vaiką, — ištarė.

Kambaryje visi nutilo. Tik Viljamas lyg niekur nieko paspaudė Arnoldo ranką.

— Tikiuosi įkalbėti Džekę už manęs tekėti, — ramiai pasakė jis.

Dabar Džekė būtų įmaniusi skradžiai žemę prasmegti, kur jos niekas nematytų. Ji apsigręžė ir išbėgo iš kambario. Arnoldas iš paskos siuntė atsiprašymus, o visa kompanija šaukė sugrįžti, bet ji nesiklausė.

Išbėgo į lauką, bet netrukus pajuto Viljamo ranką ir visai nenustebo. Jis bandė ją sulaikyti. Džekė ėjo prie lėktuvo — tai vienintelė vieta, kur jausdavosi saugi.

— Džeke, — kalbėjo Viljamas, — tas vyriškis girtas. O ir blaivas jis nemato toliau savo nosies.

— Jis mato tai, ką mato visi.

Viljamas pastvėrė ją už pečių:

— Džeke, aš visa tai žinau. Aš tave myliu. Myliu tokią, kokia esi. Man nesvarbu, ar tu jauna, ar sena, stora ar liekna, nesvarbu, kokios tu rasės. Aš myliu tai, kas yra tavyje. — Kai ji neatsakė, jis paleido jos pečius. — Ką gi, tavo teisė spręsti pačiai, — šaltai pasakė.

Ji neklausė jo ir ėjo toliau. Po kelių minučių jau skrido.

Viljamas manė, kad ji elgėsi neatsakingai tik tą dieną, kai skraidino jį, bet dabar jis baisėjosi, matydamas, ką ji išdarinėjo. Ji nežiūrėjo, kur medžiai, kur kalnas. Medžių viršūnės beveik braukė lėktuvo apačią, o propeleris vos nebakstelėjo į kalną. Ji nekreipė dėmesio į nieką. Ji skraidė valandą ant šono, žemyn galva, darė kilpas — išbandė visus būdus, kokiais tik galima skraidyti.

Kai baigėsi degalai, pakibo tūkstančio pėdų aukštyje virš kalno. Apačioje driekėsi plokščia be medžių pieva. Ir čia ji leidosi, visai nežiūrėdama kur. Nusileido. Lėktuvo nosis nukaro ant kalno, o ratai vos laikėsi pakriaušėje.

Valandėlę, kol variklis visiškai užspringo, ji sėdėjo užsimerkusi, atlošusi galvą. Ji tupėjo pačioje kalno viršūnėje, ir vienintelis būdas iš čia išsikeberioti — nulipti nuo kalno, pripilti baką benzino ir su juo vėl užsiropšti į kalną.

Ji išlipo iš lėktuvo, bet nelipo žemyn, tik atsisėdo ant uolos krašto, žvelgė į apačioje plytintį didingą vaizdą ir laukė, kol dingtelės protinga mintis.

Bet greičiau už protingą mintį prasidėjo kruša. Džekė palindo po lėktuvo sparnu. Kai sutemo, ji pasiklojo ant žemės odinius lakūno drabužius, kuriuos spėjo pastverti prieš lipdama į lėktuvą, susirietė į kamuoliuką ir atsigulė. Trumpai užsnūdo. Vis dar negalėjo galvoti. Tiesą sakant, visai nenorėjo. Norėjo grįžti į tuos laikus, kai gyventi buvo paprasta ir lengva. Kai ji buvo jaunesnė ir žinojo atsakymus į visus klausimus.

Anksti rytą ji nenustebo, išgirdusi lėktuvo burzgimą. Žinoma, Viljamas turėjo jos ieškoti. Argi nebuvo jos išgelbėjęs anksčiau? Jis visada būdavo šalia, kai jai kas nors nutikdavo. Kai lėktuvas pasirodė virš kalno, ji išlindo iš po sparno, kad pamatytų, ją gyvą ir sveiką. Atsakydamas lakūnas pamojavo lėktuvo sparnais. Vadinasi, ją pamatė. Iš tolo lakūnas buvo panašus į Čarlio draugą. Pajuto kaltę, pridariusi tiek rūpesčių visiems, nes pamanė, kad Viljamas visus išsiuntė jos ieškoti.

Buvo alkana, pavargusi, jautėsi pridariusi visiems žmonėms rūpesčių. Bet vis tiek nelipo žemyn nuo kalno, nes tikėjosi čia likti nepasiekiama. Netgi Viljamui. Džekė troško pabūti viena.

Tik, deja, ji nieko nesugalvojo. Jos galvoje skambėjo daugybė balsų. Viljamo raginantis ir skatinantis veikti. Čarlio balsas sakė: "Ką visa tai reiškia, po šimts pypkių?" Girdėjo ir Arnoldo balsą. Bet garsiau už visus skambėjo Terės balsas:

— Jis norės jaunesnės moters. Viljamas vertas daugiau. Jam reikėtų moters, kuri prigimdytų pilną trobą vaikų.

— Liaukitės! — suriko Džekė ir užspaudė delnais ausis.

Kodėl ji prieš tai negirdėjo Terės žodžių? Kokia ji tąkart buvo išmintinga. Labai labai išmintinga. Pasakė tokius teisingus žodžius. Tik kodėl dabar pati jais netikėjo?

Buvo pavakarys. Nuo alkio Džekei lengvai svaigo galva. Žinojo, kad laikas leistis nuo kalno, bet vis dar nesileido. Dar nebuvo apsisprendusi.

Kai ji išgirdo senu briedžių taku kažką kopiant į kalno viršūnę, net neabejojo, kad tai Viljamas. Suspaudusi lūpas, sukryžiavusi ant krūtinės rankas, moteris laukė. Ką ji ketino jam pasakyti.

Džekė visiškai negalėjo patikėti tuo, ką pamatė. Į kalną kopė ne Viljamas. Čia iš paskutiniųjų ropštėsi jo motina, apkūnioji Nelė, su didžiule iškylos pintine rankoje. Iš pradžių Džekė pamanė, kad jai vaidenasi, bet Nelės žodžiai privertė ją atsitokėti.

— Galvojau, kad gausiu širdies smūgį, — tarė ji šypsodamasi ir sunkiai plumptelėjo ant žemės.

Dvyliktas skyrius

Nelės neištiko joks širdies smūgis, nors ir nebuvo pratusi kopti į kalnus. Fizinė įtampa ir aukštis tik sudarė įspūdį, kad paskutinioji netoli. Akimirką Džekė buvo sunerimusi dėl Nelės, bet po kelių minučių jos jau sėdėjo lėktuvo sparno pavėsyje ir su pasigardžiavimu dorojo tą maistą, kurį Nelė taip sunkiai užtempė į kalno viršūnę.

Nors Džekė kantriai laukė, kol Nelė ims pamokslauti, bet ši net neužsiminė nei apie Viljamą, nei apie juos abu. Ji pakalbėjo apie orą, apie tai, kad Džekės lėktuvas stovi ant paties kalno krašto, ir nė žodžio apie svarbiausią dalyką. Galiausiai Džekė neištvėrė:

— Manote, kad aš kvaila? Tiesa?

Bet Nelės neišmušė iš vėžių toks Džekės išpuolis, ir ji ramiai atsakė:

— Ne, mieloji. Aš manau, kad esi viena iš šauniausių jaunų moterų.

Džekė suprunkštė. Nelė, atrodo, nepastebėjo jos sarkazmo ir pakeitė pokalbio temą.

— Kodėl nedalyvauji "Didžiosiose lenktynėse?"

Džekė nusišypsojo. Ji galėjo nesakyti Viljamui, o ne jo motinai.

— Nenoriu būti įžymybe. Be to, nekenčiu techninio skraidymo, kuris šiandien tampa vis populiaresnis. Talento jau nereikia, užtenka matematinio išsilavinimo. Po keleto metų tokie kaip Viljamas bus laikomi geresniais lakūnais už mane.

Nelė šyptelėjo, išgirdusi nekalto pasipūtimo gaideles Džekės žodžiuose.

— Kodėl nenori tekėti už mano sūnaus?

"Na, štai, — pamanė Džekė, — prasidės".

— Yra daug priežasčių. Pirmiausia jis vertas geresnės. O dar mano tuštybė. Nemėgstu visų tų kalbų ir apkalbų.

Nelė nusijuokė:

— Jau pridarėte kalbų. Vargšas mano vyras, vos išeina į gatvę, tuoj kas nors papasakoja paskutines paskalas apie du nesusituokusius vienoje lovoje. Jūs — pirma pora, sukėlusi ant kojų visą Čendlerį.

Džekė paraudo ir nuleido galvą.

— Žinai, ką dar kalba? Taigi, kai jūs buvote vaikai, tarp jūsų kažkas jau buvo.

Džekė keletą kartų sumirksėjo:

— Ką?

— Taip. Ponia Bislėj sako, kad jūsų ryšys net vaikystėje nebuvo vaikiškas.

Džekė norėjo kažką sakyti, bet ėmė balsu juoktis.

— Bet Viljamas buvo vaikas! Ir tikras prielipa. Visaip stengdavausi jo atsikratyti. Nežinau, koks ten ryšys galėjo būti tarp mūsų.

— Sakai stengdavaisi jo atsikratyti? Kažkaip nepamenu. Jūs buvote neperskiriami. Taip, liepdavai Viljamui palikti tave vieną, bet vos jis palikdavo, tuoj atbėgdavai ieškoti.

— Aš to nedariau.

— O kaip buvo tada, kai jis susirgo gripu? Tu atbėgdavai kiekvieną dieną.

— Aš lankiau visą šeimą.

— Bet iš visų mūsų sirgo vienas Viljamas.

Džekė paėmė lazdelę ir pradėjo paišyti apskritimus ant žemės.

— Jis buvo vaikas. Ir dabar — vaikas. Visada toks bus.

— Tu niekada apie jį taip negalvojai. Visada klausdavai jo patarimų. Nors mėgai nuotykius, bet prieš darydama klausdavai Viljamo patarimo.

— Neklausdavau, — lyg mokinukė spyrėsi Džekė.

Nelė nieko neatsakė, valandėlę patylėjo.

— Ar žinai, kad po tavo pabėgimo iš Čendlerio Viljamas nekalbėjo visą mėnesį? Nekalbėjo, beveik nieko nevalgė. Užmigdavo tik tuomet, jei apkabindavau jį ir pasūpuodavau. Bijojau, kad jis praras norą gyventi.

— O aš niekada apie jį negalvodavau. — Džekė perbraukė ranka akis. — O dabar galvoju tik apie jį. Net nežinau, ką daryti. Viljamas nori mane vesti, bet... tarp mūsų amžiaus skirtumas. Žmonės...

— Eina jie visi velniop! — nutraukė ją Nelė.

Dar niekas niekada Džekės taip nebuvo išgąsdinęs. Nelė Montgomer — pati švelniausia, ramiausia būtybė visame pasaulyje. Niekas jos negalėjo išmušti iš pusiausvyros: nei dvylika vaikų, be paliovos lipančių jai ant kelių, nei kraujoplūdis iš karto prasidėjęs trims iš jų. Nelė buvo iš tų žmonių, šalia kurių saugu net per didžiausias negandas. Ji liktų rami net per kulkų lietų.

O dabar ji nusikeikė.

Kai Džekė išvydo visada švelnų, meilų jos veidą, nepažino. Jis buvo iškreiptas pykčio.

— Džeke, užauk vieną kartą!

Džekė iš karto atsitiesė.

— Negi manai, kad kitiems žmonėms lengva gyventi? Kad tau vienai kyla problemų? Tu juk buvai tikrai laiminga.

— Laiminga? — sušnibždėjo Džekė. Ar jos skurdus ir pilnas kovos gyvenimas galėjo būti laimingas?

— O! Aš žinau, ką tu galvoji. Manai, kad esu viena iš Montgomerių, tai mano gyvenimas lengvas, pilnas prabangos. Bet tu klysti. Visą savo gyvenimą tu darei, ką norėjai ir kada norėjai. Ir turėjai tave mylinčių žmonių. Dabar susidūrei su viena kliūtimi ir pabrukai uodegą. Kodėl nesiliauji būti savanaudiška, nepagalvoji apie kitus, vien tik apie save? — Nelė ėmė dėlioti likučius į pintinę. Ji ruošėsi eiti.

Džekė pagarbiai tylėjo, šokiruota nebūdingo tai moteriai pykčio, bet visgi pabandė gintis:

— Nieko nesuprantu. Aš nesavanaudiška. Galvoju ir apie Viljamą. Viskas ne vien dėl manęs, bet ir dėl jo.

— Ne! Ne taip! — rūsčiai nukirto Nelė, o paskui užsidengė delnais veidą ir pravirko.

Džekė apsikabino Nelę ir priglaudė prie savęs.

— Atleisk, — pasimuistė Nelė, šniurkščiodama nosimi. — Viskas todėl, kad aš aiškiau matau tikrovę, nes išgyvenau tas pačias problemas. Kažkada ir man panašiai buvo su vyru.

— Nesuprantu. Juk jūsų vyras neatrodo jaunenis.

— Ne, mano Džeisis, nėra jaunesnis už mane, — nusijuokė Nelė. — Bet ne apie amžių kalba. Matai, tu bijai, ką šnekės ar pagalvos žmonės. Aš gyvenime patyriau, jeigu duosi žmonėms valią, tai jie ir piktnaudžiaus. — Ji uždėjo savo ranką ant Džekės rankos. — Tikras draugas tas, kuris nori tau gera, o ne sau. — Nelė suėmė abi Džekės rankas. — Prieš daug metų Džeisis norėjo mane vesti, bet aš atsisakiau už jo tekėti, nes kiti žmonės, kurie, kaip maniau, mylėjo mane, neleido už jo, sakydami, kad tai mano pačios labui. Prireikė daug laiko suprasti, kad jie galvojo tik apie save, o ne apie mane ar Džeisį. Mat be manęs jie negalėjo apsieiti. Žmonės — labai savanaudiški padarai.

— Aš... aš nepagalvojau apie tai.

— Ne. Tu galvojai tik apie tai, ką daro visi. Dauguma moterų būtinai teka už vyrų, kurie penkeriais metais vyresni, ir gyvena tiksliai taip, kaip pridera. Pasakyk, Džeke, vieną dalyką. Ar tu myli Viljamą?

— Taip, — atsakė Džekė iš visos širdies.

— Tai ko dar reikia?

Džekė žiūrėjo į Nelę, nežinodama, ką atsakyti.

— Mieloji, turi suprasti, kad meilė yra gyvenimo pagrindas. Pinigai ir turtai nieko nereiškia. Nesvarbu, kiek tau metų, kas tavo draugai, ko tu pasiekusi. Už viską svarbiau meilė. Tik meilė mūsų žemišką gyvenimą padaro šio to vertą. Ar žinai štai ką? Tikra meilė pasitaiko labai retai. Dauguma žmonių visą gyvenimą jos ieško ir neranda.

Nelė nutilo, bet jos žvilgsnis liko įdėmus.

— Pasakyk, Džeke, jei dabar pažvelgtum po kojomis ir pamatytum iš žemės kyšantį didelį deimantą, ką tu padarytum?

— Paimčiau jį, — tyliai atsakė Džekė.

— O jeigu tas tobulas deimantas turėtų kokį defektą. Na, kokį įtrūkusį kraštelį, ar tu jį išmestum dėl to?

Džekės akyse tvenkėsi ašaros.

— Ne, pasilaikyčiau ir su defektu.

— Mano sūnus — tobulybė, bet tavo akyse jis su defektu. Aš pagimdžiau jį dešimčia metų vėliau, nei tavo motina — tave. Ar tu atstumi mano sūnų dėl šios mano klaidos?

Džekės skruostais ritosi ašaros.

— Aš nežinau, — sąžiningai atsakė ji. — Nežinau, ką daryti.

Po valandėlės Nelė atsistojo ir ruošėsi eiti. Džekė sėdėjo padėjusi galvą ant kelių. Nelė atsigręžė.

— Ar tu neini su manimi?

Džekė kreivai šyptelėjo Nelei.

— Kiek žmonių manęs laukia Čendleryje, kalno papėdėje?

— Nedaug, — atsakė šypsodamasi Nelė. Vadinasi, maždaug pusė.

— Ir Viljamas?

Nelė surimtėjo.

— Ne, jo ten nėra. Jis sakė, kad tu žinai, kur jį rasti.

Džekės širdis apmirė. Viljamas turbūt laukė jos kokioje vietoje, kurią ji turėtų prisiminti. Ji nebuvo ten dvidešimt metų, o jis tikėjo, kad ji prisimena.

— Nusileisiu vėliau, — atsakė ji. — Reikia pasigražinti.

"Ir dar kiek pagalvoti", — pamanė sau.

— Tik ne daugiau kaip dešimt minučių! — įspėjo Nelė. — Žmonės nerimauja dėl tavęs.

— Taip, žinoma, — atsakė Džekė. Jos abi žinojo, kad Džekei reikia priimti sprendimą.

Kai Nelė dingo iš akių, Džekė užlipo ant lėktuvo sparno ir įkišo galvą į lakūno kabiną. Ji ieškojo metalinės dėžutės, kurioje visada laikydavo šiek tiek kosmetikos, jeigu netikėtai reikėtų pasigražinti prieš spaudos darbuotojus. O dabar jai reikėjo pasirodyti Čendlerio piliečiams. Geriau, kad jie nepastebėtų jos veide ašarų pėdsakų.

Džekė rausėsi dėžutėje, ieškodama lūpdažio, pasislėpusio po trimis žemėlapiais ir kompasu. Ant dugno gulėjo didelis baltas vokas. Akimirką širdis, atrodo, nustojo plakti. Džekė prisiminė, kas tame voke.

Lėtai paėmė voką. Jo viduje buvo pakvietimas dalyvauti "Didžiosiose lenktynėse". Šį pakvietimą gavo Čarlio laidotuvių dieną. Tai pakeitė jos gyvenimą. Prieš tris dienas Džekė pabudo ne nuo garsaus Čarlio knarkimo, o nuo neįprastos tylos. Šalia jos Čarlis ne miegojo, bet gulėjo negyvas. Jis numirė nuo infarkto, ramiai ir taikiai miegodamas. Jo lūpose sustingo šypsena.

Ketvertą dienų po jo mirties Džekė neįstengė nieko galvoti. Bet žmonės, atėję atsisveikinti su Čarliu, tikėjo, kad ji tęs toliau tai, ką visada darė. Jie įsivaizdavo, kad ji skraidys vis aukščiau, vis toliau ir greičiau. Čarlio laidotuvių dieną nieko neįtardama atidarė pašto dėžutę ir rado tą pakvietimą bei Džeisio Montgomerio laišką. Po valandėlės aiškiai suvokė, kaip jai bloga nuo nuolatinio kilnojimosi iš vienos vietos į kitą, nuo neturėjimo kur įleisti šaknis. Džekę tiesiog pykino, išvydus savo pavardę laikraštyje, pamačius blyksinčius fotoaparatus, išgirdus tuos pačius kvailus klausimus. Ji norėjo savo namų. Norėjo visko, ką turi paprasti žmonės.

Ilgai negalvojusi, ji parašė ponui Montgomeriui, kad priima jo pasiūlymą grįžti į Čendlerį ir pradėti krovinių gabenimo verslą, bet lenktynėse nedalyvaus. Džekė neprisipažino nei jam, nei kam nors kitam, kad bijo ne pralaimėti, o laimėti lenktynes.

Dabar, laikydama apdriskusį ir išpurvintą pakvietimą, ji stovėjo ant uolos krašto ir žvelgė tolyn virš gilaus siauro tarpeklio.

"Gyvenimas — vieni pakvietimai, — galvojo Džekė. — Argi ne visi žmonės pasaulyje nuolat sulaukia jų? Tik vieni pakvietimai auksiniai, o kiti — švininiai. Vieni dideli, kiti maži. Vieni tiesmukiški, kiti subtilūs. Bet pakvietimai gyvenimą darė įdomų, nes žmogus galėjo rinktis. Dauguma žmonių rinkosi tik nepavojingus, o susijusius su rizika ignoravo.

Tačiau Džekė niekada nebijojo rizikuoti. Džekė, kaip sakė Viljamas, visada darė tai, ką norėjo daryti. Ji priėmė savo motinos pasiūlymą, kuriame buvo parašyta, kad ji skirsis nuo visų vaikų, nulipdytų iš vieno molio. Ji priėmė Čarlio kvietimą gyventi kupiną nuotykių ir žavesio gyvenimą. Ir taip visą savo gyvenimą ji priimdavo arba atmesdavo pakvietimus. Ilgai nesvyruodama, darydama tai, kas jai instinktyviai atrodė teisinga. Jai, bet ne kitiems.

Bet dabar Viljamas siūlė jai turbūt patį svarbiausią pakvietimą jos gyvenime. O ji vis delsė. Kodėl? Kad Viljamas buvo jaunesnis? O gal yra dar kokia nors priežastis?

Gal ji stūmė Viljamą nuo savęs, nes bijojo? Bijojo, kaip Nelė sakė, ką žmonės pagalvos?

Anksčiau Džekė niekada to nebijojo. O gal bijojo mylėti taip stipriai, kaip dabar mylėjo? Jei jau dabar taip mylėjo, tai kaip mylės tuomet, kai pamatys jį su kūdikiu ant rankų? Kaip mylės jį tada, kai išgyvens su juo ne vienerius metus, kai pažins jį taip gerai, kad skaitys jo mintis lyg savo pačios? Kas bus, jeigu ji mylės taip stipriai, o jis kaip Čarlis mirs?

Džekė sugebėjo išgyventi Čarlio mirtį, nes visada saugojo savo nepriklausomybę. Ji visada saugojo savo asmenybę. Buvo kartu su Čarliu, bet tuo pačiu atskirai nuo jo. O su Viljamu taip nesijautė. Jautėsi, tarsi jie būtų dvi spalvos, sumaišytos į vieną. Ji geltonos — saulės ir jaudulio spalvos, o Viljamas mėlynos — ramybės ir taikos spalvos. Sumaišytos tos spalvos sudarė vieną žalią — žemės bei namų spalvą.

Ji pažvelgė į apdriskusį pakvietimą rankose, ir tą pačią akimirką lūpos ėmė vos vos šypsotis. Pakėlusi akis į dangų, ant veido pajuto saulės šilumą.

— Man nesvarbu, — sušnibždėjo Džekė. Po to ėmė šypsotis vis plačiau, o žodžius tarti garsiau. — Man visai nesvarbu, kas bus ateityje.

Noriu, kad viskas būtų dabar. Aš jį myliu. O tai yra svarbiausia. Svarbu ne tai, ką galvoja kiti, kas bus ateityje. Aš jį myliu. Ar tu tą girdi? — Ji beveik šaukė. — Ar girdi, pasauli? Aš myliu jį!

Vis dar šypsodamasi, ji ėmė plėšyti pakvietimą. Iš pradžių pusiau, paskui — į keturias dalis. Vėl ir vėl, kol jos delne liko maži skuteliai. Paskui ištiesė ranką į saulę ir leido vėjui nupūsti skutelius nuo delno. Kaip mažų baltų drugelių spiečius jie pasisukiojo ore ir leidosi į tarpeklio dugną. Kai ji jau nebeįžiūrėjo paskutinio skutelio, apsisuko ir pradėjo leistis nuo kalno žemyn.

Ten jos laukė. Laukė Čarlio draugai, nuo aušros skraidę ir ieškoję jos. Laukė daug čendleriečių, smalsių, norinčių paįvairinti savo monotonišką gyvenimą. Ten buvo ir Arnoldas, vis dar apgailestavęs, kad nesulaikė liežuvio burnoje ir užbliovė nežinojęs apie suaugusį Čarlio vaiką. Šį kartą Džekė priėmė jo atsiprašymą ir akimis minioje ieškojo Viljamo. Bet jo ten nebuvo. Taip ir turėjo būti. Dabar Džekės eilė jo ieškoti.

Kalno papėdėje stovėjo Džeisis Montgomeris. Laukdamos atsakymo, Džeisio akys ieškojo Džekės. Staiga Džekė suprato, kad visi miestelyje žinojo, kaip stipriai jiedu su Viljamu mylėjo vienas kitą. Visada mylėjo. Tikriausiai miestelio žmonių akyse jie visada buvo porelė.

Išvydęs jos veido išraišką, Džeisis nusišypsojo. Atrodė, jog gražus jo veidas atjaunėjo dešimčia metų. Jis neištarė nė žodžio, tik parodė į automobilį, stovintį netoliese, ir Džekė nuėjo tiesiai prie jo. Viljamas tiksliai apibūdino jos eiseną: "ilgais žingsniais, skrodžiančiais žemę".

Po minutės ji jau sėdėjo automobilyje ir važiavo į miestą. Ir tik prie pat miestelio suprato, kur galėtų būti Viljamas. Jis turėtų laukti prie nedidelio vandens telkinio, kur Džekė mokė jį sūpuotis virve, o vėliau įstūmė į vandenį ir pasakė: "Plauk arba skęsk".

Viljamas kantriai sėdėjo ten ir laukė. "Jos akmuo, — pamanė Džekė ir sustojo valandėlę pasižiūrėti į jį, nušviestą saulės. — Ne, ne akmuo, o deimantas. Deimantas, be jokio defekto."

— Labas, — tarė ji, stovėdama vos už dviejų pėdų nuo jo.

Jis pažvelgė į ją, bet nieko neatsakė. Tada Džekė atsisėdo priešais, bet Viljamas ir toliau vengė jos akių.

— Pastarąsias kelias dienas blogai elgiausi, — pratarė ji.

— Taip, tikrai.

Džekė nusišypsojo:

— Galėjai pasakyti ką nors malonesnio.

— Aš nesijaučiu maloniai.

— Manau, kad jautiesi, — atsakė, norėdama humoru sušvelninti situaciją, bet jis nesijuokė.

Valandėlę jie sėdėjo tylėdami, stengdamiesi sugalvoti, ką pasakyti, bet nesugalvojo.

— Po paraliais, Viljamai! Ką aš turiu pasakyti? Kad tu buvai teisus, o aš ne? Ar tu tą norėjai išgirsti?

Jis lėtai atsigręžė į ją.

— Pradžiai to užtektų.

Ji prasižiojo sakyti, ką apie jį mano. Bet tik nusijuokė. Kitą minutę Džekė puolė prie jo ir ėmė bučiuoti veidą bei kaklą.

Viljamas nesidavė.

— Man neužtenka vieno atsiprašymo, Džeke. Noriu tūkstančio.

— Cha! — išsprūdo iš jos lūpų, o rankos ėmė sagstyti marškinius.

Viljamas suėmė ją už pečių, šiek tiek atstūmė nuo savęs ir pažvelgė į akis.

— Neketinu pradėti iš pradžių, kol nebūsiu tikras, kad vėl manęs nepaliksi. Aš daugiau neištversiu tokių dienų, kokios buvo pastarosios. Aš labai rimtai. Arba tu priklausai man visiškai, arba ne. Vidurio nėra.

— Aš tave myliu, — atsakė Džekė. — Jei manęs nori, aš — tavo.

— Visą laiką? Vedybos ir visa kita?

— Vedybos ir visa kita.

Viljamas vis dar laikė ją kaip anksčiau, žiūrėdamas į akis, tarsi norėdamas įsitikinti, ar ji sako tiesą.

— Kas tave atvedė į protą? Kas atvėrė akis ir parodė, kokia buvai idiotė?

— Pasikalbėjau su meilės ekspertu, — nusišypsojo ji.

— O? Su dvasininku, psichiatru, egzotiškų šokių šokėja?

— Nieko panašaus. Su tuo, kas patyrė didelę meilę. Ir po to aš supratau, kad meilė gyvenime svarbiausia. Visa kita — niekai. — Džekė nuleido galvą. — Viljamai, aš myliu tave labiau už lėktuvus.

Viljamas valandėlę mirksėjo, paskui čiupo ją į glėbį ir stipriai suspaudė.

— Dabar žinau, kad myli.

Džekė sukikeno ir ėmė knebinėti jo kelnių sagtį.

— Nieko panašaus, — atsistojo jis, pakeldamas ir ją. — Gal kur nors krūmuose pasislėpusi ponia Bislėj. Mudu tučtuojau važiuosime susituokti.

— Jau? Bet, Viljamai, man reikia išsimaudyti ir...

— Aš tave vėliau išmaudysiu pats.

— Oho! O ką dar aš gausiu, jeigu ištekėsiu už tavęs?

Viljamas apkabino ją.

— Visą gyvenimą meilės, — švelniai sušnibždėjo.

Ji pirštų galiukais glostė jo smilkinį.

— Aš to ir noriu. — Džekė ėmė jį bučiuoti, bet jis nusuko galvą į šoną.

— Ne. Nieko negausi, kol netapsiu teisėtu tavo vyru. — Jis paėmė ją už rankos ir nuskubėjo prie automobilio.

Džekė nespėjo paskui, lipo ant augalų, kliuvo už akmenų.

— O ar žinai, kad ištekėjusi už "Didžiųjų lenktynių" rėmėjo negalėsiu dalyvauti?

— Tikrai? Tai gal geriau norėtum dalyvauti lenktynėse?

— Ne, — atsakė ji laiminga.

— Nepasakysi kodėl?

— Viljamai, pasakysiu kaip per išpažintį. Aš bijau aukščio. Tiesiog negaliu jo pakelti.

Jis atidarė automobilio, kuriuo ji atvažiavo, dureles ir pasodino ją.

— Džeke, tu būsi mano iki mirties.

— Ne, Viljamai, mano brangusis, būsiu tavo, kol tu būsi gyvas.

Jis pasilenkė jos pabučiuoti, bet apsigalvojo:

— Ne, nebučiuosiu tavęs, kol prie savo vardo neprisidursi Montgomer.

Džekė atsilošė sėdynėje ir šypsodamasi žiūrėjo, kaip jis apėjo aplink automobilį ir atsisėdo į vairuotojo vietą. Valandėlę užsimerkė ir įsivaizdavo laimingą ateitį. Nelė pasakė, kad meilė yra gyvenimo pagrindas. Ir ji buvo teisi. Niekas gyvenime negali teikti tokio pasitenkinimo kaip žinojimas, kad štai šis vyras myli tave, o tu myli jį.

Viljamas uždarė dureles, atleido stabdį ir pradėjo važiuoti. Jie nesikalbėjo. Jis paėmė jos ranką ir pabučiavo. Šis bučinys pasakė viską.

Džekės sprendimas buvo tikrai teisingas.

Epilogas

Terės vyras pabėgo, pasiėmęs kartu vyriausią sūnų. Edvardas Braunas vis guodė ją dėl skaudžios netekties ir, praėjus keletui mėnesių po Terės skyrybų, jiedu susituokė. Edvardas nusprendė, kad perauklėti kitus du Terės sūnus bus įdomiau negu kelis mėnesius dykinėti, keliaujant laivu. Berniukai pasirodė ne tokie kvaili, kaip dėjosi, o skatinami ir drąsinami ėmė daugiau darbuotis smegenimis nei kumščiais. Abu baigė koledžą ir toliau gerai vertėsi. O Edvardas ir Terė kiekvieną dieną dėkojo dangui, kad juos suvedė.

Džekė su Viljamu susilaukė dviejų vaikų ir laimingai gyveno.

[redacted]

Pakvietimas

Dar vienas populiarios rašytojos Jude Deveraux (skaitytojams pažįstama kaip Džudi Devero) romanas.

Garsi Amerikos lakūnė Džekė O'Neil grįžta į savo gimtąjį miestelį, iš kurio prieš dvidešimt metų pabėgo, trokšdama išvysti tolimus kraštus ir patirti daug nuotykių. Bet dabar viskas atrodo kitaip, jos širdis ilgisi kitų dalykų.

ISBN 9955-01-049-5

9 789955 010494